

ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်သံ

BURMESE CLASSIC

ကျန်းစောင့်တယ် နှင့်
ဝရသန်းကြွယ်

ဧည့်သည်များ

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၄၆၀၀၀၉၊
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၂၀၀၀၉
ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊

သစ်ရာပင်လမ်းသွယ်၊ ၂၃ ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၇)

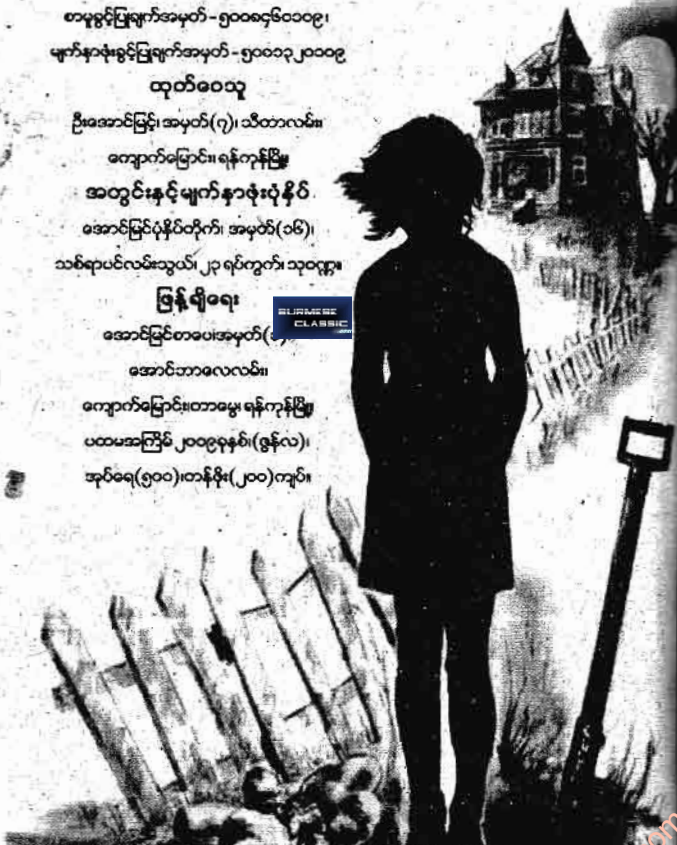

အောင်ဘာလေလမ်း။

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၉ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)။

အုပ်ရေး(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်။

ပရဆန်းကြယ် ၀၉၅-၀၃
တိုက်စာသင်္ဂြိုဟ်နှင့်ပရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၀၉။
၂၀၀၀ - စာ၊ ၁၃၅ * ၂၁ စင်တီ။
(၅) ပရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

၆

ကြိသင်္ဂီ

၄၈

လှမိုး(ပညာရေး)

၆၄

လှမ်းထက်

၈၀

ပညာဒီပ

၁၈၂

ဇာဂရ

ကျန်းစောင့်မာယာ

တစ္ဆေမှဆိုးတစ်ဦး၏

သည်းထိတ်ရင်ဖို

စိတ္တဗေဒပညာရှင်ကြီး၏

သည်းထိတ်ရင်ဖို

ကျည်ဆန်စီးသူများ

ကျိန်စာ၏နောက်ကွယ်မှ

အဖြစ်ဆန်း

၁
၂
၃
၄
၅
၆
၇
၈
၉
၁၀
၁၁
၁၂

ပြည်သူ့

ကျန်းမောင့်ဟဟဟ

(၁)

ကျန်းမောင့်ဟိုးကွန်း

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်သည် ကြည်လင်နေသည်
 သော်လည်း မိရေကန်လာသည့် အခွန်ကြောင့် ရွံ့နှစ်ရေ
 ကန်များ ရောနှောလျက်ရှိသည်။ ဒီရေတိုးလာသည်...
 ချိန်ကြောင့် မေန်းကျွန်း ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် လှိုင်းပြေးသံ
 ဖိုဖိုသံများ ဆူညံနေသည်။ သောင်ပြင်များပေါ်တွင်
 သံများ၊ ဝါကျန်းများ ပြေးလွှားဆော့ကစားလျက်ရှိသည်။

ငမန်းကျွန်းမှာ မူလအမည်ရှိဟန်တူသော်လည်း ၎င်း
ကျွန်းတစ်ဝိုက်တွင် သားစားငမန်းများ ပေါလှသဖြင့် ငမန်းကျွန်း
ဟုသာ အများက အလွယ်တကူ ခေါ်ကြသည်။

ကပ္ပလီပင်လယ် အနောက်ဖက်ယွန်းယွန်းတွင် ရှိပြီး
ပင်လယ်ထဲ၌ သီးသန့်ပေါ်ထွက်နေသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်
သည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် ရေငန်ပိုင်းဒေသတွင် ပေါက်လှေရှိသော
လဗ၊ လမု၊ ဗျူး၊ ကနစို၊ မမေပင်များစွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး
ကျွန်းထိပ် ကျောက်တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော
ညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်။

ညောင်ပင်ကြီးမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက
ပေါက်နေခဲ့ဟန်ရှိပြီး အရွက်များ ကိုင်းများက အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း
ရှိပြီး ညောင်ခြေထောက်ကိုင်းများက အောက်ဖက်သို့ တွဲလောင်း
ကျလျက်ရှိသည်။ ၎င်းညောင်ပင်ကြီးကို ပင်လယ်ထဲ သွားလာနေ
ကြသူများက အတော်ဝေးသောနေရာမှ မြင်နိုင်ပြီး အဝေးမှ
ကြည့်လျှင် မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွားနှင့် အဖိုးအိုတစ်ဦး မေးထောက်
ထိုင်နေသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။

ထိုညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် နတ်စင်တစ်စင် ရှိပြီး
မည်သည့်နတ်ရုပ်မှတော့ တင်မထားပေ။

၎င်းစင်ကို ပင်လယ်စောင့်နတ်အတွက်လား၊ ကျွန်း

စောင့်နတ်အတွက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရေငန်ပိုင်နတ်အတွက်
ရည်စူးဆောက်ထားသည်ကိုတော့ မည်သူမှ မသိနိုင်ကြပေ။

သို့သော် . . .

ပင်လယ်ထွက်သူတိုင်းကတော့ ထိုကျွန်းအနီးသို့ရောက်
လျှင် နတ်စင်ရှိရာသို့ တက်လာပြီး အမှူးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်
များ ထွန်းညှိပူဇော်ခြင်း၊ အရက်သေစာများဖြင့်သော်လည်း
ကောင်း တင်မြှောက်ဆက်သကြပြီး ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်များ
ကင်းစေကြောင်း၊ သားငါးပုစွန်များ ရရှိစေရန် ဆုတောင်းပြီးမှ
ပင်လယ်ထွက်လေ့ရှိကြသည်။

အထူးသဖြင့် ငမန်းကျွန်းအနီးတွင် ပုလဲများစွာ ရနိုင်
သော နေရာကောင်းတစ်ခု ရှိသဖြင့် ထိုကျွန်းသို့ လာရောက်ပုလဲ
ငုပ်ကြသူတိုင်း ထိုနတ်စင်သို့ တက်လာပြီး ပူဇော်ပသမှုများ ပြုရ
လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ . . .

ထိုကျွန်းပေါ်မှ နတ်ကွန်းကို အမြဲတမ်း စောင့်ရှောက်
ပေးနေသူတစ်ဦးတော့ ရှိသည်။

၎င်း၏အမည်မှာ ဦးဘိုးကောင်းဖြစ်ပြီး အသက်ငါးဆယ်
ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိသည်။ သူသည် ငမန်းကျွန်းပေါ်မှာပင် တဲ
တစ်လုံးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း နေပြီး ငမန်းနတ်ကွန်းကို စောင့်
ရှောက်ပေးနေသူဖြစ်သည်။

သူသည် ဖလံထည်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ကို မမေခေါက်ရည် ဆိုးဝတ်သဖြင့် အညိုရောင်ဝတ်စုံကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်လေသည်။

ကတုံးပြောင်အောင် ရိတ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို အရှည်ထားသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ငမန်းကျွန်းပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်စားသောက်နေသည်၊ မည်သည့်အလုပ်မျိုး လုပ်နေသည်ကို ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မသိရသော်လည်း ရေလုပ်ငန်း လုပ်သူတိုင်းက သူ့ကို သိကြသည်။ ယုံကြည်အားကိုးကြသည်။ ပင်လယ်ထွက်တော့မည် ဆိုလျှင် ကျွန်းပေါ် တက်လာပြီး နတ်စင်ကို ပူဇော်ပသတော့မည် ဆိုပါက ဦးဘိုးကောင်း မပါလျှင် မပြီးပေ။

“အဘ... ကျွန်တော်တို့ကို ပူဇော်ပေးပါဦး”

ပင်လယ်ထွက်မည့်သူများက တင်မြှောက်လိုသော ပစ္စည်းများ(အရက်အပါအဝင် စားသောက်စရာများ၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် အစရှိသောပစ္စည်းများ)ကို ဦးဘိုးကောင်းလက်ထဲ သို့ အပ်လိုက်ကြရသည်။

“ဘာနေသားတွေလဲ”

စက်လှေပေါ် ပါသူတိုင်း မိမိတို့မွှေးနေ့ကို ပြောရသည်။

“အခု ဘယ်နေရာကို သွားမှာလဲ”

ပင်လယ်ထွက်မည့်သူက ပင်လယ်ထွက်မည့်ဟု ပြောပြီး

မမန်းကျွန်းတွင် ပုလဲငုပ်မည့်သူက ပုလဲငုပ်မည်ဟု ပြောရသည်။

ထိုအခါ ဦးဘိုးကောင်းက ပင်လယ်ထွက်မည့်သူများ၏ နေ့နံအမည်များကို ပြောပြီး ဤသို့ တိုင်တည်ဆုတောင်းပေးရသည်။

“ရေငန်တရိုး ပိုင်သစိုးပါတဲ့ အရှင်ကြီးတို့ခင်ဗျား. . . ဘယ်နေ့ ဘယ်နံသားများ ပင်လယ်ထွက်တော့မှာမို့ အရှင်ကြီးကို လာရောက်ပူဇော်အသိပေးပါတယ်ခင်ဗျား။

သားတို့ ထွက်မည့် ခရီးစဉ်မှာ မကောင်းသော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်များ၊ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီး မှန်သမျှ တို့ကို ဖယ်ရှားပေးသနားတော်မူပါ။

သားငါးများကို လိုသလောက် ပေးတော်မူပါခင်ဗျား”

အစရှိသဖြင့် စိကာပတ်ကုံး ရွတ်ဆိုပူဇော်ပေးလေ့ ရှိသည်။ ကာယကံရှင်များကလည်း ထိုသို့ သူတို့ကိုယ်စား ရွတ်ဆိုပူဇော်ပေးသဖြင့် ကျေနပ်မှု ရှိကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်. . .

ပင်လယ်ထွက်သူတိုင်း ငမန်းကျွန်းနတ်ကွန်းသို့ တက်ရောက် ပူဇော်ပသမှုမှာ အစဉ်အလာတစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

(၂)

ရေအောက်မှ လူ့သတ်ဏေ

“မင်းတို့နာမည် ပြောကြ”

“ထွန်းခင်နဲ့ဘိုးကျော်ပါ”

“ဘယ်နေရာကို အာသွားလုပ်ကြမှာလဲ”

“ဒီငမန်းကျွန်းမှာပဲ ပုလဲငုပ်ကြမလို့ပါ”

ထိုအခါ ဦးဘိုးကောင်းက. . .

“ဒီကျွန်းတဝိုက် အန္တရာယ် သိပ်များတယ်၊ တခြားသွား
ငုပ်ကြပါလား”

ဟု အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

“ရတယ် အဘ. . . ကျုပ်တို့က ပင်လယ်မှာမွေး၊ ပင်

လယ်မှာ ကြီးလာတာဆိုတော့ ဒီလောက်အန္တရာယ်ကိုတော့ ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီကျွန်းတဝိုက်မှာပါ ပုလဲ တွေ သိပ်ပေါ့တယ်လို့ သတင်းကြားလို့ပါ”

ထွန်းခင်က ဖွတ်ပြောသည်။

“အေးလေ... အဘက ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း သတိ ပေးတာပါ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းကတော့ ကိုရင်တို့ရဲ့သဘောပါပဲ။ ကိုင်း... ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ် ကင်းပြီး ပုလဲများ လိုသလောက် ရှာဖွေရနိုင်ပါစေကွယ်”

ထွန်းခင်နှင့် ဘိုးကျော်တို့က ကျေနပ်စွာဖြင့် ဦးဘိုး ကောင်းအား ကန်တော့ပြီး ကမ်းစပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။ ဦးဘိုးကောင်းက နောက်ဖက်မှ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့် ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လှေ ပေါ်သို့ တက်ပြီး ငမန်းကျွန်း၏ဗျိုက်တောကွေ့ဘက်သို့ လှော် ခတ်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုဗျိုက်တောကွေ့မှာ ပင်သယ်ရေစီး ကြောင်းနှင့် လွတ်ပြီး ကွေ့ထဲတွင် ရေပြန်ဝဲသဖွယ် ဖြစ်နေသော ကြောင့် ပင်လယ်ရေစီးအရှိန်ဖြင့် လိမ့်ပါလာသော ကမာကောင် များမှာ ထိုရေပြန်ဝဲနေရာသို့ ရောက်သောအခါ တင်ကျန်နေ တတ်သဖြင့် ထိုနေရာတွင် ကမာကောင် အများအပြား တင်ကျန် နေခဲ့သည်။

ပုလဲငုပ်သူများမှာ ထိုအကြောင်းကို သိထားကြသော်လည်း လာရောက်ငုပ်သူတိုင်း အန္တရာယ်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ကြုံပြီး အသက်ဆုံးရှုံးတတ်သောကြောင့် တော်ရုံရေငုပ်သမားများ မလာဝံ့သောနေရာလည်းဖြစ်သည်။

ဗျိုက်တော့ကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထွန်းခင်နှင့် ဘိုးကျော်တို့သည် လှေကို ကမ်းစပ်တွင် ရပ်ပြီးနောက် ရေထဲ ဆင်းရန် ပြင်ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား အပေါ်အင်္ကျီမပါ။ ဘောင်းဘီတို့ ကလေးများနှင့် ခါးတွင် ကမာကောင် ထည့်ရန် ပလိုင်း၊ အသွားဆယ်လက်မခန့် ရှည်သော ခါးမြှောင်ရှည်တစ်လက်စီ ပါကြလေသည်။

သူတို့တွင် ရေအောက်၌ ကြည့်သော မျက်နှာဖုံးတစ်ခုသာ ရှိပြီး အသက်ရှူရန် ကိရိယာ မပါကြပေ။

သို့စေကာမူ အသက်ရှူကိရိယာ မပါသော်လည်း ရေအောက်၌ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် နေနိုင်သော အလေ့အကျင့် ရှိကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အချိန်မှာ နေမွန်းလွဲပိုင်းအချိန် ဖြစ်သည်။

ရေကျချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက် အချို့နေရာများတွင် သောင်ပြင်များ ပေါ်နေပြီ။

နေရောင်ထိသော သောင်မျက်နှာပြင်များမှာ ညိုညစ်

သော အပျိုမပါးပြင်ပေါ် သနပ်ခါး လိမ်းထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။
သောင်ပြင်တလျှောက် ငါးဖုံ၊ ဂဏန်းပေါက်ကလေး
များ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

တောင်ပြန်လေကလေး တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသော
ကြောင့် ရေကျချိန် လေအပင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ပြီး
ပင်လယ်ပြင်ပေါ်တွင် ငွေရောင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ
တဖျပ်ဖျပ် ထလျက်ရှိသည်။

ထွန်းခင်နှင့်ဘိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ရေထဲ ဆင်း
ကာနီးတွင် ဆုတောင်းသမှုများ ပြုကြပြီးလျှင် ရေထဲသို့ အသီးသီး
ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ပင်လယ်ဆားငန်ရေနှင့် ထိလိုက်သောအခါ
တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းစပ်စပ် ဖြစ်သွားသည်။

အပေါ်ယံ အေးသယောင် ထင်ရသော်လည်း ရေ
အောက် ရောက်သောအခါ နွေးနေသည်။ သို့သော်လည်း
ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက် ရောက်သွားပြန်တော့လည်း ရေခဲ
တမျှ အေးနေပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကူးခတ်လှုပ်ရှားသွား
လာနေသဖြင့် အေးမှန်းပင် သတိမပြုနိုင်ကြပေ။

၎င်းတို့နှစ်ယောက် ပုလဲငုတ်နေသော ဗျိုက်တောကွေ့
နေရာမှာ ကမ်းစပ်တွင် သောင်နှင့်လဟာပြင် မရှိဘဲ ကမ်း
စောက်တန်း ဖြစ်သည်။ ရေစူးနက်ပြီး ဝဲပြန်ဝဲကတော့များ ရှိ
သည်။

www.burmeseclassic.com

၎င်းနေရာမှာ ကမာကောင်များ ရှာဖွေရ အတွေ့များ သည်ဆိုသော်လည်း သားစားငမန်းများကလည်း အလွန်ပေါ သည်။ ငမန်းဟူသည် သွေးရနံ့မရမချင်း လူကို အကြောင်းမဲ့ အန္တရာယ်ပေးလေ့ မရှိသောကြောင့် ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ကမာကောင် ရှာဖွေ၍ ရသည်။

ပုလဲရှိသော ကမာကောင်မှာ ဂုံးခရုတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ပင် လယ်ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ တစ်နေရာမှတစ်နေရာ ရွေ့လျား သွားလာလေ့ရှိသည်။

ကျင်းချိုင့်ရှိသောနေရာ ရောက်သွားပါက ပြန်မတက် နိုင်တော့ဘဲ တစ်နေရာထဲတွင် ကမာကောင်များစွာ သွားရောက် စုနေတတ်သည်။ ထိုကျင်းမျိုးကို ပုလဲငုတ်သမားတို့ မှတ်ထား လေ့ရှိသည်။

ထိုနေရာမျိုး တွေ့ပါက တစ်ချိတည်းနှင့် ပွပေါက်တိုး တတ်ကြသည်။ သို့သော် ကမာကောင်တိုင်းတော့ ပုလဲအမြုတေ ရှိသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကမာကောင် အများကြီး ရှာဖွေရ သည့်တိုင် ပုလဲတစ်လုံးမှ မရသည် ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ကမာကောင်တစ်ကောင်နှစ်ကောင် ရရှိနှင့် အဖိုးတန် ပုလဲကြီးများ ရတတ်ကြပေသည်။

ဗျိုက်တော့ကွေ့ ရေအောက်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ပုလဲငုတ်နေကြသော ထွန်းခင်နှင့် ဘိုးကျော်တို့နှင့်ယောက်ဆီသို့

မေ့မှန်လင့်သော အန္တရာယ်တစ်ခု ရောက်လာတော့သည်။

ထိုကား အခြားမဟုတ်ပေ။

ရေအောက်တစ်နေရာမှ 'ရွှိ'ကနဲ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ထွန်းခင်၏ခြေထောက်တစ်ချောင်းမှာ ပေါင်လယ်လောက်မှ တိကနဲ ပြက်ကျသွားလေတော့သည်။

“အား. . . .”

မည်သည့်အရာဝတ္ထုမှ မတွေ့ရဘဲ ထွန်းခင်ခြေထောက်ပြတ်ကျသွားခြင်းမှာ ထူးဆန်းလှသည်။

ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်တဝိုက် သွေးနီရောင်များ သွမ်းသွားတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကပင် သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် တောင်းလှပေ။

ဘိုးကျော်က ထွန်းခင်အဖြစ်ကို သိလိုက်သောအခါ ၎င်း၏ တွဲပြီး ရေပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်တက်ရန် ကြိုးစားရှာသည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သွေးနီရသော ငမန်းများမှာ နေရာသို့ အလျင်အမြန် ရောက်လာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

(၃)

ပေခုံးသူများနှင့် သဲဗွန်ဝ

နောက်ရက်တွင် ထွန်းခင်နှင့်ဘိုးကျော်တို့ ပြန်ချိန်တန်၍
 ပြန်မရောက်လာသဖြင့် ၎င်းတို့၏မိသားစုများက ရေယာဉ်ရုံးသို့
 သော်လည်းကောင်း၊ ဧရာရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ဖွင့် အကူအညီ
 တောင်းသဖြင့် ရဲစခန်းမှာ ယူဘီသင်္ဘောဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေကြ
 သည်။

ထိုသို့ရှာဖွေရာတွင် ၎င်းတို့သည် ငမန်းကျွန်းမှ နက်
 ကွန်းစောင့် ဦးဘိုးကောင်းထံသို့ ဦးစွာဝင်ရောက်စုံစမ်းကြသည်။

“အဘ . . . ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ လူနှစ်
 ယောက်များ ဒီကိုရောက်လာသလားလို့ပါ အဘ၊ သူတို့နာမည်

တွေက ထွန်းခင်နဲ့ဘိုးကျော်ပါ”

ဦးဘိုးကောင်းက အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။

“သူတို့ နတ်ကွန်းမှာ ပူဇော်ကြတော့ ဘယ်နေရာကို
သွားမယ်လို့ ပြောသွားသေးလဲ အဘ”

“ကျုပ်ကို ပြောသွားတာကတော့ ဗျိုက်တော့ကွေ့ဘက်
မှာ ပုလဲငုတ် သွားမယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ၊ ကျုပ်ကတောင်
အန္တရာယ်များလို့ မသွားကြဖို့ တားလိုက်သေးတယ်၊ အခု ဘာဖြစ်
လို့လဲ”

“အခု သူတို့ ပြန်မလာလို့ စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာကြတာပါ။
ကျေးဇူးပဲ အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗျိုက်တော့ကွေ့ဘက် လိုက်ရှာ
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဧရာရဲစခန်းမှူးက လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ရည်
ညွှန်မှန်မှန် နှုတ်ဆက်ပြီး ဗျိုက်တော့ကွေ့ဖက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဗျိုက်တော့ကွေ့တွင် ရေကျချိန် ဖြစ်သောကြောင့်
သောင်ပြင်များ ပေါ်နေသည်။ ဗျိုက်တော့ကွေ့ဟုသာ ဆိုရသော်
လည်း နေရာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် ယူဘီစက်ကို
ချော့၍ တဖြည်းဖြည်း လိုက်လံရှာဖွေကြရသည်။

ဗျိုက်တော့ကွေ့ လွန်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာသို့
ရောက်သောအခါ ကောင်းကင်ပြင်၌ လင်းတများ၊ ဝောက်ကျီး

www.burmeseclassic.com

ကန်းများ ဝဲယုံနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာဘက်သို့ ယူဘီ
ကို မောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ်၌ တင်နေ
သော လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာ
သို့ ယူဘီကပ်ပြီးတက်ကြည့်ကြသောအခါ ထွန်းခင်၏အလောင်း
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ငမန်းကိုက်ထားသည့်ဒဏ်ရာများကို မြင်
ရသဖြင့် ငမန်းကိုက်၍သေသည်ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်သော်
လည်း ၎င်း၏ခြေထောက်တစ်ချောင်းမှာ ပေါင်လယ်လောက်မှ
တိတိရိရိ ပြတ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ အားလုံး ဇဝေဝေါ
ဖြစ်သွားကြသည်။

အကယ်၍ ငမန်းကိုက်၍ ခြေထောက်ပြတ်သွားသည်
ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း ယခု ခြေထောက်ပြတ်နေသည်က
အသွားထက်သောခါးဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ထားသည့်နှယ် တိတိရိရိ
ပြတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အားလုံးက သိထားကြသည်မှာ ထွန်းခင်သည် ပင်
လယ်မှာမွေး၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သူပီပီ ရေအောက်
လွန်စွာကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို မဆို
ထားနှင့်၊ တော်ရုံသတ္တဝါတစ်ကောင်လောက်ကိုပင် အလွယ်
တကူ အနိုင်ယူနိုင်သည်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက သိထားကြ

သည်။

ယခု ထွန်းခင်၏ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို တိကနဲ နေအောင် ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်သော တရားခံမှာ မည်သို့သော တရားခံမျိုးဖြစ်သည်လဲ။

ထွန်းခင်ကတော့ သူ၏ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ယခုကဲ့သို့ တိတိရိရိ ပြတ်သွားအောင် အလွယ်တကူ အဖြတ်ခံမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။

ထိုခြေထောက်တစ်ဖက် အဖြတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် အသက်မသေနိုင်သော်လည်း ထိုဒဏ်ရာကြောင့် ငမန်းများ ရောက်လာပြီး ဝိုင်းကိုက်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၎င်းနှင့်အတူ ပါသွားသော ဘိုးကျော်ကတော့ အစအနမျှပင် ရှာမတွေ့တော့ပေ။

ဧရာရဲစခန်းမျိုး ကိုမင်းနိုင်က လိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုများ မှတ်တမ်းယူပြီး ကာယကံရှင်များ၏ဆန္ဒအရ ထွန်းခင်အလောင်းကို သောင်ပြင်မှာပင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

(၄)

ငါးပန်းကျွန်းနှင့်အန္တရပယ်

ဧရာရွာသည် ရွာဟုသာ ဆိုရသော်လည်း မြို့ငယ်တမျှ စည်ကားသောနေရာဖြစ်သည်။ ဧရာဝတီတိုင်း၏တောင်ဖက် စွန်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် တည်ရှိပြီး မော်ကျွန်း၊ ဘိုကလေး အစရှိသောမြို့များနှင့် ဆက်သွယ်သွားလာ၍ လွယ်ကူသည်။

ထို့ပြင် ကဒုံကနိရွာနှင့် ရေလမ်းမှသော်လည်းကောင်း၊ ကုန်းလမ်းခရီးမှသော်လည်းကောင်း အလွယ်တကူ သွားလာနိုင် ကြသည်။

တောင်ယာစိုက်သူများ၊ အုန်းခြံစိုက်သူများ ရှိကြပြီး အများအားဖြင့်တော့ ဧရာရွာ၌ ရေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူ

များသည် ဧရာချောင်းတွင်းပိုင်းတလျှောက် ကမ်းစပ်တွင် ငါးစင်
ရေစင်များစွာတို့ ရှိသည်။

ငွေကြေးကြွယ်ဝသူများက ငါးဖမ်းစက်လှေထောင်ခြင်း၊
ဇနားထောင်ခြင်း စသော ကြီးကျယ်သည့်လုပ်ငန်းများ လုပ်ကြပြီး
အလတ်တန်းစားများက ဂါးထောင်ခြင်း၊ ပိုက်ထောင်ခြင်းများ
လုပ်ကြသည်။ လက်လုပ်လက်စားသမားများကတော့ ဂဏန်း
ထောင်၊ ကွန်ပစ်၊ မြူးထောင်၊ ချောင်းပိတ်၊ ဘဝင်းပိတ် အစရှိ
သော အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များ လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးကြ
သည်။

ချောင်းတွင်းပိုင်းလောက်မှာတော့ မီးသွေးဖုတ်သော
မီးသွေးဖိုပိုင်ရှင်များ ရှိသော်လည်း သိပ်မများလှပေ။

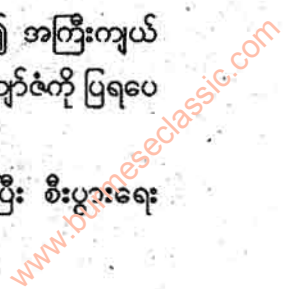
ကိုယ်ပိုင်အရင်းအနှီး မရှိကြသူများကတော့ အလုပ်ရှင်
များထံတွင် နေ့စား၊ လစား ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

သို့ကြောင့် . . .

ဧရာရွာ၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသူများမှာ ရေလုပ်ငန်းဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူများ နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုရွာတွင် ရေလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးကျယ်
လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ဦးကို ပြပါဆိုလျှင် ဦးကျော်ဇံကို ပြရပေ
သည်။

ဦးကျော်ဇံသည် လူမျိုးကွဲတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး

လာဘ်မြင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဧရာချောင်းပိုင်းတွင် တိုက်ခံနှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဟီးဧ
အောင် ဆောက်ထားပြီး ကမ်းစပ်တလျှောက်မှာလည်း ၎င်း၏
ရေစင် ငါးစင်များစွာတို့ ရှိပေသည်။

ဦးကျော်ဇံ၌ ပင်လယ်ထွက်သော စက်လှေသုံးစီး ရှိပြီး
အခြားလုပ်ငန်းခွဲများဖြစ်သော စန္ဒားလုပ်ငန်း၊ ပုလဲလုပ်ငန်း
များစွာလည်း ရှိသည်။ ဧရာရွာတွင် ဦးကျော်ဇံကဲ့သို့ ရေလုပ်ငန်း
လုပ်သူများ ရှိကြသော်လည်း သူ့ကို ယှဉ်နိုင်မည့်သူ မရှိပေ။
အကယ်၍ ၎င်းကို ယှဉ်ပြိုင်အံ့တုလာပါကလည်း ဦးကျော်ဇံ၏
စီးပွားရေး ပရိယာယ်နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်ဖယ်ရှားလေ့
ရှိသဖြင့် စီးပွားရေး နှလံမထူအောင် ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ယခုတလော ရန်ကုန်မှ ကုန်သည်ကြီးများ ဆင်းလာပြီး
ပုလဲများကို ဈေးကောင်းပေး၍ ဝယ်ယူနေကြသည်။ သို့ကြောင့်
ရေလုပ်ငန်းရှင်များမှာ အခြားကုန်ပစ္စည်းထက် ပုလဲရရှိရန်
သဲကြီးမဲကြီး ကြိုးစားနေကြသည်။

သို့စေကာမူ . . .

အခြားအလုပ်သမားများမှာ ဦးကျော်ဇံ၏အလုပ်သမား
များကို မမီကြပေ။

အပြောကျယ်ဝန်းလှသော ပင်လယ်ပြင်၌ မိမိကြိုက်
နှစ်သက်သောနေရာတွင် ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြသော်လည်း

အခြားအလုပ်သမားများမှာ အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံ
တွေ့ရပြီး ပစ္စည်းများ ဖြစ်လောက်အောင် ရသည်မရှိကြပေ။

ပြောစရာတစ်ခု ရှိသည်တော့ အခြားသူများ ပစ္စည်းမရ
ကြသော်လည်း ဦးကျော်ဇံသာ၏အလုပ်သမားများကတော့
ပစ္စည်းများ ဖြစ်လောက်အောင် ရနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့ကတော့ မိမိတို့လုပ်ငန်းခွင်၌ အနှောင့်အယှက်
များ ကြုံတွေ့နေရခြင်းမှာ ဦးကျော်ဇံ၏ပယောဂ မကင်းဟု
သံသယ ရှိကြသည်။ သို့သော် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ကြ
သဖြင့် ဘယ်လိုမှ စွပ်စွဲ၍မရပေ။

ထူးခြားသည်က ငမန်းကျွန်းတပိုက်တွင် ရေပိုးရေမွှား
ရှာသူများ၊ ငါးပုစွန် ရှာဖွေသူများ၊ ပုလဲငုပ်သူများ အန္တရာယ်
တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ကြုံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့ဆိုလျှင် ထွန်းခင် သေသကဲ့သို့ ခြေပြတ်၊ လက်
ပြတ်၊ ခေါင်းပြတ်၊ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်ကာ မရှုမလှ သေဆုံးကြရ
သည်။ တရားခံကို ရှာမတွေ့ကြပေ။

အချို့အယူသည်းသူများကတော့ ကျွန်းနားတွင် ရေပိုး
ရေမွှား ရှာဖွေတာ မကြိုက်သဖြင့် ကျွန်းစောင့်နတ်က သတ်ပစ်
နေသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ပုလဲဈေးကောင်းသဖြင့် ထွန်းခင်နှင့်ဘိုးကျော်တို့နောက်
တွင် ပုလဲသွားငုပ်သူများမှာလည်း ၎င်းတို့ကဲ့သို့ပင် ကိုယ်အပိုင်း

ပိုင်း ပြတ်ကာ ငမန်းကိုက်ခံရပြီးနောက် ပြန်လမ်းမရှိသောဘဝသို့
ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

(၅)

ဦးဗန်ကောင်းနှင့် တွေ့ရခြင်း

“ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး ငါ့တူရယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ ပင်လယ်အတွေ့အကြုံလည်း သိပ်ရှိပုံမရပါဘူး၊ ပင်လယ်အလုပ် ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွယ်၊ အပင်ပန်းခံနိုင်မှ၊ အသက်စွန့်ပြီးလုပ်နိုင် မှ ဖြစ်တာ”

ဦးဗန်ကောင်းက သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသောလူရွယ်၏ အမူအယာကို ကြည့်ပြီး ထိုသို့စကားဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် မြိတ်ထားဝယ်ဘက်မှာ လည်း နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆလုံကျွန်းတွေမှာလည်း နှစ်အတော်ကြာ ကြာ ပုလဲငုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီဖက်မှာ အလုပ်သိပ်ကောင်းတယ်

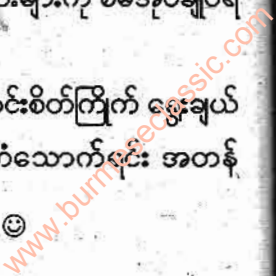
ကြားလို့ ဆင်းလာပြီး လုပ်ကြည့်တာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းကြည့်ပါဦး။ အဘ စိတ်တိုင်းမကျရင် ဆက်မခိုင်းပါနဲ့”

လူရွယ်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက ဆေးတံအတွင်းမှာ ဆေးဂျီးများကို ခြစ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆေးမှုန့်အသစ် ထပ်ထည့်ကာ မီးညှိ၍ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာသည်။ ထို့နောက် လူရွယ်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ လူရွယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်အရွယ် ရှိပြီး အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသူဖြစ်သည်။ အသားမှာ အညိုရောင်သမ်းနေပြီး တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် အကြမ်းပတမ်း လုပ်နိုင်ဟန်ရှိသည်။

ယခုအခါ မိမိတို့ ပင်လယ်အလုပ်တွင် လူကြမ်းအလုပ်သမားများ လိုအပ်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ထိုလူရွယ်ကို လက်ခံမည်ဆိုပါက လက်ခံနိုင်ပေသည်။ မိမိက လက်ခံမည်ဆိုလျှင် အလုပ်ရှင် ဦးဘိုမြင့်ကလည်း ငြင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ဦးဘိုမြင့်မှာ ဧရာရွာမှာ ရေလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်းထံတွင် အလုပ်သမားများကို စီမံအုပ်ချုပ်ရသော လူယုံတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားများကို ဦးဗန်ကောင်းစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက ဆေးတံသောက်ရင်း အတန်

“ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ နောက်ဖက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော သမီးဖြစ်သူ နှင်းရီကို လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ သမီး၊ သူ့ကို အလုပ်သွင်းပေးလိုက် မလား”

“စမ်းကြည့်လိုက်ပေါ့ အဖေ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်နိုင်မယ်လို့တော့ ထင်ရတာပဲ၊ ခိုင်းကြည့်လို့ အဆင် မပြေတော့လည်း ပြန်လွှတ်လိုက်တာပေါ့”

“အင်း... ကောင်းသားပဲ၊ ဒါထက် မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“နီမောင်ပါ...”

“ပင်လယ်အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး တွေကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသလဲ”

“ကျွန်တော် ပုလဲငုပ်တာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ရေငုပ်ကိရိယာ မပါဘဲ ရေအောက်မှာ ဘယ်လောက် ကြာအောင် နေနိုင်သလဲ”

“တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် နေနိုင်ပါတယ်၊ လိုအပ် ရင်လည်း ဒီထက်ပိုပြီး နေမယ်ဆိုရင်လည်း နေနိုင်ပါတယ် အဘ”

ဦးဗန်ကောင်းက လူရွယ်အား မယုံသလို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ. . မောင်ရင့်ကို ကျုပ်တို့ဆီမှာ အလုပ် သွင်းပေးလိုက်မယ်၊ မောင်ရင့်အတွက် နေဖို့ထိုင်ဖို့လည်း စီစဉ် ပေးမယ်၊ ကိုင်း. . . လာ၊ သူဌေးဆီ သွားကြရအောင်”

ထိုသို့ နီမောင်အား အလုပ်သွင်းပေးပြီးနောက် ၎င်း ပြောသည့်အတိုင်း ပုလဲငုပ်သောလုပ်ငန်းများတွင် စေခိုင်းကြည့် ရာ အဆင်ပြေ အောင်မြင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ကြောင့် အလုပ်သွင်းပေးသော ဦးဗန်ကောင်းသာမက အလုပ်ရှင် ဦးဘို မြင့်ကပါ သဘောကျသည်။

နီမောင်ကလည်း လူရွယ်လူငယ်ပီပီ မိမိကို ပေးသော တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

“အဘ. . . ကျွန်တော်က ဒီနယ်ဘက် သိပ်မကျွမ်းကျင် တော့ ပုလဲများများ ရနိုင်မယ့်နေရာတွေကို ပြောပြစမ်းပါ”

ဦးဗန်ကောင်းက နီမောင်အား ပုလဲများစွာ ငုပ်၍ရနိုင် သောနေရာများကို ပြောပြသည်။

ထိုနေရာများထဲတွင် ငမန်းကျွန်း ဗျိုက်တော့ကွေ့နေရာ လည်း ပါဝင်သည်။

“ဗျိုက်တော့ကွေ့ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာလဲ အဘ၊ ကျွန် တော်တို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးထင်တယ်”

ဦးဗန်ကောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒီနေရာက အန္တရာယ် သိပ်များလို့

တမင်မပြောဘဲ ထားခဲ့တာပဲ”

“ဘယ်လို အန္တရာယ်များတာလဲ၊ ပြောပြပါဦး အဘ”
ဦးဗန်ကောင်းက ဗျိုက်တော့ကွေ့နှင့် ပတ်သက်သော အန္တရာယ်များအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

“အဘပြောသလိုဆို အဲဒီနေရာကို တခြားသူတွေ မလာ ဝံ့အောင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ ဖန်တီးနေတာရော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား အဘ”

“အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခုအထိ သဲလွန်စလည်း ဘာမှမတွေ့၊ တရားခံကို လည်း ရှာမတွေ့သေးဘူးကွယ်”

ထိုအခါ နီမောင်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခါ ပင်လယ်ထွက်ရင် ငမန်းကျွန်းဘက် သွားပြီး ပုလဲငုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား မောင်နီမောင်ရယ်၊ အဲဒီနေရာက ပုလဲ တော့ ရချင်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ် အလွန်များတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်က အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှ စွန့်စွန့်စားစား လုပ် ကြည့်ချင်တာ၊ အန္တရာယ် မဖြစ်အောင်ကိုတော့ ဒီလိုပဲ သတ်နဲ့ ရှောင်ရမှာပေါ့”

ဦးဗန်ကောင်းကလည်း ခေသူမဟုတ်ပေ။

အဖော်ကောင်းရင် ငရဲအထိ လိုက်ပြီး စွန့်စားဝံ့သူမျိုး ဖြစ်ရာ ယခု နီမောင်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောနေသော အခါ လူပြောများလှသော ဗျိုက်တော့ကွေ့သို့ တစ်ခေါက် လောက် သွားချင်စိတ် ပေါ်လာမိသည်။

“မင်း စိတ်အားထက်သန်နေရင်လည်း သွားချင်လည်း သွားကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းတစ်ယောက်တည်းတော့ မသွားနဲ့၊ သွားရင် သုံးယောက်သွားကြမယ်၊ မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊ ငမဲအောင်ရယ် သွားကြမယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်း၏သမီး မနှင်းရီက စိုးရိမ်စွာဖြင့် တားသည်။

“အို . . . အဘလိုက်သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ အဲဒီနေရာက လူပြောသိပ်များတာပဲ . . . တော်ကြာ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အဘက လှေပေါ်က စီစဉ်ပေးတော့ ရေအောက်ဆင်းမယ့်လူတွေ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဒီနေရာအကြောင်းကိုလည်း အဘ သိချင်နေလို့ပါ”

ဤသို့ဖြင့် ဗျိုက်တော့ကွေ့သို့ ပုလဲငုပ် သွားရန် အစီအစဉ်များကို ကြိုတင်၍ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

(၆)

နီမောင့်၏အကြံအစည်

ငမန်းကျွန်းပေါ်သို့ နီမောင့်အနေဖြင့် ပထမဦးစွာ စတင်ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းပေါ်မတက်ခင်ကတည်းက ကျွန်း၏အခြေအနေကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်းပေါ် ရောက်သွားသောအခါတွင်လည်း ကျွန်းပေါ်မှ အနေအထားများကို စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားနေသည်။

နတ်ကွန်းတွင် ထုံးစံမပျက် ပူဇော်ပသသောအခါ နတ်ကွန်းစောင့် ဦးဘိုးကောင်းကို သထိထား၍ကြည့်သည်။

မသင်္ကာစရာ မတွေ့ရပေ။

သူတို့သုံးယောက် ဗျိုက်တော့ကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ

ရေထဲ ဆင်းကာနီးတွင် နီမောင်က ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ငမဲအောင် တို့ကို ၎င်း၏အစီအစဉ်များကို ပြောပြသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက လှေပေါ်မှ စောင့်ပြီး နီမောင်နှင့် ငမဲအောင်တို့က ရေထဲသို့ ဆင်းကြမည်ဖြစ်သည်။

နီမောင်က ငမဲအောင်အား ရေထဲ ရောက်လျှင် သွားလာလှုပ်ရှားရမည့် အစီအစဉ်ကို အသေအချာ မှာပြီး ရေအောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဗျိုက်တောကွေ့မှာ အများအားဖြင့် ရေစီးရေသန်၊ ရေကြောများ မရှိဘဲ ဝဲပြန် ဝဲကတော့ ရေငြိမ်သည့်နေရာများသာ ရှိသဖြင့် ရေအောက်သို့ ဆင်းရတာ မြန်သည်။

သူတို့တွင် ရေအောက်ကြည့် မျက်နှာဖုံး၊ ပလိုင်၊ ဓါတ်တစ်လက်စီသာ ပါပြီး နီမောင်ကျောတွင် ပေါင်လုံးခန့် ကြီး၍ တစ်လံခန့် ရှည်သော လမုဖော့တစ်လုံးကို အပိုဆောင်သွားသည်။

ဘယ်အတွက် ဆောင်သွားသည်ကိုတော့ ပြောမပြုပေ။ နီမောင်နှင့် ငမဲအောင်မှာ ရေအောက်ကြမ်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အခြားသူများကဲ့သို့ ကိုယ်ကို မတ်မတ်မလှုပ်ရှားဘဲ ပင်လယ်အောက်မြေပြင်တွင် အလျားမှောက် ကပ်ပြီး သွားလာလှုပ်ရှား၍ ကမာကောင် ရှာဖွေကြသည်။

နီမောင်ကျော၌ လမုဖော့ကို ကြီးဖြင့် ချည်၍ ထောင်

ထားသည်။ ဖော့လုံးက ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေရာ တစ်ဖက်မှ ကြီးဖြင့် ဆိုင်းထားသောကြောင့် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသကဲ့သို့ မတ်မတ်ထောင်နေသည်။

ဗျိုက်တောကွေ့မှာ အများပြောသကဲ့သို့ ကမာကောင် အများအပြား ရှာဖွေတွေ့လေသည်။ အခြားရေလုပ်သားများ လာရောက်မရှာဖွေဝံ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အများအပြား ရှိနေခြင်း လည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

သို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကမာကောင် အများအပြား ရှာဖွေရကြသည်။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် ရေအောက်တစ်နေရာမှ 'ရွီး'ကနဲ မြည်သံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး နီမောင်ကျောပေါ်တွင် ထောင်နေ သော ဖော့လုံးမှာ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားပြီး ရေပေါ်သို့ တက်သွား လေတော့သည်။ နီမောင်သည် မိမိထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ သောကြောင့် ကျေနပ်စွာဖြင့် အခြေအနေကို ခေတ္တစောင့်ကြည့် သော်လည်း နောက်ထပ်အခြေအနေ ဘာမှမထူးတော့သဖြင့် ငမဲအောင်ကို အချက်ပေးပြီး ရေပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကမာကောင်များစွာဖြင့် ရေပေါ် ပြန် ထက်လာသည်ကို ကြည့်ပြီး ဦးဗန်ကောင်းက တအံ့တဩ ဖြစ် နေတော့သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရေအောက်မှာ ဘာထူးခြားတာမှ

www.burmeseclassic.com

မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ... ပြောပါဦး”

နီမောင်က အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီး သူ့ကျောမှ ထက်ပိုင်းပြတ်နေသော ဖော့လုံးကို ပြလိုက်သည်။ ဖော့လုံးမှာ ဓါးထက်ထက်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ထားသလို အလယ်မှ တိတိရိရိ ပြတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ တစ်ယောက်ယောက်က များ ဓါးနဲ့ ဝင်ခုတ်တာလားဟင်”

“ဓါးနဲ့ ခုတ်တာထက် ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဒီဖော့လုံးတောင် အလယ်က တိကနဲ ပြတ်သွားတာဆိုတော့ လူဆိုရင်လည်း ထိလိုက်ရင် ထက်ပိုင်းပြတ်သွားမှာပါပဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက တအံ့တဩ အမူအယာဖြင့်... .

“တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါလား၊ ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးလဲ မောင်နီမောင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်မယ်ဆိုရင်တော့ မကြာခင်မှာ လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

သူတို့လှောက်လေး ဗျိုက်တော့ကွေ့မှ ပြန်ထွက်ခဲ့စဉ်

ဝှင်လယ်ပြင်တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေသော လူသတ်ကောင်
မှာ မကျေမနပ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အဆ...

(၇)

ရေအောက်မှ အန္တရာယ်

ဗျိုက်တော့ကွေ့၌ နီမောင်တို့ ပုလဲငုတ်ပြီး ပြန်လာရာ ကမာကောင် အများအပြား ရလာခဲ့သည်ဆိုသောသတင်းက ရော့ရွာ၌ တောမီးလောင်သည့်နှယ် ပြန့်နှံ့သွားလေသည်။

အချို့က အံ့ကြသည်။

အချို့ကလည်း သိပ်မယုံချင်ကြ။

“အခြားနေရာက ငုတ်ယူလာပြီး ဗျိုက်တော့ကွေ့က ငုတ်ယူလာတယ်လို့ ချောက်တွန်းတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါက တခြားလူတွေက အဟုတ်မှတ်ပြီး သွားငုတ်ကြတော့ သေကြဦး မှာ”

ဟု ထင်ကြေးပေးကြသည်။

အချို့ကလည်း. . .

“ဒီလောက် သွားတဲ့လူတိုင်း ပြန်လမ်းမရှိတဲ့နေရာကို သူတို့သွားမှ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ တကယ်လို့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဝန်ကောင်းတို့ ကံကောင်းလို့ လွတ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ မှတ်ရမှာပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . .

ထိုသတင်းကြောင့် ဗျိုက်တော့ကွေ့နှင့် ငမန်းကျွန်း စာပိုက်သို့ အရဲစွန့်ပြီး ပုလဲရှာလိုသူများ ပေါ်လာပြန်သည်။

ယခင်က ပြန်လမ်းမဲ့နေရာဟု သတ်မှတ်သောနေရာကို နီမောင်တို့ သွားပြီး အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ပြန်နိုင်ခဲ့သည်ဆိုပြန် တော့ စိတ်ဝင်စားကြပြန်သည်။ ပုလဲအမြောက်အမြား ရှာဖွေရခဲ့ သည်ဆိုသော လောဘစိတ်ကြောင့် တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ အရဲစွန့်ပြီး သွားရောက် ပုလဲရှာကြပြန်သည်။

ထိုသို့ သွားရောက်ရှာဖွေသူများမှာ ပြန်လမ်းမဲ့ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

“ကိုင်း. . . အခုတော့ ဒီလူတွေ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ပြော တာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး သွားကြတော့ သေကြပြန်ရော မဟုတ် လား၊ ကောင်းတယ်. . . လောဘစိတ်တစ်ခုထဲ ကြည့်ပြီး သူများ

www.burmeseclassic.com

ပြောတာ ယုံတဲ့လူတွေ သေမှအေးတယ်”

ဟု ဒေါသစိတ်ဖြင့် ပြောကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧရာရွာတွင် လူသေမှုများ ဆက်တိုက်ဖြစ် လာပြန်တော့ ရဲစခန်းမှူး အပါအဝင် တာဝန်ရှိသူများ ခေါင်းခဲကြ ရပြန်သည်။

ဧရာရွာမှာ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နယ်အပိုင်ထဲ၌ ရှိသဖြင့် မြို့နယ်တာဝန်ရှိသူများပါ ဆင်းလာပြီး အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေး အတွက် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ကြသော်လည်း အမှုမှန်က မပေါ်။ လက်သည်တရားခံကို မဖော်ထုတ်နိုင်ကြသေးပေ။

တစ်နေ့သောအခါ ဗျိုက်တော့ကွေ့သို့ စပါးတင်း တစ် ရာခန့် ပါပြီး ပေါင်းမိုးတပ်ထားသော လှေတစ်စင်း ရောက်လာ ပြီး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။

သူတို့သည် ထိုနေရာသို့ ပုလဲငုတ်ရန်အတွက် ရောက် လာကြတာ ဖြစ်ပြီး အခြားဒေသဘက်မှ ရောက်လာကြဟန် ရှိသည်။

သို့သော် သည်ဘက်နယ်၏ဓလေ့ကို သိရှိထားဟန်ဖြင့် ငမန်းကျွန်းနတ်ကွန်းသို့ တက်ရောက်ဆုတောင်းကြပြီးမှ ရေထဲ ဆင်းရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

အချိန်က နံနက်ပိုင်း ရေကျနေချိန်ဖြစ်သည်။

ရေငုတ်သမားသုံးယောက်တို့သည် ရေအောက်သို့

www.burmeseclassic.com

ရောက်သောအခါ အသင့်ယူဆောင်လာသော ပစ္စည်းများဖြင့် မိမိတို့ရိုရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ အရံအတားများ ဦးစွာပြုလုပ် သည်။ ပြီးမှ ပုလဲငုတ်ယူကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ရေအောက်တစ်နေရာမှ 'ခွီး' ဟူသောမြည်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ၎င်းတို့ မြေအောက်တွင် စိုက်ထားသော သံလုံး ပိုက်တိုင်များ လှုပ်ယမ်းသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

ပြင်းထန်သော ထိခတ်အားကြောင့် အချို့သံပိုက်လုံး များမှာ ယိုင်နေပြီး အချို့ပိုက်လုံးများမှာ မြေသို့ လဲကျလျက် ရှိသည်။

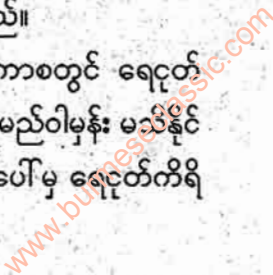
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . .

ထိုသံပိုက်လုံးများ စိုက်ပြီးကာကွယ်ထားသဖြင့် ၎င်းတို့ အတွက် အန္တရာယ်ကင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ရေအောက်၌ အခြေအနေက ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဗျိုက်တော့ကွေ့ တစ်နေရာ ကမ်းစပ် တွင် လူတစ်ယောက် ရေထဲမှ ပေါ်လာသည်။

ထိုသူမှာ ရေအောက်မှ ပေါ်လာကာစတွင် ရေငုတ် ကိရိယာများ ဝတ်ထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိနိုင် သော်လည်း ကမ်းစပ်ရောက်၍ ၎င်းခေါင်းပေါ်မှ ရေငုတ်ကိရိ

ယာကို ဆွဲချွတ်လိုက်သောအခါ ထိုသူ၏မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

နတ်ကွန်းစောင့် ဦးဘိုးကောင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘိုးကောင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပင် သောင်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်ကာ ကမ်းစပ်သို့ တက်လာသည်။

နတ်ကွန်းဘက်သို့ တက်သွားရာ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

ဦးဘိုးကောင်းက ဟန်မပျက် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့ထက် ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိလို့ လာစောင့်နေတာ”

“ဘာကိစ္စလဲ . . .”

“ခင်ဗျားစိတ်ကူးကောင်းကောင်းနဲ့ လူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်တဲ့အမှုနဲ့ ဖမ်းရမယ့်ကိစ္စပေါ့”

ဦးဘိုးကောင်းက တစ်ချက်တွေသွားပြီး သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါက ဘယ်သူတွေကို သတ်လို့လဲ”

“အခုမှတော့ ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ ဦးဘိုးကောင်းရယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသတ်တယ်ဆိုတာတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ စုံစမ်း

သိရပြီးပါပြီ”

လူရွယ်က ရေအောက်တွင် ဦးဘိုးကောင်း ဆင်ထားသော ထောင်ချောက်များအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးဘိုးကောင်းမှာ မငြင်းဆန်ထားဘဲ ခါးကြားတွင် စိုက်ထားသော ခါးမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး လူရွယ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် လူရွယ်က ခါးကြားထဲတွင် အသင့်ထည့်ထားသော သေနတ်ကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး ချိန်ထားလိုက်သည်။

“အခုမှတော့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ဦးဘိုးကောင်း၊ ခင်ဗျားကို အားလုံးဝိုင်းထားပြီးပါပြီ”

ထိုအချိန်တွင် ကမ်းစပ်၌ ရပ်ထားသော လှေ၏ပေါ်မီးခိုးအတွင်းမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ထွက်လာကြသည်။

ထိုနှင့်အတူ ရေအောက်၌ ပုလဲငုတ်သမား ဟန်ဆောင်နေသော လူသုံးယောက်လည်း ကမ်းပေါ် ပြန်တက်လာကြသည်။

ဦးဘိုးကောင်းအတွက် ပြေးလမ်းမရှိတော့ပေ။

ထိုအခါမှ ဦးဘိုးကောင်းမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမှုအရာဖြင့် လက်ထဲမှ ခါးဖြင့် အနီးရှိ သစ်ပင်အား စိုက်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

(၈)

အကြံကြီးသု၏အကြံအစည်

“အမှန်တော့ ဦးဘိုးကောင်းဟာ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး
 ရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့် ငမန်းကျွန်းပေါ်မှာ နတ်ကွန်းကို အယောင်ပြ
 ပြီး ဒုစရိုက်အမှုတွေကို ကျူးလွန်နေတဲ့သူပါ။ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်
 ကတော့ ဒီငမန်းကျွန်းကို အခြားလူတွေ မလာဝံ့အောင်လို့ပါ။
 ဒါမှ ဒီကျွန်းတဝိုက်က ပုလဲတွေကို သူတို့ စိတ်ကြိုက်ငုတ်ယူနိုင်
 ကြမှာကိုး”

ပုလဲငုတ်သမားဟန်ဆောင်ထားသော ဒုရဲအုပ် နီမောင်
 က ရှင်းပြလေသည်။

“ဒါထက် သူတို့က ရေအောက်ဆင်းတဲ့လူတွေကို အ

ပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့ ပစ်တာလဲဟင်”

“အဝေးက ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး အကွက်ကျကျ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး သတ်တာပါ။ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ့မယ်”

နီမောင်က ရေအောက်မှ လူများ ယူလာသော စတီး ကြိုးမျှင်မျှင်လေးတစ်ခွေကို ပြသည်။

“ဒီကြိုးနဲ့ သတ်တာပါ”

စတီးကြိုးမှာ သေးလှသဖြင့် ရေအောက်တွင် ဘယ်လိုမှ မြင်နိုင်စရာမရှိပေ။

“ဒီစတီးကြိုးကို ဗျူးခြေထောက်ကိုင်တွေနဲ့ တင်းနေ အောင် ဆွဲထားတယ်။ တစ်ဖက်က ကြိုးစတစ်ချောင်းနဲ့ ဗျူးကိုင် ကို ဆွဲထားတာပါ။ နောက်ပြီး စတီးကြိုး ဆင်ထားတဲ့အနေအထား က လူတစ်ယောက် ရေအောက်မှာ ပုလဲရှာနေတဲ့အချိန်နဲ့ အံ့ကိုက်ဆင်ထားတာပါ။ ဦးဘိုးကောင်းက ဘယ်လောက်အကြံ ပိုင်သလဲဆိုတော့ နတ်ကွန်းမှာ နေရင်း ဘယ်သူ ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာ တစ်ခါတည်း မေးထားလိုက်တယ်။ ငမန်းကျွန်းအနားမှာ ပုလဲငုတ်မယ်ဆိုရင် နောက်က အသာကလေး ဆင်းလိုက်သွား တယ်။ ရေအောက်မှာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်ပြီး သုတ် ကိုင်ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်တယ်. . .

ရေထဲမှာ ဒီလောက်သေးမျှင်တဲ့ စတီးကြိုးလေး ပြတ် သွားတာကို ဘယ်သူမှ မြင်လိုက်သိလိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဗျူးခြေထောက်ကိုင်ဆိုင်တာ အလွန်သန်မာတယ်၊ စတီးကြိုးကလည်း လွန်းတင်ပြီး တင်းနေအောင် ဆွဲထားတာဆိုတော့ ရေထဲမှာ ဖြတ်သွားတဲ့အရှိန်က အတော်ပြင်းတယ်... .

ရေနူးနေတဲ့လူရဲ့ အသားမျိုး မဆိုထားနဲ့၊ တော်ရုံ မာကျောတဲ့အရာဝတ္ထုမျိုးတောင် ထိလိုက်တာနဲ့ တိကနဲ ပြတ်ကျသွားနိုင်တယ်”

“တော်တော်အကြံပက်စက်ပြီး ယုတ်မာတာပဲ၊ ဒါကို ကိုနီမောင် ဘယ်လို သဲလွန်စရာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီကိုစရောက်ကတည်းက မသင်္ကာ အဖြစ်ဆုံးက ကျွန်းစောင့် ဦးဘိုးကောင်းကိုပါပဲ၊ သူဟာ တစ်စုံတစ်ခု အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မနေဘူးလို့ တွေးမိတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေထဲ ဆင်းပြီးလေ့လာကြည့်တဲ့အခါကျတော့ သူဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့ အသုံးပြုတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်လူတွေကို ရေထဲ ဆင်းခိုင်းတဲ့အခါကျတော့ သူတို့ ရှိတဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ သံပိုက်လုံးတိုင်တွေကို အရင်ကြိုတင်စိုက်ထားခိုင်းခဲ့တယ်၊ ဒါမှ သူတို့အတွက်လည်း အန္တရာယ် ကြိုတင်ကာ ကွယ်ပေးပြီးသားဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီး လူသတ်လက်နက်ကြီး ဝင်လာရင်လဲ ဖမ်းထားနိုင်အောင်လို့ စီစဉ်ခဲ့တာပါ”

နီမောင်က လက်ထဲမှ စတီးကြိုးခွေလေးကို ကိုင်၍

ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါထက် လူသတ်ဖို့ စိတ်ကူးကောင်းလှတဲ့ ဦးဘိုးကောင်းရဲ့ နောက်မှာ ကြိုးကိုင်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်က ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်စုံစမ်းသိရသလောက်တော့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဦးကျော်ဇံပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ ဦးဘိုးကောင်းကို စစ်ဆေးလိုက်ရင် အဖြေမှန် ပေါ်လာမှာပါပဲ။ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး။”

ထို့နောက် သူတို့တတွေသည် ဦးဘိုးကောင်းအား ၎င်းစီစဉ်ပြုလုပ်ထားသော လူသတ်လက်နက်များ၊ သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်အတူ တပါတည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ဧရာရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ငမန်းကျွန်းတဝိုက်တွင် ရေလုပ်သားများစွာတို့သည် အန္တရာယ်ကင်းစွာ လွတ်လပ်စွာဖြင့် ပုလဲရှာဖွေခြင်း၊ ငါးပုစွန် ဖမ်းဆီးခြင်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။

ကြိယာ

လှိုင် (ပြညာရေး)

တစ္ဆေ့ဆိုးတစ္ဆိုးရံဟုန်းထိတ်ရိပ္ပံ

ဏှန်တော် အီလီယော အိုဒွန်နယ်ကို အိုင်ယာလန် နိုင်ငံ ဓဗ္ဗလင်မြို့တွင် (၁၈၂၆)ခုနှစ်က ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ အသက် (၂၀) အရွယ်က စတင်၍ နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှ မနောသုတေသန အသင်းကြီးတွင် အကျိုးဆောင် သုတေသနအရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။

သုတေသနများကြီးဖြစ်သူ ပီတာအန်ဒါဝု(ဒ)နှင့် တွဲဖက်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တနံတလျား တစ္ဆေခြောက်သည်၊ ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ခံရသည်၊ နာနာဘာဝများက နှောင့်ယှက်လျက်ရှိသည် ဟူသောအိမ်များ၊ ရဲတိုက်ဟောင်းများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ သို့သွားရောက်၍ တစ္ဆေသုတေသန ပြုခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ကွန်တော်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မိတ်ဆွေကြီး ပီတာအန်ဒါဝု(ဒ)က သူ့၏ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်၍ အရောင်းရ အသွက်ဆုံးဟု စံချိန်တင်ခဲ့

သော "The Ghost Hunters" တစ္ဆေမုဆိုးများဟူသော ဖြစ်ရပ်
နှင့် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုများတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သဖြင့် စာနယ်ဇင်း
သမားများက ကျွန်တော့်အား "တစ္ဆေမုဆိုး" ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့
ကြပါသည်။

ပီတာအန်ဒါဂျီ(ဒ)နှင့် ကျွန်တော်တို့ (၁၉၃၀)ခုနှစ်ခန့်က
ဝင် (The Ghost Club) တစ္ဆေသုတေသနအသင်းကို တည်
ထောင်ခဲ့ကြပြီး တစ္ဆေသုတေသနလုပ်ငန်းကို တစိုက်မတ်မတ်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

(၁၉၃၅)ခုနှစ်ဦးပိုင်းတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ စာပေထုတ်
ဝေသူတစ်ဦးသည် ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်၍ "ကိုယ်တွေ့ဖြစ်
ရပ်မှန် တစ္ဆေဝတ္ထုများ" ဟူသောစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေလို
ကြောင်း၊ ပုံပြင်များ မဟုတ်စေဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းအကြောင်း
များ ပါရှိရမည့်အပြင် တစ္ဆေခြောက်ခြင်းနှင့် ဆိုင်သော သည်း
ထိတ်ရင်ဖို ပါရှိရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုသာ အ
ထောက်အထား စုံစုံလင်လင်နှင့် ရေးသားစေလိုကြောင်း၊
နာမည်ကျော် လက္ခဏာဆရာနှင့် စာရေးဆရာကိုင်ရှိ ရေးသား
သည့် "The Real Ghost Stories" တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် တစ္ဆေ
ဝတ္ထုများကဲ့သို့ ဖြစ်စေလိုကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့်လည်းကောင်း၊
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး တစ္ဆေမုဆိုး ပီတာအန်ဒါဂျီ(ဒ)၏တိုက်
တွန်းမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိုအလုပ်ကို တာဝန်ယူ၍ ကျွန်

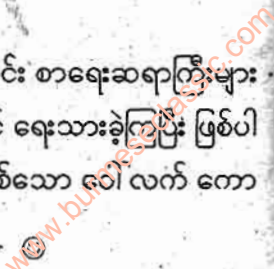
www.burmeseclassic.com

တော်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရေးသားထုတ်ဝေခြင်း မပြုခဲ့ရသေးသော ဖြစ်ရပ်မှန်များကို ရေးသားထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သောစာရေးဆရာတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ စာမရေးတတ်ပါ။ သို့သော် အထက်တွင် ရေးသားဖော်ပြသည့်အတိုင်း စာပေထုတ်ဝေသူနှင့် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကြီး ပီတာအန်ဒါဂျီ(ဒ)၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဤဖြစ်ရပ်ဆန်းများအား ရေးသားဖော်ပြခဲ့ရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းအားလုံးမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့်ဖြစ်ရပ်များမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆမ်းမားဆက်ပြည်နယ်၊ ဘရော့ကလေးကုတ်(တ်) (Brocklyu Court) စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ကျွန်တော်နှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ စောင်ရေအများဆုံး ထုတ်ဝေရသော Psychic News စိတ်စွမ်းအင် သတင်းစာမှ အကြီးတန်းသတင်းထောက် ဂျွန်မာတင်တို့ ကြုံတွေ့ရသည့်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစံအိမ်တော်ကြီးမှာ သမိုင်းအဆက်ဆက် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု သတင်းကြီးခဲ့သည့် စံအိမ်တော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းစံအိမ်တော်ကြီးအကြောင်း စာရေးဆရာကြီးများက လက်ဆစ်ချိုး ရေတွက်၍ မရအောင် ရေးသားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သော ဝေါ လက် ကော

လင်းသည် ထိုအိမ်ကြီးမှ ဖြစ်ရပ်အချို့ကို မှီငြမ်း၍ "The Woman in White" (ဝှတ်ရုံဖြူနှင့်အမျိုးသမီး)အမည်ဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ (ယင်းဝတ္ထုကို ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက "ခင်စက်မေ" အမည်ဖြင့် မှီငြမ်းရေးသားခဲ့ပြီး ဆရာစုဝံကလည်း "မနှင်းဖြူ" အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာကိုကိုကလည်း "ခရုအိမ်" အမည်ဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြပြီးဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်တော်ကြိုတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ်များတွင် ယင်းဖြစ်ရပ်ဆန်းသည် အတော်အသင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီးကို နောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ကြသူများကလည်း ကျွန်တော်နှင့် ဘရစ်စတိုမြို့သား သတင်းထောက် ဖွန်မာတင်တို့ကို မိမိတို့ ဆန္ဒရှိသလောက် နေထိုင်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးသုတေသနပြုနိုင်ပါသည်ဟု ခွင့်ပြုခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်ကြီးရှိ အခန်းများ၏သော့များကိုလည်း ပေးအပ်ပြီး အချိန်မရွေး၊ သုတေသနပြုခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ဘရော့ကလေကုတ်အိမ်ကြီးနှင့် ဖတ်သက်သည့် သူပြောကိုယ်ပြော သတင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအိမ်ကြီးတွင် ယခင်နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အိမ်ငှားများ၏ပြောပြချက်များကို ကျွန်တော်တို့ နားမထောင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဖြစ်ရပ်များသည် ကျွန်တော်တို့၏စိတ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်းညွတ်လာစေလိုသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆထား

www.burmeseclassic.com

သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဆန်းကြယ်သောဖြစ်စဉ်ကား ဤသို့ဖြစ်သည်။

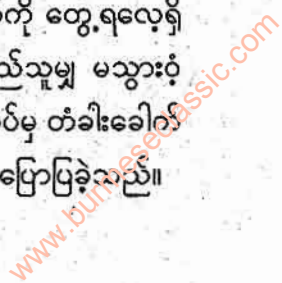
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘရော့ကလေကုတ်အိမ်ကြီး သို့ တစ္ဆေသုတေသနပြုရန် (၁၉၃၄)ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ(၁၀)ရက် နေ့၌ လန်ဒန်မြို့၊ ဝိတိုရိယဘူတာကြီးမှ ညနေစာပို့ရထားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။ ခရီးသွားရသည်မှာ တွင်လှပြီး ကြည်နူးစရာလည်း ကောင်းပါသည်။ လူသံ၊ ကားသံ၊ ရထားသံများ ဆူညံနေသည့် လန်ဒန်မြို့မှ ထွက်ခွာလာရသဖြင့်လည်း စိတ်ရွှင်ပျနေရသည်ဟူ၍လည်း ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သတင်းထောက်ကြီး ဂျွန်မာတင်တို့မှာ ခရီးအတူတူ သွားရင်းဖြင့် ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်လာကြပါသည်။

စာပို့ရထားကြီးသည် နောက်တစ်နေ့ညနေ နာရီခန့်တွင် ဆမ်းမားဆက်ပြည်နယ်ရှိ ကျေးရွာဘူတာငယ်တစ်ခု၌ ဆိုက်ကပ်ရပ်နားလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အထုတ်အပိုးများကို သယ်ယူ၍ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ဘူတာကလေးအပြင်တွင် တွေ့ရသည့် မြင်းနှစ်ကောင် တပ်ထားသော မြင်းလှည်းတစ်စင်းဖြင့် နာမည်ကျော်နေသော ဘရော့ကလေကုတ်အိမ်ကြီးသို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဒေသကလေးမှာ တောရပ်ဒေသတို့ ထုံးစံအတိုင်း ရိုးသားကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးများ ဖြစ်နေပါသည်။ အထူးသဖြင့်

နာမည်ကြီးနေသော ဘရော့ကလင်ကုတ်စံအိမ်ကြီးတွင် ညအိပ်
တည်းခိုမည့်သူများဟု သိကြသဖြင့် မီးရထားရုံပိုင်နှင့် အလုပ်
သမားများ၊ ခရီးသည်များမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြပါသည်။
မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ရင်သပ်အံ့ဩနေပုံရ၏။

ကျွန်တော်မိတ်ဆော့ ဂျွန်မာတင်မှာမူ စိတ်ဓါတ်တက်ကြွ
နေလေသည်။ သူသည် အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားသွားလာနေသူဖြစ်
သည်။ နတ်ဝင်သည် ဆိုသူများ၊ ပဉ္စလက်ဆရာ ဆိုသူများ၊
တမလွန်လောကနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သူဟု ဆိုသော လူလိမ်
လူညာများကို ဖော်ထုတ်ရန် ထာဝစဉ် စိတ်စောနေသူဖြစ်သည်။
သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြင်းလှည်း
မောင်းသူထံမှ ရနိုင်သောသတင်းများကို လက်တစ်ဆုံး နှိုက်ယူ
လိုက်၏။ ထိုအိမ်ကြီးကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော်ခန့်က
ပင် ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး
ညသန်းခေါင်ကျော်သည်နှင့် တစ္ဆေခြောက်လေ့ရှိသည်ဟု သိရှိရ
ကြောင်း၊ ပြတင်းပေါက်တံခါးများမှာ အလိုအလျောက် ပိတ်ခြင်း၊
မီးများ အလိုအလျောက်ပိတ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေ့ရှိပြီး ဝတ်ရုံ
နက် ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ့ရှိ
ကြောင်း၊ သူတို့ရွာမှ ထိုအိမ်ကြီးအနီးသို့ မည်သူမျှ မသွားဝံ့
ကြောင်း၊ ညအချိန်မတော် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ တံခါးခေါက်
သံများ၊ ခြေသံများ ကြားရသည်ဟူ၍လည်း ပြောပြခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဝင်းတံခါးမှ ဖြတ်၍ အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြရာ လမ်းဆင်တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသည့် ရိပ်သာလမ်းက လေးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်ဖြစ်ရာ မိုးသည်လေအဝှေ့ကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် ကြွေကျလျက်ရှိသည့် သစ်ရွက်များကို နင်းလျက် လျှောက်လာခဲ့ရ၏။

လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်အိုကြီးများမှာ အကိုင်းအခက်တို့သည် ထိယုက်နေကြပုံမှာ သစ်ရွက်ဥမင်တစ်ခုအတွင်း ဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းသွားရသလို ဖြစ်နေသည်။ ရိပ်သာလမ်းအဆုံးတွင် မှောင်ရိပ်ခိုနားစ ပြုနေသော ဘရော့ကလေးကုတ်စံအိမ်ကြီးကို မြင်ကြရသည်။ ဂျွန်မာတင်သည် ကျောစိမ်းသွားဟန်ဖြင့် ပခုံးများ တွန့်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးမှာ ဧရာမအိမ်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြတင်းပေါက်များမှတစ်ပါး အိမ်ကြီး၏မျက်နှာစာ နံရံတစ်ပြင်လုံး တိုက်ကပ်ပန်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေသည်။ ပိုင်ရှင်အဆက်ဆက် တတ်နိုင်သလောက် ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသော်လည်း ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းသည့် လက္ခဏာမှာ မူ ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပါလာသောသော့ဖြင့် ဖွင့်၍ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးရှက်ကြီးမှာလည်း လေးလံစွာ ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ရှေး

ဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ထားသည်။ အသင့်ယူဆောင်လာခဲ့သော တောလိုက်ဟာရီကိန်း မီးအိမ်ကို တွန်းလိုက်သည်နှင့် အလင်း ရောင် အတော်အသင့် ရရှိလာသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်များသည် ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အိပ်ခန်းကိုမူ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းတွင် ပြင်ထားခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးအား အတော် အသင့် ပြင်ဆင်သော်လည်း အိမ်ငှားများ နေထိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဖုန်နံ့များ၊ မှိုနံ့များ နံနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အိပ်ယာမဝင်မီ အိမ် ကြီးတစ်အိမ်လုံးအား တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ကြည့်ရှုခဲ့ကြ ၏။ အိမ်ပိုင်ရှင်များသည် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဘီရို၊ ကုတင် စသော ပရိဘောဂများကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားပြီး အိပ်ခန်းများ တွင် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းသော ကြေးမီးတိုင်၊ မီးခြစ် စသည်တို့ပါ မကျန် လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ညနေစာကို စားသောက်ခဲ့ကြပြီး၍ အိပ်ခန်း အတွင်းမှာ စောင့်၍ တစ္ဆေကို ဖမ်းရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။ ဂျွန်မာ တင်သည် ကင်မရာကို အသင့်ပြင်ထား၍ ကျွန်တော်ကမူ တော လိုက်ခါတ်မီးများ၊ မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းများကို အသင့်ပြင်ထားခဲ့ ၏။

အချိန်မှာ ညနေ(၆)နာရီခွဲခန့်သာ ရှိခဲ့သော်လည်း ခင်ဖွဲ့ ဖွဲ့ ရွာနေသောမိုးသည် အတော်ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ မှန်ပြတင်း

ပေါက်များနှင့် တိုက်ကြီး၏နံရံများကို ရိုက်ခတ်သည့် မိုးသံနှင့် တဟူးဟူး မြည်နေသော လေသံမှာ ရင်သိမ့်တုန်ဖွယ်ရာ ကောင်း နေ၏။ မိုးသည် တစတစ သည်း၍ လာခဲ့ပြီး မိုးနှင့်အတူ ပါလာ သည့် မိုးသက်လေသည် အိမ်ကြီးအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးများအတွင်း တိုးဝှေ့သည့်အသံ၊ သစ်ကိုင်းအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်မိသည့် တကျိကျိမြည်သံ၊ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျသည့်အသံသည် တဟူး ဟူး မြည်နေသောလေသံနှင့် အပြိုင်ဖြစ်နေတော့သည်။

အိမ်အိုကြီးတစ်အိမ်လုံး မိုးသက်လေတိုးသည့်အသံ၊ နံရံ မှ တိုက်ကပ်ပန်းများအား လေတိုးသည့်အသံ၊ အိမ်ခေါင်မိုးနှင့် မှန်ပြတင်းပေါက်များအား မိုးပေါက်များ မှန်သည့်အသံစဉ်မှာ သံစုံတီးဝိုင်းကြီးတစ်ခု တီးမှုတ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်သည် အတွေးကိုယ်စီ ရှိကြသော်လည်း တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြတော့ပဲ အိပ်ခန်းတံခါး ကို အတွင်းမှ သော့ခတ်၍ အိပ်ယာများပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ ကြသည်။

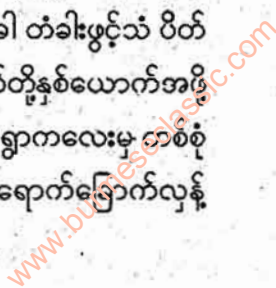
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မောပန်းနွမ်းနယ် လျက် ရှိကြသော်လည်း စိတ်ဆောင်နေကြသဖြင့် အိပ်စက်၍ မရနိုင်။ ဘယ်စောင်းညာလှည့်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်သွား သည်။ မိုးသံနှင့်လေသံ ဆိတ်ငြိမ်သွားသော်လည်း အိမ်အိုကြီး၏ နံရံများပေါ်မှ အိမ်မြောင်စုတ်ထိုးသံများ ကြားနေရ၏။ အိမ်ကြီး

အောက်ထပ်အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းမှ ပုရစ်တစ်ကောင်၏မြည်သံသည် အိမ်အိုကြီး၏တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွင်းလျက် ရှိနေသည်။

မိုးသံလေသံ ငြိမ်သွားသည်နှင့် မှန်ပြတင်းတံခါးရွက်တစ်ခု ပွင့်သွားသည့်အသံ ကြားရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးအား သေသေချာချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။ တံခါးများ၊ ပြတင်းပေါက်များမှာ အသေအချာ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့် မှန်ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သည့်အသံကို ကြားရသနည်း။ မိုးသက်လေပြင်းကျစဉ်က တံခါးရွက်များ ပွင့်ထွက်သွားခဲ့သလော။

ကျွန်မတင်သည် အိမ်ရာမှ ထကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဟာရီကိန်း မှန်အိမ်မီးစာကို မြှင့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းအတွင်း လင်းထိန်သွားခဲ့သည်။ လေသံ မိုးသံ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သော်လည်း တံခါးတစ်ချပ် ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေသည့်အသံကိုမူ ကြားနေရသည်။ ကျောချမ်းစဖွယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ထိုအသံသည် ဖြိုခွင်းလျက်ရှိနေသည်။ (၁၅)မိနစ်ခန့် ကြာမြင့်သွားသောအခါ တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံသည် ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အဖို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ကျေးရွာကလေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အား လာရောက်မြှောက်လှန့်

နေသလော၊ အဘယ်ကြောင့် တံခါးဖွင့်သံပိတ်သံ ပျောက်သွားရ သနည်း။

အမျိုးမျိုး စဉ်းစားခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လာခဲ့စဉ် ကျွန် တော်တို့အိပ်ခန်းရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် ခြေထောက် ဖွန်းလာ သည့်အသံကို ကြားရပြန်သည်။ ထိုအသံသည် အိပ်ခန်းတံခါးဝ တွင် ရပ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ (၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အိပ် ခန်းတံခါးကို လက်ဖြင့် ဖွဖွခေါက်သည့်အသံ ကြားရပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဟုတ်မှဟုတ်ပျံ့မလားဟု ဂရုတစိုက် နားထောင် ကြည့်မိသည်။ အသံသည် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းတံခါးဝဆီက ထွက်လာသောအသံ အမှန်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆ၏။ ဂျွန်မာတင် ကလည်း ထိုအသံကို သူကြားရသည်ဟု မျက်ရိပ်ပြသည်။ ကျွန် တော်သည် လက်စွဲတော် ချယ်ရီလက်ကိုင်တုတ်ကို အဆင်သင့် ကိုင်ထားပြီး ဂျွန်မာတင်ကမူ သူ့ကင်မရာကို အသင့်ပြင်ထား သည်။

တံခါးခေါက်သံ ရပ်သွားပြီးနောက် ပိုးထည် စသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ထား၍ လှုပ်ရှားသောကြောင့် မြည်နေ သည့်အသံ ထွက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ် တွင် အထိတ်တလန့် ထထိုင်လိုက်ပြီး မူလကထက် ပိုမိုဂရုစိုက် စွာ နားစွင့်လိုက်မိပြန်သည်။ လူမမာတစ်ယောက် ငြီးနေသည့် အသံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငိုရှိုက်နေသည့်အသံကိုလည်း

ကြားရပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ခဲ့ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ သွားရန် အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးအား ခေါက်သည့်အသံများ ပိုမိုကျယ်လာပြီး လေးချက်တိတိ ခေါက်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းဝသို့ တဟုန်ထိုး သွား၍ သော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ထူးဆန်းနေသည်မှာ တံခါးဖွင့်မရ ဖြစ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တံခါးအား အပြင်ဘက်မှ တွန်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အားစိုက်၍ တွန်းသော်လည်း မရ၊ နားမလည်နိုင်။ အိပ်ခန်းရှေ့ရှိ စင်္ကြန်တွင် ထူတစ်ယောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည့်အသံကို သေသေချာချာ ကြားရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဒုတိယအကြိမ် အိပ်ခန်းတံခါးအား တွန်းကြည့်မိပြန်သည်။ တံခါးအား အပြင်မှ အင်အားကြီးသော အရာတစ်ခု တွန်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့နဖူးများနှင့် ချွေးများ စိရွံ့နေပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ တတိယအကြိမ် တံခါးအား တွန်းမည်ဟု ဆန္ဒရှိသည့်အခါ တံခါးသည် အလိုအလျောက် ပွင့်သွားတော့သည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရသည်။ ယခင်နှစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

တို့သည် အားသွန်ခွန်စိုက် တွန်းခဲ့ကြစဉ်က တံခါးမပွင့်ခဲ့။

တံခါးဝတွင်မူ ထူးဆန်းသော အဖြူရောင်အငွေ့များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပထမတွင် လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း အဖြူရောင် အငွေ့တန်းကြီးမှတစ်ပါး မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ ဂျွန်မာတင်သည် သူ့ရသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံ၊ ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံသုံးပုံကို ရိုက်ယူလိုက်မိ၏။

ထိုထူးဆန်းသော အငွေ့တန်းကြီးသည် စင်္ကြန်အစွန်ရှိ ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားသည်နှင့် ပြတင်းပေါက် တံခါးရွက်များသည် အလိုအလျောက် ပွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ဖြစ်လာပြီး အပြင်မှ တိုးဝင်လာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရပ်နေသောနေရာသို့ ဝင်လာသည်။ မိုးနံ့များ၊ သစ်ရွက်ဆွေးနံ့များပါ သယ်ဆောင်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ဟာရီကိန်းမီးအိမ်၏မီးတောက်ကို ယိမ်းနွဲ့သွားစေတော့သည်။

ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့လက်ပတ်နာရီများသည် နှစ်နာရီတိတိကို ညွှန်ပြနေလေပြီ။ ထိုအခိုက် သိမ့်ကနဲ ဖြစ်သလို ခံစားသွားရပြီး အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးမှာ ကျောချင်းဖွယ်ကောင်း

လောက်အောင် ငြိမ်သက်သွားခဲ့တော့သည်။

နံနက်လင်းသည့်အချိန်အထိ မည်သည့် အနှောင့်
အယှက်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

လှမီး (ပညာရေး)

- ကျမ်းကိုး။ ။ (၁) The Ghost Hunters By Peter Underwood
 ။ (၂) Houses Of Horror By R. Winer
 ။ (၃) Door To Other Worlds

၆
၇
၈
၉
၁၀
၁၁
၁၂
၁၃
၁၄
၁၅

လှမ်းထက်

မိတ္တဗေဒဝညာရင်ကြီး၏လည်းထိတ်ရင်နီ

ဖူးခြားသော စိတ်စေတသိတ်တို့၏စွမ်းအင်နှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ယုံကြည်ချက် အစွန်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိပါသည်။ ပထမပုဂ္ဂိုလ်မှာ စူးစမ်းသူတေသန ပြုလုပ်ခြင်းမရှိ၊ ရှေးအစဉ်အလာ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း စိတ်သည် အံ့ဩဖွယ် အစွမ်းရှိသည်။ တမလွန်လောကသားတို့နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်။ တမလွန်လောကသားတို့ ကိုယ်ထင်ပြုသည်၊ ခြောက်လှန့်သည်၊ တမလွန်လောကသားတို့၏အနံ့ရသည်စသော အချက်အလက်များကို တရားသေ လက်ခံသူများနှင့် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်မျိုးမှာ စိတ်ဝိညာဉ်တို့အား သုတေသနပြုမှုကို လက်မခံ၊ မျက်ကွယ်ပြု၍ စိတ်စေတသိတ်တို့၏ဆန်းကြယ်သော စွမ်းအင်ဆိုသည်မှာ မရှိ၊ လူတို့၏

အထင်သက်သက်၊ အစွဲအလမ်းသာ ဖြစ်သည်။ ကြံကြိုက်၍
ဆိတ်ဆိုင်ခြင်းများသာဖြစ်သည်။

ကွယ်လွန်သူတို့ ခြောက်လှန့်သည်ဆိုခြင်းမှာ ကြွက်များ၊
ဦးနှောက်များ၊ လင်းနို့များ၏အသံနှင့် သစ်ကိုင်းများ အိမ်မိုးပေါ် တိုက်
သဖြင့် မြည်သောအသံများကို လူများက ချဲ့ထွင်ပြောခြင်းသာ
ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု မျက်စိမှိတ်၍ ငြင်းပယ်ထားသူများလည်း
ရှိပါသည်။ လူတို့ ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း မရှိသေးသော သဘာဝလွန်
ဖြစ်စဉ်အချို့ကို အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်ရာမှ တစ်စတစ်စဖြင့်
ပရလောကသားတို့ ခြောက်လှန့်သည်ဟူသော ကောလဟာလ
များ ပျံ့နှံ့သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်ဟု ယူဆထားကြ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်သည် အထက်
ဖော်ပြပါ အစွန်းရောက် ယူဆချက်များကို လက်ခံရန် ဝန်လေး
ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ လူတို့၏ယုံကြည်
ချက်များကို သိပ္ပံနည်းကျ စနစ်တကျ သုတေသနပြုသင့်သည်ဟု
ဆိုက်မတ်မတ် ယုံကြည်ထားပါသည်။

ကွယ်လွန်သူတို့ ခြောက်လှန့်သည် ကိုယ်ထင်ပြသည်၊
ကွယ်လွန်သူတို့၏ဝိညာဉ်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဆိုသော အ
ကြောင်းအရာများသည် ပဉ္စလက်နည်းဖြင့် လှည့်စားခြင်းဖြစ်
သည်။ အကြောင်းမဲ့ တိုက်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပစ်ပယ်မထား
သင့်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ စိတ္တဗေဒပညာရှင်ကြီး ဆစ်မန်ဖရိုက်နှင့်

www.burmeseclassic.com

တွဲဖက်၍ အိပ်မက်အကြောင်း စူးစမ်းလေ့လာစဉ်ကပင် အထက်ဖော်ပြပါ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို စနစ်တကျ သိပ္ပံနည်းကျ ကိုယ်တိုင်လေ့လာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် အဖြစ်ဆန်းမှာ (၁၉၂၀)ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလအတွင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လေ့လာသုတေသနပြုစဉ် ကြုံတွေ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က . . .

ကျွန်တော်သည် ဘာဆယ်(လ်)တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးမှ စိတ္တဗေဒပါရဂူဘွဲ့ကို ရရှိထားပြီး ဖရွိုက်နှင့် တွဲဖက်၍ အိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်များအပေါ် သုတေသနပြုနေစဉ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်ကပင် မနောအဆက်အသွယ်ဟူသည် မှုချပင် ရှိသည်။ ကွယ်လွန်သူများ၏ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်သောဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းစူးစမ်းသုတေသနပြုရန်လည်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားခဲ့သည်။ (၁၉၂၀)ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလကပင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အငြိမ်းစား နယ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦး၏ကျေးဇူးအိမ်တွင် ခေတ္တနေထိုင်၍ သုတေသနပြုရန်အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ရခဲ့ပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ ပရလောကသားတို့ ထာဝစဉ် ခြောက်လှန့်သည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သော အိမ်ဟောင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအိမ်ကြီးမှာ မည်သည့်အိမ်ငှားမျှ ငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်း မပြုဝံ့ဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ

စယ်ယူခြင်းမပြုမီ သုံးနှစ်ခန့်ကပင် မည်သူမျှ နေထိုင်ခြင်း မရှိခဲ့
ဟု သိရှိခဲ့ရသည်။

သူပြောကိုယ်ပြော၊ ပါးစပ်ပြော သတင်းများအရ အိမ်
ကြီးတွင် သန်းခေါင်ကျော်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လေ့ရှိသည်
ဟု ဆိုသည်။ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သူ အိမ်ပိုင်ရှင်ကြီး၏ဇနီးဖြစ်သူ
သည် အိပ်ခန်းများအတွင်း အိပ်နေသူများကို နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး
ဖြင့် ခြောက်လှန့်သည်ဟု သတင်းရထား၏။ အိမ်ကြီးမှာ အတော်
အသင့် ခမ်းနားသော ဝိတိုရိယခေတ် အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ဖြစ်ပါ
သည်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ဝက်သစ်ချပင်အိုကြီးများ၊ ရေ
သဖန်းပင်စောက်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ သစ်ပင်အို
ကြီးများ၏အကိုင်းအခက်တို့သည် အိမ်ကြီး၏အမိုးကို ထိယှက်
နေကြသဖြင့် အိမ်အိုကြီးကို ကြည့်ရသည်နှင့်ပင် သည်းထိတ်
ရင်ဖို ဝတ္ထုများထဲတွင် ဖော်ပြလေ့ရှိသော ပရလောကသားတို့
ခြောက်လှန့်လေ့ရှိသည့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်နှင့် တူနေ၏။

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ အိမ်ပိုင်ရှင်ကြီး၏ပြောပြချက်အရ
အိမ်အိုကြီးတွင် ပထမဆုံး ပရလောကသားကို မြင်ရသူမှာ သူဖြစ်
သည်ဟု ဆိုသည်။ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ် လှေခါးအနီးတွင်
အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်(၃၀)ကျော်ခန့်
အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် မြင်ရသည်ဟု
ဆိုသည်။ ပထမတွင် သူ၏စိတ်အာရုံထင်မှုသက်သက်ဟု ယူဆ

www.burmeseclassic.com

မိသော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးကိုပင် သူအိပ်နေသည့် ကုတင်အနီးတွင် တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မြင်ရသောရုပ်မှာ သာမန်ကလပ်စည်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောရုပ် မဟုတ်။ ခပ်ရေးရေးသာ မြင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ နောင်အခါ အလိုအလျောက် ပြတင်းတံခါးများ ဖွင့်ခြင်းပိတ်ခြင်း၊ ညသန်းခေါင်အချိန် ပရိဘောဂများ ရွှေ့ပြောင်းသည့်အသံများ ကြားရခြင်း၊ တံခါးခေါက်သံများ ကြားရခြင်း၊ လူမနေသော အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ ခြေသံများ ကြားရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အိမ်ဖော်များ မနေဝံ့တော့။

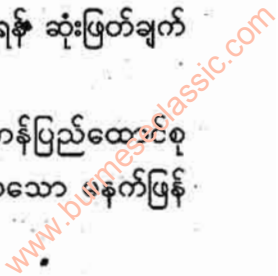
သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဖြစ်သူ မိသားစုသည် အိမ်ကြီးပိတ်ထားခဲ့ပြီး လန်ဒန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့၏။ ဤသတင်းကို ရရှိသော ကျွန်တော်သည် အချို့ရှာ သကာတွေ့ဟူသော စကားပုံအတိုင်းပင် အိမ်ကြီးတွင် ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်မျှ နေထိုင်၍ ပရလောကသားတို့ ခြောက်လှန့်သည်ဟူသော လောကီလွန်၊ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ကို စနစ်တကျ စူးစမ်းသုတေသနပြုရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဖြစ်သူကလည်း ကျွန်တော်လိုအပ်သလို စုံစမ်းသုတေသနပြုရန် အိပ်သော့အား ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကမူ ထိုအိမ်ကြီးကို အသေးစိတ် လေ့လာလိုသဖြင့် မလေ့လာမီ အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော သမိုင်း

အထောက်အထား၊ ပါးစပ်သမိုင်းများကို နားထောင်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ထိုအိမ်ကြီးသို့ ဒီဇင်ဘာလ(၂၂)ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ အိမ်ကြီး၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တို့တွင် မိုးမခပင်များ၊ ရေသဖန်းပင်များ၊ ဝက်သစ်ချပင်များဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ ကပ်ချိန်က ခမ်းခမ်းနားနား ရှိခဲ့သော အိမ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ဆင်ဝင်ရှေ့ရှိ ပန်းခြံကလေးမှာလည်း ပြုပြင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပျက်စီးလျက်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်က အတော်အသင့် ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးအတွင်း မိမိသဘောအတိုင်း တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သည်။ လျှပ်စစ်မီးများ ခေတ္တဖြတ်ထားသဖြင့် ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့်သာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေခါးခြေရင်းနှင့် လှေခါးထိပ် ဝဲဘက်အိပ်ခန်းအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် အေးစိမ့်သောလေတိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ,သကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။ ပြောင်းရွှေ့သွားသော မိတ်ဆွေမိသားစုကမူ ဤအိပ်ခန်းအတွင်းမှ ထူးဆန်းသော အသံများ၊ လူညည်းသံများ ကြားရလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဤအိပ်ခန်းအတွင်း စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

အထက်ပါ စာပိုဒ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသန ဖောင်ဒေးရှင်းမှ ထုတ်ဝေသော မနက်ဖြန်

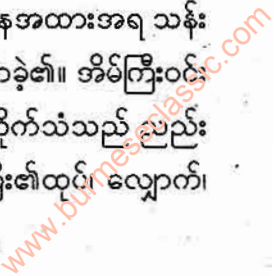
"Tomorrow" မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ(၁၀)၊ အမှတ်(၁)မှ ကမ္ဘာကျော် စိတ္တဗေဒ ပညာရှင်ကြီး ကာ(လ်)ယွန်း(Carl Jung)၏ ကိုယ်တွေ့ ပရလောကဆောင်းပါးမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဆီလျော်အောင် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စိတ္တဗေဒပညာရှင် ကြီး ကာ(လ်)ယွန်း (ဓာတ်ပုံကို မိတ္တူကူးယူဖော်ပြထားပါသည်) အား ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးရန်မလိုဟု ယူဆထားပါသည်။ သူ့အကြောင်း ဆောင်းပါးများကို ကွယ်လွန် သူ စာရေးဆရာကြီး သက်လုံနှင့် ကျွန်တော်တို့ လေးစားရသော စာရေးဆရာကြီးများသည် ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ရေး သားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကာ(လ်)ယွန်းသည် ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော် ပြခဲ့သည့် စိတ္တဗေဒ ပညာရှင်ကြီး ဆစ်မန်ရွိုက်၏တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်မက်မက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဖြစ်ရပ်များကို သိပ္ပံနည်းကျ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ သည် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များကိုပါမက အရှေ့တိုင်း၏ ဂန္ထီရ ပညာရပ်များကိုပါ စေ့ငှစွာ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စိတ္တဗေဒပညာရှင် ကြီး ကာ(လ်)ဂျီယွန်းသည် အထက်ဖော်ပြပါအိမ်ကြီးတွင် အဖော် မပါ တစ်ဦးတည်း ညအိပ်၍ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့သည်။

စိတ္တဗေဒပညာရှင် ကာ(လ်)ဂျီယွန်းသည် အပေါ်ထပ်

အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့၏။ ကုတင်ပေါ်တွင်မူ အိပ်ယာကို အသင့်ပြင်ထားခဲ့ပြီး အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲငယ်တစ်လုံးပေါ်တွင် မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များ အဆင်သင့် ပြင်ထားခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညသည် ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်သော ညတစ်ညဖြစ်သဖြင့် လရောင်သည် စိတ္တဗေဒပညာရှင်ကြီး စောင့်ဆိုင်းနေသော အခန်းအတွင်း မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ဖြာဆင်းလာသဖြင့် အခန်းတွင်း၌ အတော်အသင့် လင်းလျက်ရှိနေသည်။ အပြင်မှ တသုန်သုန် တိုက်လာသောလေသည် တရုတ်ကပ်များကြားမှ ဝင်လာသဖြင့် အိပ်ခန်းအတွင်း အေးစက်လျက် ရှိနေသည်။

ကာ(လ်)ယွန်းသည် မည်သည့်အရာမှ အကြောင်းမဲ့ ကြောက်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ စိတ်စေတသိတ်တို့၏ ဆန်းကြယ်မှုကိုလည်း ယုံကြည်သောသူဖြစ်၏။ တမလွန်လောကမှ လာရောက်၍ ကိုယ်ထင်ပြသည်၊ တမလွန်လောကသားတို့ မြင်ရသည်ဟု အများသူငါ ပြောချက်များကို လက်ခံသူ မဟုတ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင် စူးစမ်းလေ့လာလိုသူဖြစ်သည်။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားအရ သန်းခေါင်ချိန် နီးလာသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားလာခဲ့၏။ အိမ်ကြီးဝင်းအတွင်းရှိ သစ်ပင်အိုများအကြားမှာ လေတိုက်သံသည် ညည်းညူသံ ပါနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ အိမ်အိုကြီး၏ထုပ်၊ လျှောက်၊

ခိုင်း၊ မြားတို့ကလည်း လေတသုန်သုန် တိုက်နေသဖြင့် အသံစုံ
 မြည်ဟီးလျက် ထွက်နေသည့် အိမ်ကြီးနံယံများတွင် တွယ်ကပ်
 ပေါက်နေသော တိုက်ကပ်ပန်းများသည်လည်း လေတိုးဝှေ့
 သဖြင့် တရဲရဲ မြည်သံသည် သာမန်လူများအဖို့ သည်းထိတ်ရင်ဖို
 ဖွယ်ဖြစ်၏။

ထိုအသံများကို မသိမသာ ဖောက်ထွင်းလာသည့် အသံ
 တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံမှာ လှေခါးဆီက အသံဟု
 ထင်မိသည်။ သေသေချာချာ နားစွင့်ထောင်နေစဉ် အိမ်ကြီး
 အောက်ထပ်မှ ပတ္တာပြုတ်နေသော တံခါးချပ်တစ်ချပ်သည် လေ
 တိုးဝှေ့တိုင်း ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက် ရှိနေသဖြင့် ထိုအသံ၏
 ပဲ့တင်သံလော။ ယွန်းအဖို့ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ သေသေ
 ချာချာ နားစွင့်ထောင်သော် မည်သည့်အသံမှ မကြားရ။ စိတ်
 ချောက်ချားသဖြင့် အသံကြားရသည်ဟု ထင်မိခြင်းလော။

အောက်ထပ်မှ တံခါးချပ်ကို ခေါက်နေသည့်အသံကို
 ကြားရပြန်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ တချက်ချက်
 မြည်နေသော တိုင်ကပ်နာရီကြီး၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
 သက်နေသော အိမ်အိုကြီးအား ပို၍ကျောချမ်းစဖွယ်ဖြစ်စေ
 သည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ
 အနေကြောင့် ရင်သိမ့်တုန်ဖွယ်ဖြစ်မည် ဖြစ်သော်လည်း
 ကား(လ်)ယွန်းကမူ ဤအခြေအနေတွင် သူ့စိတ်ကိုသူ တင်း

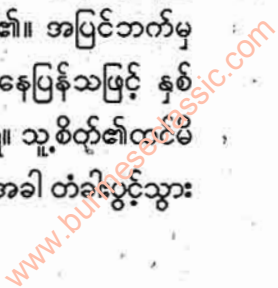

ထားနိုင်ခဲ့သည်။

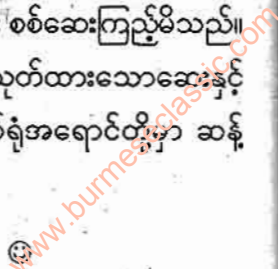
ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခန်းအတွင်း စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များကို ရွှေပြောင်းနေသောအသံ၊ စားပွဲပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာကို တင်နေသောအသံ၊ စာရွက်စာအုပ်များ တစ်ရွက်ချင်း လှန်နေသောအသံများကို ကြားရပြန်သည်။ သူ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထင်မိထင်ရာ ထင်မြင်ခြင်း ဖြစ်သလော။ ဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ထိုအသံများကို နားထင်ကြောများ တင်းလာအောင် နားစိုက်ထောင်မိသည်။ အိမ်ကြီးအတွင်း ဝင်လာရန် မလွယ်ပါ။ ပြတင်းပေါက်များမှာ သေသေချာချာ ပိတ်ထားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ သေသေချာချာ ခတ်ထား၏။

ယွန်းသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လှေခါးဆီသို့ ညင်သာစွာ နင်းလာသော ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ကြွက်များအသံလော၊ လူတစ်ယောက်ခြေသံ ဖြစ်နေသည်က သေချာနေသည်။

ဒေါက်တာယွန်းသည် သူ့အိပ်ခန်းတံခါး ဘုလုံးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဖွင့်မရ ဖြစ်နေ၏။ အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် တွန်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ဘုလုံးကို လှည့်ဖွင့်သည်။ ဖွင့်မရ။ သူ့စိတ်၏ထင်မိခြင်းလော၊ နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်လိုက်သောအခါ တံခါးပွင့်သွား

တော့သည်။ ဧည့်ခန်းရှေ့ရှိ စင်္ကြံကို မှန်ပြတင်းမှ ဖြာကျနေသော လရောင်ကြောင့် ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ ဝတ်ရုံဖြူကို ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရတော့သည်။ ပထမတွင် သူ့စိတ်အာရုံ လွဲမှားစွာ ထင်ခြင်း သို့မဟုတ် သူ့ပြောကိုယ်ပြော သတင်းများသည် သူ့စိတ်အား လွှမ်းမိုးလာသဖြင့် ထင်ခြင်းဖြစ်သလော ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ထင်ရှားလွန်းနေသည်သာမက လက်များကို ဆန့်တန်းထားသည်။ ဒေါက်တာယွန်းက ထိုသဏ္ဍာန်အား စူးစိုက်ကြည့်နေမိသော်လည်း ထိုသဏ္ဍာန်ကမူ သူ့ရှိနေသည်ကို သတိထားဟန်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူ ရှေ့သို့ တိုးသွားလိုက်သောအခါ ယင်းပုံသဏ္ဍာန်သည် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတော့၏။ ထိုမြင်ကွင်းသည် စိတ်ထင်မှုသက်သက် မဟုတ်သည်က သေချာသည်။ သူ့ကြားဖူးသော ကွယ်လွန်သူတို့ ကိုယ်ထင်ပြခြင်းဆိုသည်မှာ ဤသည်သို့ပင် ဖြစ်သလော။ လှေခါးထိပ်ရှိ ထိုအမျိုးသမီး ရပ်နေသည့်နေရာသို့ ဒေါက်တာယွန်းသည် သေသေချာချာ သွားရောက်ကြည့်ရှုမိသည်။ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားများ ရှိမရှိကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်မိသည်။ မည်သည့်ပန်းချီကားမျှ မရှိပါ။ နံရံတွင် သုတ်ထားသောဆေးနှင့် ထိုအမျိုးသမီး ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်ရုံအရောင်တို့မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသည်။

ယွန်းသည် သူ့အား တမလွန်လောကမှ ပရလောက
 သားတို့ လာရောက်ကိုယ်ထင်ပြသည်မှာ သေချာသည်ဟု ဆုံး
 ဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ့အထင်အရ ပရလောကအားတို့
 လာရောက် ကိုယ်ထင်ပြသည်မှာ သက်ရှိလူများနှင့် ဆင်သွယ်
 လိုသောကြောင့် ဤသို့ အရိပ်အယောင် ပြသခြင်းဖြင့်ပင်
 မည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

သူသည် အိပ်ခန်းအတွင်း ပြန်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ရေတွဲ
 အနားယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ စိတ်နှင့်လူပါ မောပန်းနွမ်းနယ်
 နေသဖြင့် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မော
 ကျရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလာသလိုလို ဖြစ်လာပြန်သည်။ မိနစ်
 လွန်း၍ မျက်တောင်များက မဖွင့်ချင်၊ သို့သော် သူ့အာရုံထဲ၌
 မျက်စိဖွင့်ကြည့်နေသည့်အလား အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ မွေးညှင်းများ ထောင်ထလာပြီး ကြက်
 သီးများ ထနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စောင်ခြုံထားသော်လည်း
 သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အေးစိမ့်နေသည်။ နိုးနေသည်ဟု ထင်ရသော်
 လည်း သူ့အဖို့ မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံ ဖြစ်နေသည်။ မြင်
 ကွင်းမှာလည်း ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ရသလို ဖြစ်နေ၏။
 တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့အိပ်နေသော ကုတင်ဆီသို့ လာနေ
 သည်ဟု သိနေသည်။ သို့သော် ယောက်ျားမိန်းမ မသဲကွဲ၊ ထိုသူ
 သည် သူ့ခေါင်းအုံးနှင့် တစ်ပေနှစ်ပေအကွာအထိ ရောက်လာ

သည်။ ထိုသူ၏မျက်လုံးများသည် ယွန်းအား စိုက်ကြည့်နေသည် ဟု ထင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေစဉ် ဧည့်ခန်းမှ တိုင်ကပ်နာရီကြီး က နံနက်လေးနာရီ မြည်သံ ထွက်လာသည်နှင့် အိပ်ရာမှ လန်နိုး လာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ယွန်းသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်း၍ သေသေချာချာ ကြည့်သော်လည်း သူ့အခန်းအတွင်း မည်သည့်အရာမှ မတွေ့ရဟု ဆိုသည်။

ဒေါက်တာယွန်းသည် သူ့အတွေ့အကြုံများကို ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်အတိုင်း အခိုင်အမာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ ဒေါက်တာယွန်းမှာ နှယ်နှယ်ရရပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ ပညာရှင်အများက လေးစားရသော စိတ္တဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အခါမျှ မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံရေးသားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပေ။

ကာ(လ်)ဂူစတတ်(ဖ)ယွန်းကို ခရစ်နှစ်(၁၈၇၅)ခုနှစ်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ကျေးလက်ဒေသတွင် ဖွားမြင်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်ကပင် ဘာသာရေး ကိုင်းညွတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဘဆယ်(လ်)မြို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် ဆေးပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ ကျောင်းသားဘဝကပင် စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်များနှင့် ဂမ္ဘီရပညာရပ်များကို လေ့လာခဲ့သည်။ နောင်အခါ ကမ္ဘာကျော် စိတ္တဗေဒပညာရှင်ကြီး ဖရွိုက်နှင့်အတူ အိပ်

ခက်ဖြစ်ရပ်များကို စနစ်တကျ လေ့လာသုတေသနပြုခဲ့သည်။
 ငိုရစ်မြို့ စိတ်ရောဂါဝေဒနာကု ဆေးရုံကြီးတွင်လည်း အမှုထမ်းခဲ့
 သည်။ ပရစိတ်ပညာဆိုင်ရာကျမ်းများ၊ စာတမ်းများ ပြုစုခဲ့၏။
 (၁၉၆၁)ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါကြောင်း။

လျှမ်းထက်

ကျမ်းတို။ ။ (၁) Tomorrow [Vol.10 - No.1]

။(၂) The shadow of the Unknown

By. C.E Lorengen

ကလေး
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်

၇၅၂

၇၅၂

သွားရာမှ လမ်းတွင် သေမင်းနိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်မည့် တစ္ဆေ
တစ်ကောင်နှင့် ကိုယ်တိုင်ကြုံရပုံကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ပညာဒီပ

...အဆ...

အနောက်ပိုင်း ဂမ္ဘီရ စာရေးဆရာကြီး စတီဖင်လင်း၏
"Riding the Bullet" ကို ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အနောက်တိုင်းသားတို့၏ အယူအဆတစ်ရပ်တွင် သေဆုံးရ
တော့မည့်သူကို တစ္ဆေကားကို ကျည်ဆန်တမျှ အမြန်နှုန်းဖြင့်
မောင်းကာ သေမင်းနိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်သည်ဟု ယူဆမှုတစ်ရပ်
ရှိပါသည်။

ဤသို့သော အယူအဆမျိုးကို ဤဇာတ်လမ်းတွင် ဖော်
ပြထားပါသည်။ ဤသည်ကိုပင် တစ်စား၍ ဤဇာတ်လမ်းကို
"ကျည်ဆန်စီးသူများ" ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤ
ဇာတ်လမ်းတွင် အလန်ဆိုသူ လူငယ်လေးသည် မိခင်ဖြစ်သူ
လေးဖြစ်၍ ဆေးရုံတက်ရသည်ဟု ကြားရပြီး မိခင်ရှိရာသို့ လိုက်

သွားရာမှ လမ်းတွင် သေမင်းနိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်မည့် တစ္ဆေ
တစ်ကောင်နှင့် ကိုယ်တိုင်ကြုံရပုံကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ပညာဒီပ

...အေး...

(၁)

မစ္စက်မက်ကာဒီက ကျွန်တော့်မိခင်ကြီးအကြောင်း
 ခေါ်ပြောချိန်တွင် ကျွန်တော် မိန်းတက္ကသိုလ် ဂျူနီယာတန်းတွင်
 တက်ရောက်သင်ကြားနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်သည် ကျွန်
 တော် ငယ်ရွယ်လှသေးသောအချိန်တွင် သေဆုံးခဲ့သော်လည်း
 ကောင်းစွာ မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလန်(Alen)နှင့်
 ဂျင်းပါကာ:(Jean Parker)တို့သည် လောကကြီးကို အရွဲ့တိုက်
 နေခဲ့ကြသည်။ မစ္စက် မက်ကာဒီသည် လမ်းမကြီးဘေးတွင်
 တိုက်ခန်းနှင့် နေသူဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သည် တိုက်ခန်းလေးဘစ်ခု
 တွင် အခြားယောက်ျားလေးသုံးယောက်နှင့် အတူတကွ နေခဲ့ရ
 သည်။

“မင်းအမေက လေဖြတ်သွားခဲ့တာ”

ဟု သူမ၏ခပ်ရှည်ရှည် အမေရိကန်လေသံမျိုးနှင့် ပြောခဲ့သည်။

“စားသောက်ဆိုင်မှာ ဖြစ်သွားခဲ့တာတဲ့၊ သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာဂန်ကတော့ သိပ်မဆိုးလှဘူးလို့ ပြောတယ်လို့ သိရတာပဲ၊ မင်းအမေက သတိမေ့မနေဘဲ စကားလည်း ပြောနိုင်တယ်လို့ ဆိုတာပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒါနဲ့ သူ အာရုံရော ကောင်းရဲ့လား”

ဟု ကျွန်တော်က ခပ်မြူးမြူးလေး ပြန်မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏နှလုံးသားသည် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်နေလေသည်။ ဧည့်ခန်းသည် ရုတ်တရက် ပို၍ပူနွေးလာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ တိုက်ခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသာ ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏အခန်းဖော်များက တစ်နေ့လုံး ကျောင်းတက်နေကြလေသည်။

အိုး. . . အား. . . သူမက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်၍ ကျွန်တော်၏မိခင်အကြောင်း ပြောပြခြင်းဖြစ်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေလိုပုံကား မရပါချေ။ သို့အတွက် အတော်အသင့်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့လေသည်။

“အင်း. . . ဒါပေမယ့် ငါ မင်းကို လန့်မသွားစေချင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို ခေါ်ပြီး မင်းအမေ အလုပ်လုပ်

www.burmeseclassic.com

နေရာကနေ ရုတ်တရက် လေဖြတ်ပြီး လူနာတင်ကားနဲ့ ဆေးရုံပို့
လိုက်ရတယ်လို့ ပြောရင် မင်းဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ မင်းအမေက
မင်း စနေတနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက် ရတဲ့အထိ ကျောင်းတက်
နေစေချင်တယ်၊ မင်း ချက်ချင်းလိုက်လာရင် မင်း ပညာသင်နေ
တာကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးပုံရတယ်၊ မင်းမှာလည်း
ကျောင်းစာတွေက အတော်များတယ် မဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဒီ
ဘီယာနဲ့သင်းတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပြီး
စာသင်နေတဲ့အချိန်မှာ အမေလုပ်တဲ့လူက မိုင်တစ်ရာလောက်
ဝေးတဲ့နေရာက ဆေးရုံပေါ်မှာ သေလုမြောပါး လှဲနေရတာမျိုး
က ကောင်းနိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“မင်းအမေက ခုထိ နုပျိုနေဆဲပါကွဲ့”

မစွက်ကာဒီယာက ပြောလိုက်ရင်း...

“ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ်လောက်အတွင်းမှာ
နည်းနည်းဝလာတယ် ထင်တယ်၊ သွေးတိုးလည်း ရှိပုံရတယ်၊
သူက စီးကရက်လည်း အတော်ဖွာပုံရတယ်”

ကျွန်တော့်အနေနှင့် သူမ လေဖြတ်ခြင်း မဖြတ်ခြင်း
ပေါ် သံသယဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်၏မိခင်သည် စီးကရက်
အတော်နှစ်သက်လေရာ မစွက်ကာဒီယာက ဤသို့ ခေါ်ပြောပြ
ခြင်းပေါ် ကျေးဇူးတင်မိခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အောက်တိုဘာလ၏တကယ့်နေ့လည်
ခင်းကာလ၌ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ
လေသည်။ နယူးအင်္ဂလန်၏ အပြာရောင်တောက်တောက်
ကောင်းကင်ပြင်အောက်တွင် သစ်ပင်များမှ ရော်ရွှက်ဝါတို့သည်
စက်ရုံလမ်းပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျ၊ မြေခနေကြလေ
သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်မျှ
ကြည့်လိုက်မိသည်။ သုံးနာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်၊ တယ်လီဖုန်းမြည်ချိန်
တွင် လေးနာရီ၌ ဒဿနပညာ ဆွေးနွေးပွဲသို့ သွားရောက်ရန်
လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်လှမ်းနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကား
အိုကားဟောင်းကြီးကို ထားခဲ့ရသည်။ ယင်းကားကြီးဖြင့် မည်
သည့်နေရာသို့မဆို မသွားနိုင်ပါချေ။ လူးဝစ်စတန်သို့ သွားရန်
ထားကြိုရာစီးဖို့ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ဟာလိုတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်
ငယ်လေး ရှိသည်။ အချိန်ကား သိပ်နောက်အကျကြီး မဟုတ်
သေးပါချေ။ ကျောင်းမှ ယင်းအိမ်လေးဆီသို့ သွားရောက်ခြင်းမှာ
ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ကား မဟုတ်ပါချေ။

မစွက်မက်ကာဒီက . . .

“အိမ်သော့က တစ်ဘီးတပ် လှည်းလေးအောက်မှာ ရှိ
ဇာ သေချာတယ်၊ ငါပြောတာ မင်းသိပါတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“သိပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်၏မိခင်သည် နွေရာသီတွင် ပန်းများ သယ်
 သည့် တစ်ဘီးတပ် လှည်းအနီလေးကို အိမ်တံခါးဝတွင် ထား
 တတ်လေသည်။ ယင်းအတွက် မစ္စက်မက်ကာဒီက မိခင်ကြီး
 ဆေးရုံတက်နေကြောင်း ပြော၍ အိမ်တံခါးသော့ ရှိရာကို ပြော
 ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ဟာလိုးရှိ အိမ်လေးတွင် ကျွန်တော်
 ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယနေ့ညအမှောင်ထဲတွင် ကျွန်တော့်အိမ်
 လေးဆီသို့ ခရီးသွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ နေဝင်ပြီးနောက်
 ယင်းအိမ်လေးတွင် မည်သူမျှ ရှိနေမည်မဟုတ်ပါချေ။ မစ္စက်မက်
 ကာဒီက ကျွန်တော်၏မိခင်ကို နုပျိုဆဲဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့သော်
 သင် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ရှိသည်ဆိုလျှင် လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်
 အရွယ်ကား ဘယ်မှာ နုပျိုပါတော့မည်နည်း။

“သတိထားသွားနော် အလန်၊ ကားကို အရမ်းမမောင်း
 နဲ့”

ကျွန်တော် ကားကို ဒလကြမ်း မောင်းလေ့ရှိသည်။ ငရဲ
 သို့ သွားနေသကဲ့သို့ပါတည်း။ ယခု ဗဟိုမိန်းဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်
 ဆုံး ရောက်နိုင်လျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။ မစ္စက်မက်ကာဒီအတွက်
 စိုးရိမ်ဖွယ်ရာကား မရှိပါပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ . . . ကျေးဇူးပါပဲ”

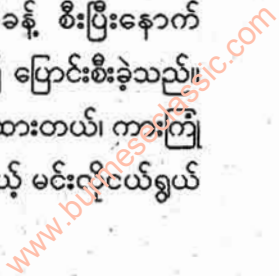
သို့ဖြင့် ကျောင်းမှ ဆရာသမားများထံ ဖုန်းဖြင့် အ
 ကြောင်းကြားပြီး ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲ

တွင် အဝတ်အစားအချို့ကို ထည့်ပြီး “ဒဿနပညာနိဒါန်း” သင်ခန်းစာ ပို့ချချက် အသံဖမ်းထားသော စက်ငယ်ကို ထည့်သည်။ နောက်အပတ်အတွက် သင်ခန်းစာကို နားထောင်ထားရန်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ နောက်ကျသွားမည့် သင်ခန်းစာများအတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နောက်မှ ဖြစ်လာသည့်ကိစ္စများကို မေ့ထားလိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။ သင်ကော မည်သို့ သဘောရပါသလဲ။

အိုရိုန်ရှိ မိန်းတက္ကသိုလ်မှ လူဝစ်စတန်သို့ မိုင်(၁၂၀)ခန့် ကွာဝေးလေသည်။ အမြန်ဆုံးလမ်းကား လမ်းအမှတ် အိုင်(၉၅) ဖြစ်သည်။ ယင်းလမ်းကြောင်းကား ပြည်ထောင်စုရဲမှု စစ်ဆေးမှုများသည်။ ယာဉ်စည်းကမ်းဖောက်မှု(အမြန်နှုန်းမြင့်ခြင်း)နှစ်ကြိမ် ဖမ်းမိလျှင် ပြစ်မှုအတွက် မှတ်ချက်ရေးပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရောက်တီ(၆၈)လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဘန်ဂေါမှ အနောက်တောင်ဘက် ဖြစ်သည်။ လမ်းကား ကောင်းမွန်လှပပါသည်။ များသေးအားဖြင့် ရဲစစ်ဆေးမှုလည်း နည်းပါသည်။

ပထမဆုံး ကားကြိုတစ်စီး ရသည်။ အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်သည် သူ၏ကားနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် စီးပြီးနောက် အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ဦး၏ကားကြိုရ၍ ပြောင်းစီးခဲ့သည်။

“ငါ့ရဲ့ဇနီးက ငါ့ကို ဓားဆောင်ခိုင်းထားတယ်၊ ကားကြိုစီးတဲ့သူတွေ ဒုက္ခပေးရင် ခုခံဖို့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းလိုငယ်ရွယ်

သေးတဲ့သူကို ဘေးမှာ တင်ခေါ်လာရတာ ငါ့ရဲ့ငယ်ဘဝကို သတိပြန်ရမိတယ်ကွာ၊ အခုတော့ ငါက အိုကြီးအိုမနဲ့ ဒေါ့ဂျစ် ကားဟောင်းကြီးကို မောင်းနေရတယ်၊ မင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ လူကလေး”

ဟု ကားမောင်းလာသူ အဘိုးကြီးက မေးလိုက်လေ သည်။

“ကျွန်တော်က လူဝစ်စတန်ကို သွားမလို့ပါ အဘ”

“ဒါ အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ မင်းအမေ . . . အိုး . . . ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

အဘိုးကြီးသည် သန်မာဖျတ်လတ်ပုံ ပေါ်သော်လည်း မျက်လုံးထောင့်များတွင်ကား ကျီးခြေများ ယှက်သန်းဖြစ်ပေါ်နေ ချေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်ကျချင်လာမိသည်။ ဤအဘိုး ကြီး၏ကားအိုထဲတွင် အမေ့အတွက် မျက်ရည်ကျချင်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အမေ့အကြောင်း ပြောပြတဲ့ မစွက်မက် ကာဒီကတော့ အခြေအနေက သိပ်မဆိုးပါဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော့် အမေက နုပျိုဆဲ၊ အခုမှ (၄၈)နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ”

“နုပျိုတုန်းပဲ . . . ဟုတ်စ၊ လေဖြတ်နေတယ်လေကွာ”

အဘိုးကြီးက သနားဟန်ဖြင့် ပြောလာလေသည်။

“လေဖြတ်တယ်ဆိုတာ အတော်ဆိုးတဲ့အခြေအနေမျိုး

ကွ လူကလေးရာ ငါက မင်းကို ဆေးရုံကြီး တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ ပေးပါမယ်ကွာ၊ ငါ့ညီ ရာဖ်ကို ကတိပေးမထားခဲ့ရင် မင်းကို ဝိတ်ထဲက သူနာပြုအဆောင်ထိတောင် ခေါ်သွားပေးပါတယ်။ သူ့ဇနီးက အဲဒီမှာ ရောဂါနဲ့ သတိမေ့မြောနေတယ်။ အန်ဒါဆင် ရောဂါဆိုလား၊ အယ်လ်ဗာရက်စ်ရောဂါ ဆိုလားပဲ”

“အယ်လ်ဇိုင်းမားရောဂါပါဗျာ”

ဟု ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အား... ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ တကယ့်ငရဲကျနေ သလိုပါပဲကွာ၊ ငါလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခေါ်ပြချင်ပါတယ်”

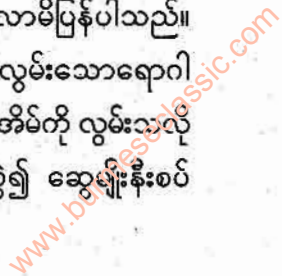
“ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝိတ် ပေါက်ကနေ အလွယ်လေး သွားနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းအမေက လေဖြတ်နေတာနော်၊ (၄၈)နှစ်ပဲ ရှိသေး တယ် ဟုတ်လား... ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရင်း အဘိုးကြီးက ရယ်မောလိုက်ပြန် သည်။ အသံက မြူးနေပုံပေါ်သည်။

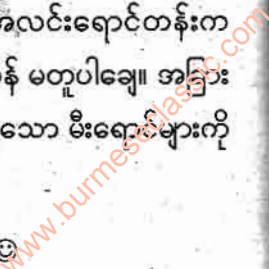
“သူက ကျွန်တော့်အမေပဲဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောရင်း မျက်ရည်ဝဲလာမိပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းစတက်ကတည်းက အိမ်လွမ်းသောရောဂါ မျိုးပင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါချေ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အိမ်ကို လွမ်းသလို ဖြစ်လာမိသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အမေကလွဲ၍ ဆွေမျိုးနီးစပ်

တော်သူဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မရှိပါချေ။ မစွက်မက်ကာဒီက အခြေအနေ မဆိုးလှပါဘူးဟု ပြောသော်လည်း အမှန်အတိုင်းပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ကားထဲတွင် ခဏမျှ အသံတိတ်သွားသည်။ အဘိုးကြီးက ကားပုံမှန်လေး မောင်းနေ၍ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ မြန်ဆန်သောခရီးမျိုး ဖြစ်မနေခဲ့ပါချေ။ ရှည်လျားလှသောခရီးဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ အဖြူရောင် လမ်းလယ်မျဉ်းကြောင်းကို ကားဖြတ်မောင်းမိတာမျိုးတော့ ရှိခဲ့ပါသည်။ အဝေးပြေးလမ်း (၆၈)သည် တောလမ်းခရီးအဖြစ် မိုင်အတော်များပြီး မြို့လေးများကိုလည်း ဖြတ်ကျော်ရလေသည်။ အရက်ဆိုင်(ဘား)လေးများနှင့် ကိုယ်တိုင်ဆီဖြည့်ရသော ဆီဆိုင်ငယ်လေးများလည်း ရှိလေသည်။ နယူးရှရွန်၊ အိုဖီလီယာ၊ ဝက်စ်အိုဖီလီယာ၊ ဂါနစ်စတန်၊ မက်ချန်းနစ်ဖောလ်၊ ကက်စတယ်ဗျူး၊ ကက်စတယ်ရော့ခ်တို့ကို ဖြတ်ကျော်ရလေသည်။ ကောင်းကင်၏တောက်ပသော အပြာရောင်အောက်တွင် လမ်းက ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်ရနေသည်။ အဘိုးကြီးက ကားရပ်ရန် အချက်ပြမီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ရှေ့မီးများကိုပါ ဖွင့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်တန်းက အတော်မြင့်နေသည်ကို သူ့သတိထားမိဟန် မတူပါချေ။ အခြားတစ်ဖက်မှ လာသောကားများ၏ လှမ်းထိုးသော မီးရောင်များကို ပင် သူ သတိထားမိပုံ မရပါချေ။

“ငါ့ခယ်မက သူ့ရဲ့အမည်တောင် သူပြန်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ သူက ‘အင်း’၊ ‘ဟုတ်တယ်’၊ ‘မဟုတ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားလေးတွေတောင် သိပုံမပေါ်တော့ဘူး၊ ဒါ အန်ဒါဆင်ရောဂါ မဟုတ်လား လူကလေးရ၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရင် သူ့ကို ဒီကခေါ်ထုတ်ပေးပါလို့ ပြောနေသလို ထင်ရတယ်၊ ငါ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်နော်”

‘အင်း’ ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်က အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ အဘိုးကြီးထံမှ သေးနဲ့ရသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘက် အနည်းငယ် ယိမ်း၍ မှီလိုက်မိသည်။ အဘိုးကြီးကတော့ သတိပြုမိပုံ မပေါ်ပါချေ။ သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ထိုးလာသော ကားမီးများပေါ် အာရုံရောက်နေပုံပေါ်သည်။

(၇)နာရီလောက်တွင် ဝက်စံဂိတ်၏ တောင်ကုန်း အလယ်နားဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးက...

“ကြည့်စမ်း လူကလေး၊ လမင်းကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား”

လမင်းကား တကယ့်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းပါသည်။ ကြီးမားသော လိမ္မော်ရောင်ဘောလုံးကြီး ကောင်းကင်ပြင်တွင် ချိတ်တွယ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်

တော် တွေးလိုက်မိခဲ့သည်။ မြင့်တက်လာနေသော လမင်းကို ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် အံ့ဩစရာ အတွေးတစ်ရပ် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်ပါက အမေ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မှ မှတ်မိပါမည်လား၊ သူမရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားပြီလား၊ လုံးဝသတိမေ့လျော့နေမှာလား၊ သူမ 'အင်း.. . ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး' ဆိုတဲ့စကားမျိုးတောင် မသိတော့အောင် ဖြစ်သွားပြီလား၊ ဆရာဝန်က သူမရဲ့လက်ကျန်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို တစ်ဦးဦးက ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်သွားရတော့မည်ဟု ပြောလေမည်လား၊ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ကောလိပ်ကျောင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး မိတ်ဆွေတွေ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို စွန့်ခွာရတော့မည်လား။

“မင်းဆန္ဒတွေကို လမင်းပေါ် ဆုတောင်းလိုက် လူလေး”

အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် သူ၏အသံသည် ခပ်မာမာနှင့် ထောင့်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ၏အသံက နားထဲသို့ ပုလင်းကွဲ ဝင်သကဲ့သို့ ရှုတတ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မင်းဖြစ်ချင်တာတွေကို လမင်းဆီ ပို့လိုက်ရင် ဆန္ဒပြည့်စေတယ်၊ ဒါ ငါ့အဖေက ပြောခဲ့တာကွ”

ထို့ကြောင့် သူမ၏အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားမည့်တွင် အမေ ကျွန်တော့်ကို သိနေပါစေ၊ သူမရဲ့မျက်လုံးတွေ တောက်ပ

ကြည်လင်နေပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့နာမည်ကို ပြောနိုင်ပါစေ၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒ မပြည့်ပါက ဤလိမ္မော်ရောင်အလင်းလုံးကြီးက မကောင်းနိုင်တော့ဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိပြန်သည်။

“အား. . . လူလေး၊ ငါကတော့ ငါ့ဇနီး ဒီနေရာမှာ ရှိနေခဲ့ပါစေ၊ ငါ့ရဲ့ရန်စကား၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားတွေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ် လူလေး”

နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် မောင်းလာခဲ့သည့်တိုင် အောင် နေ့၏နောက်ဆုံးအလင်းရောင်က လေထုထဲတွင် ရှိနေသေးသည်။ လမင်းကြီးသည် ခပ်နိမ့်နိမ့် ချိတ်တွယ်နေဆဲဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြီးမားလွန်းစွာ လုံးဝန်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂိတ်ဖောလ်စ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ရောက်ကီ (၆၈)နှင့် ပလဲဆင့်နဲလမ်းတို့ကို ဖြတ်ကျော်သော အဝါရောင် ဆိုင်းဘုတ် အမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီးက လမ်းခွဲသို့ မတက်သေးဘဲ ဘေးသို့ ထိုးချလိုက်သည်။ ကားက ခုန်၍ရပ်သွားသည်။ အဘိုးကြီး၏ပုံစံက ရိုင်းစိုင်းသောအသွင်မျိုး ပေါက်နေသည်။ သူ့ကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း သူနှင့် ပတ်သက်၍ မှန်ကွဲကဲ့သို့ ခံစားရမိသည်။ သူ၏ ပါးစပ်မှ အာမေဇိုတ်သံကဲ့သို့ အသံမျိုး ထွက်လာသည်။

“ငါ ဒီနေရာကို ခေါ်လာခဲ့ပြီ၊ ငါ ခေါ်လာခဲ့ပြီ၊ ဟုတ်တယ်. . . ကိစ္စမရှိဘူး ရှာဖွေ၊ သူနဲ့အတူ ငါ့ကို သွားခမ်းပါကွ၊

မင်း စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါဦး”

ကျွန်တော် အမေ့ဆီကိုတော့ သွားချင်ပါသည်။ သို့သော် လက်ကျန်မိုင်(၂၀)ခန့်ခရီးကို ဤသို့သော အောက်သက်သက်အနံ့မျိုးဖြင့် မဆက်ချင်တော့ပါပြီ။ ဤသို့သော အဘိုးကြီးမျိုးနှင့် မည်သို့ ရှေ့ခရီးဆက်ရပါမည်နည်း။

“ဟေး. . . မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ. . . ခင်ဗျားသွားပါတော့၊ ခင်ဗျားရဲ့ညီကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော်က ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ထွက်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက ကားအပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏လက်မောင်းများကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းကို စကားလေးဘာလေး ပြောဖို့ ပြောတာပါကွာ”

သူ၏အသံက တိမ်ဝင်နေသည်။ သူ၏လက်ချောင်းများ

က ကျွန်တော့်လက်မောင်းသားများကို ဖိညှစ်လာသည်။

“ငါ မင်းကို ဆေးရုံတံခါးဝထိ လိုက်ပို့ပေးမှာပါကွာ၊

အေးပါကွာ. . . ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ မင်းကို ခေါ်သွားမှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီအထိ ခေါ်လာပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူး

တင်လှပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဖာသာ ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်သွားမှာပါ”

ပလဲဆင့်လမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကားကို ဆက်စီးဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး” အဘိုးကြီး ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက်...

“အေး... ဒီလမ်းကတော့ ဆေးရုံကို သွားဖို့ အကောင်းဆုံးလမ်းပဲ၊ မြို့ပြင်ကို ပတ်ပြီး မြို့ထဲက ဟန်နှေးလမ်းခုံးတွေကို ရှောင်နိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် လူလေး... မင်းသေချာ ခဲ့လား၊ လက်ထဲက ငှက်က ပိုသေချာတယ်လို့ ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်စဉ်းစားရပြန်သည်။ ဒီအဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်လက်ထဲကငှက် မဟုတ်ပါလား။

ပလဲဆင့်လမ်းသည် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် ရစ်ဂျီလမ်းမကြီး ဖြစ်လာပေမည်။ ယင်းမှာ တောလမ်းဖြစ်ပြီး (၁၅)မိုင်ခန့် သွားပြီးလျှင် ရောက်တီ(၁၉၆)လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ပေမည်။ လူဝစ်စတန်မြို့စွန်သို့ ရောက်ခြင်းပေတည်း။ အလင်းရောင်တော့ မရနိုင်တော့ပြီ၊ သို့သော် ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ကားကိုတော့ ဆက်မစီးလိုတော့ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

“အင်း... သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ထပ်ပြောပါရစေ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... တကယ်ပါ”

“ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် လူလေး...
ငါ့ဇနီး”

သူက စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများ၏ ထောင့်စွန်းများမှ မျက်ရည်စများ တွဲခဲ့လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ထပ်၍ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့။ ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် လမ်းပေါ်သို့ အမြန်တက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏အရိပ်သည် အလင်းရောင်၏လင်းလိုက်မှိန်လိုက်ထဲတွင် ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့အရောက်တွင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဒေါ့ဂျစ်ကား ရပ်ထားဆဲ၊ ကားရှေ့မီးများက ရှေ့ပေ(၂၀)ခန့်အကွာထိ ရောက်နေပေသည်။ ကားဘေးတွင် “ဖရန့်စ်နှင့် ဖောင်တိန်သစ်သီးဝလံများ” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရသည်။ အဘိုးကြီးကား ကားလက်ကိုင်ဘီး(စတီယာရင်)ကို ကိုင်၍ ထိုင်နေလေသည်။ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်၍ သူ့သေနေပြီလောဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့အကူအညီကို ငြင်းပယ်လိုက်၍ ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေပြီလား။

ခဏတွင် ကားယာဉ်မောင်းခန်းမှ မီးပွင့်လာလေသည်။ အော်... သူမသေသေးပါလားဟု စိတ်အေးသွားမိသည်။ ခဏအကြာတွင် ကားနောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်ကာ လမ်းပေါ်သို့

ပြည်ညင်းစွာ မောင်းတက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ ထွက်သွားသည်ထိ ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ၏လိမ္မော်ရောင်ကား လျှော့ပါးပြယ်လွင့်စ ပြုလာချေပြီ။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ နိမိတ် ကောင်းခြင်း ရှိနေသေးသည်ဟု ခံစားမိလိုက်သည်။ ယင်းကို ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ရတော့မည်လော။

လမင်းထံ ဆန္ဒပြု ဆုတောင်းခြင်းကို ဒီအရင်က ကျွန် တော် မကြားမိခဲ့ဖူးပါချေ။ ညနေခင်းကြယ် (ခ) ဆည်းဆာကြယ် အကြောင်းတော့ ကြားဖူးသည်။ လမင်းအကြောင်းတော့ မကြား ဖူးပါချေ။ လမင်းထံ ယခင်ကအတိုင်း ဆန္ဒပြု ဆုတောင်းမိလိုက် သည်။ ထို့နောက် ဖြတ်လမ်းပေါ် တက်၍ လျှောက်ရင်း ခြောက် ထတ်သည့် ဇာတ်လမ်းကို သွားတွေးမိခဲ့လေသည်။

ပလဲဆင့်လမ်းပေါ် လျှောက်လှမ်းခဲ့ပြီး ဖြတ်သွားသော စားများကို ကားကြိုလိုက်ရန် လက်မထောင်ပြခဲ့သည်။ ခပ်နှေး နှေး အရှိန်လျှော့သွားသည့်ကားမျိုးပင် တစ်စီးတစ်လေမှ မကြုံခဲ့ မိချေ။ ပထမတွင် လမ်းမကြီးဘေးတွင် ဆိုင်များနှင့် အိမ်များကို တွေ့နေရသေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သစ်ပင်များက နီးကပ်စွာ ပေါက်နေသည်ကို တွေ့လာရသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေ လေသည်။ ကားမီးအလင်းရောင် တွေ့ရတိုင်း လက်မထောင်ပြခဲ့ ခဲ့သည်။ မည်သည့်ကားမှ ရပ်မပေးခဲ့ပါချေ။ လှောင်ရယ်သွား

သောအသံမျိုးကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်
 တော်သည် အမှောင်ကို မကြောက်ပါချေ။ သို့သော် အဘိုးကြီး၏
 ကားကို ဆက်စီးရမည်ကို ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းဖြင့် အမှားလုပ်မိပြီ
 လောဟု တွေးမိကာ ကြောက်စိတ်ပေါ်လာခဲ့မိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ
 လေဖြတ်သွားကြောင်း ကြားလိုက်ရမိပြီး စိတ်ကုယောင်ချောက်
 ချား ဖြစ်သွားခဲ့မိလေသလားဟု အတွေးဝင်မိသည်။

လမ်းလျှောက်လာရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးဟောင်သံ၊
 ဇီးကွက်များ အော်မြည်သံ၊ လေတဝူဝူ တိုက်ခတ်သံများကို
 ကြားနေရသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကား လရောင်ဖြင့် ရွန်း
 လဲ့လဲ့ တောက်ပနေသည်။ သို့သော် သစ်ပင်ကြီးများ ကွယ်နေ၍
 လမင်းကိုကား တိုက်ရိုက်မမြင်တွေ့ရတော့ပြီ။

ဂိတ်များကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ကားအချို့ ကျွန်
 တော့်ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ ကားများ ဖြတ်သွားတိုင်း
 အဘိုးကြီး၏ကားကို ဆက်မစီးဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာ မိုက်မဲလေစွ
 ဟု နောင်တရမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏မိခင်ကြီး ဆေးရုံထက်က
 ကုတင်ပေါ်တွင် သတိမေ့မျောနေလေပြီလောဟု တွေးလိုက်မိ
 သည်။ အဘိုးကြီး၏ရှုတတ်အသံနှင့် အောက်သက်သက်အနံ့ကို
 ကျွန်တော် မနှစ်သက်နိုင်သည်ကား အမှန်ပင်တည်း။

(၂)

အနည်းငယ် မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းလေးပေါ်
 ကျွန်တော်တက်ခဲ့ပြီး အဆင်းတွင် လရောင်ကို တောင်ထိပ်တွင်
 ချန်ထားခဲ့ရပြန်လေသည်။ သစ်ပင်များက ကျွန်တော်၏ညာ
 ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီး နောက်တွင် သေးငယ်သော တောသူသန်
 လေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျောက်တုံးများက လရောင်
 ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပြောင်နေသည်။
 အချို့မှာ သေးငယ်မဲနက်ပြီး ကျွန်တော်၏ဘေးတွင် ခုန်အုပ်ရန်
 ချောင်းနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေလှမ်းကို
 တိုး၍ လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။ ထူးဆန်းပေစွ။ အနက်ရောင်အရာ
 များက ရွှေလျားနေကြပြီး စွန်ပစ် သစ်သားချောင်းများငယ် မြင်

တွေ့နေရသည်။ ယင်းသစ်သားချောင်းများမှ မျက်လုံးနီများဖြင့် ကြည့်နေကြပြီး မြက်ပင်မြင့်မြင့်များကြားဝယ် ပျောက်ကွယ်သွား ကြပြန်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်မောပန်းနွမ်းနယ်နေ ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျပြီး ပစ်လွှဲလိုက်ချင်သလို ဖြစ်နေရသည်။ မစွက်မက်ကာရီ ခေါ်ပြီး မိခင်ကြီးအကြောင်း ပြောကတည်းက လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေရ သည်မှာ ငါးနာရီလောက် ရှိခဲ့ချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ နှလုံးသားက လည်း အနားမရ၊ ပင်ပန်းနေချေပြီ။ သို့သော် ယခုယင်းတို့သည် ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကောင်းသောအချက်ကား မဟုတ်ပါချေ။ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားသော ခံစားချက်နှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေ ပြီ။ ကျွန်တော် ရောက်တီ(၆၈) လမ်းကြောင်းအစား ရစ်ဂျီလမ်းမ ကြီး(Ridge Road)ကို ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့သင့် ပါသည်။ သို့သော် အချိန်ကား ကုန်လွန်ခဲ့ချေပြီ။ “ပျော်စရာကား ပျော်စရာ၊ လုပ်ခဲ့ သည်ကား လုပ်ရပ်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါချေပြီ” ဟု ကျွန်တော့် မိခင်ကြီး က မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ အမေ့အနေအထား မည်သို့ ရှိနေမည်နည်း။ သတိကော ကောင်းကောင်းရပါဦးမည်လော။ ကျွန်တော် ဆေးရုံသို့ ရောက်ချိန်တွင် အမေ သေဆုံးပြီး ဖြစ်နေ ပါမည်လော။ ဒီလိုတော့ မဖြစ်လောက်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ဆရာဝန်ကတော့ အခြေအနေ မဆိုးလှဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ မစွက် မက်ကာဒီက ပြောခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အမေ့ကိုနုပျိုဆဲဟု သူမက

www.burmeseclassic.com

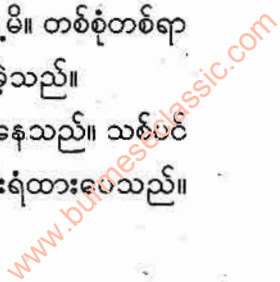

ဆိုခဲ့ပြန်သေးသည်။ တကယ်တော့ အမေက ဝဖြိုးသူ၊ ဆေးလိပ်
အလွန်သောက်သူ။ သို့သော် ရုပ်သည်ကား နုပျိုမှု ရှိနေချေသေး
သည်။

ထိုသို့ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောရင်း လျှောက်လာ
ခဲ့၍ ကျောက်နံရံပေါ် ကိုင်လိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်
ခြေထောက်များက အောက်သို့ နစ်ဝင်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ
သည်။

သင်္ချိုင်း၏လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်တုံးနံရံ
များ ရှိနေသော်လည်း အချို့နေရာများတွင် ကျိုးပေါက်နေလေ
သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နံရံပေါ် ကိုင်လိုက်မိစဉ် ကျွန်ုပ်ခြေထောက်
များက ယင်းကျိုးပေါက်နေသောနေရာထဲသို့ ရောက်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယင်းနေရာသည် ရစ်ချ်လမ်းကြီးကို နှစ်ဖက်လုံးမှ
ထွန်းမြင်နေရလေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကားရှေ့မီးများက အ
နောက်ဘက်မှ ထိုး၍ ဦးတည်လာနေလေသည်။ လူဝစ်စတန်သို့
ဦးတည်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လမ်းအစပ်ဆီသို့ ပြန်
လျှောက်သွားပြီး လက်မကို ထောင်ပြလျှင် ကောင်းလေမည်
လော။ သို့သော် ကျွန်တော်ထိုင်နေရာမှ မရွှေ့မိ။ တစ်စုံတစ်ရာ
တို့ စောင့်ဆိုင်းရန် စိတ်အားထက်သန်နေမိခဲ့သည်။

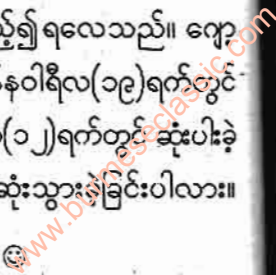
မြေပြင်သည် မြက်ပင်များဖြင့် စိုစွတ်နေသည်။ သစ်ပင်
များက သင်္ချိုင်းကို သုံးဖက်သုံးတန်မှ ဝိုင်းရံထားပေသည်။

နောက်ဘက်မှ ရေစီးသံများ ကြားရပြီး တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဖားအော်သံများကို ကြားနေရသည်။ နေရာလေးက လှပပြီး သိမ်မွေ့လှရကား အချစ်ကဗျာစာအုပ်ထဲမှ ရုပ်ပုံကားချပ်လေး သဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မည်သည့်ကားမှ လာသည်ကို မတွေ့ရပါချေ။ ဘေးတွင် ချထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ စည်းထားသော ဆံပင်များ လေတစ်ချက်အတိုက် ပခုံးပေါ်သို့ ပြေကျသွားသည်။

မြူစိုင်းနေ၍ မြက်ပင်နီနီများကြောင့် ခြေလှမ်းရသည်မှာ လေးလံနေသည်။ နောက်ဖက်မှ ကျောက်တုံးများကား ဟောင်းနွမ်းလွန်းနေ၍ အချို့နေရာတွင် ပြိုကျနေလေသည်။ အရှေ့ဘက်မှ အချို့ကျောက်တုံးများကား ပို၍သစ်ပုံရလေသည်။ ကျွန်တော် ဋူးထောက်၍ ကိုယ်ကို ကုန်းလိုက်ကာ လတ်ဆတ်သော ပန်းများ ကျဲဖြန့်ထားသော အုတ်ဂူတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ လရောင် ဖြာကျနေသောကြောင့် အုတ်ဂူပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသောနာမည်ကို အလွယ်တကူ ဖတ်ကြည့်၍ ရလေသည်။ ကျောစကတ်(George Staub)၊ (၁၉၇၇)ခု၊ ဇန်နဝါရီလ(၁၉)ရက်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး (၁၉၉၈)ခု၊ အောက်တိုဘာလ(၁၂)ရက်တွင် ဆုံးပါးခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းပါလား။

နာမည်၏အောက်တွင် စာသားအံ့ချို ရေးထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာများနှင့်အတူ လရောင် အောက်တွင် သုဿာန်သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အလည်ရောက်ခဲ့ သည်။”

ပျော်စရာသည် ပျော်စရာ၊ လုပ်စရာရှိသည်က လုပ် စရာ။

ကျွန်တော်၏မိခင်ကြီး သေဆုံးခဲ့လေပြီ။ လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းလေးကပင် သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းစကား တစ်ခုခု ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ တစ်စုံတစ်ရာ စတင် မအီမသာ ခံစားရခြင်းနှင့်အတူ စိတ်ထဲတွင် အလိုလို သိနေသကဲ့ သို့ ရှိနေပေသည်။

ကျွန်တော်လမ်းတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းပင် ပြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်များကို ဖြတ်၍ လေတိုက်ခတ်သံကို ကြားနေရသည်။ စမ်းချောင်းလေး စီးနေသံ၊ ဖားအော်သံ၊ ရုတ် တရက် အသံတစ်မျိုးကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်ကြောက်လန့် သွားမိသည်။ မြေကြီးနှင့် ပွတ်တိုက်လာသောအသံ၊ သစ်မြစ် အချို၊ ကျွန်တော်၏ကင်းဗတ်ဖိနပ်ကို ရစ်တွယ်တက်လာ သယောင်။

ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက် တင်းကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး

လဲကျသွားသည်။ ပခုံးများ သင်္ချိုင်းအထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်နှင့် ရိုက်ခတ်မိသွားသည်။ ခေါင်းနောက်ဖက်ကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရိုက်ခတ်မိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ မြက်ခင်းထူထူထဲ ပက်လက် လဲကျသွားသည်။ လမင်းကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါတွင် သစ်ပင်များကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရသည်။

လရောင်သည် လိမ္မော်ရောင်မှ အဖြူရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ အချောပွတ်တိုက်ထားသော အရိုးသဖွယ်ပါ တည်း။

ထိတ်လန့်သွားရမည့်အစား ခေါင်းထဲတွင် ကြည်လင်နေသလိုလို။ ဘာကို မြင်လိုက်ရသည်ကို ကျွန်တော်မသိလိုက်တော့ပါချေ။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာကို မြင်ရသည်ကို ပြန်တွေးမိဖို့တော့ ကောင်းပါသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဖြစ်နေသော်လည်း ရုပ်ရှင်သည် တကယ့်ဘဝဖြစ်ရပ် မဟုတ်ပါချေ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ အိုကေ၊ ကောင်းပါပြီ”

အသံတစ်သံက ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲသို့ တီးတိုးဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းအခု ဒီနေရာက ထွက်သွားချင်ရင် မင်းထွက်သွားလို့ ရပါတယ်၊ မင်းဘဝမှာ အနားယူရတော့မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါ”

“သွားစမ်းပါ. . . ငါ. . . ”

ကျွန်တော် ဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်ပြီး ထ,ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဂျင်းဘောင်းဘီ စိုစွတ်နေလေသည်။ အသားအရေတွင် အေးစက်လွန်းနေသည်။ ဂျော့စတတ်၏နောက်ဆုံး နားနေရာ နေရာ အုတ်ဂူဆီ ပြန်လည်ချည်းကပ်သွားရောက်စဉ်ပင် မလွယ်ပါချေ။ သို့သော် ခက်ခဲသော်လည်း သွားရပေမည်။ သစ်ပင်များကို ဖြတ်၍ လေက တိုက်ခတ်နေသည်။ ရာသီဥတုက ဆိုးဝါးလာသည့်နှယ် အမှတ်သင်္ကေတ ပြလာချေပြီ။

ကျွန်တော်၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရိပ်အတော်များများ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်စွာဖြင့် ကခုန်နေကြသည်။ သစ်ကိုင်းများက ဗွတ်တိုက်နေကြသည်။ သစ်ပင်များထဲမှ အက်ရှုရှုအသံများ ကြားနေရသည်။ ဂူပေါ်ကို ကိုယ်ကိုင်း၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

ဂျော့စတတ်
(၁၉၇၇)ခု ဇန်နဝါရီ(၁၉)ရက် -
(၁၉၉၈)ခု အောက်တိုဘာ(၁၂)ရက်
ဘဝကောင်းစွာ စ,၍ မကြာခင် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။

ဒူးထောက်၍ ဒူးများပေါ် လက်များ တင်ထားရင်း တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်၏နှလုံးသားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ခုန်နှုန်းနေသည်ကို သတိမထားမိသော်လည်း စတင်၍ ခုန်နှုန်း နှေး

လာချေပြီ။ ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ။ အောက်တွင်
 တွေ့ရသောအမည်နှင့်ရက်စွဲကို မှားဖတ်မိလေသလား။ မောပန်း
 နှမ်းနယ်ပြီး စိတ်ဖိစီးခံရသည့်တိုင် ကျွန်တော် မှားယွင်းဖတ်မိခြင်း
 မျိုး မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ လရောင်များက ချွတ်ချော်မှု တစ်ခုခု ဖြစ်စေ
 ခဲ့သလား။ ကိစ္စကား ပြီးခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့သည်မှ “ပျော်စရာက ပျော်စရာ၊ လုပ်
 စရာက လုပ်စရာ” ဟူသောစကားလုံးကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။
 ကျွန်တော့်အမေကား သေဆုံးခဲ့လေပြီ။

“သွားစမ်းပါ” ကျွန်တော် ထပ်၍ ရေရွတ်မိသည်။ ထို့
 နောက် အဝေးသို့ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မြူဆိုင်းနေသည်တွင်
 မြက်များက ရှုပ်ထွေးရစ်နှောင်ခဲ့သည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။
 ကျွန်တော်၏ခြေကျင်းဝတ်များ တောက်ပြောင်စ ပြုလာလေပြီ။
 နားထဲတွင် မော်တာစက်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည် ထင်မိ
 သည်။ ကားတစ်စီး လာနေချေပြီ။

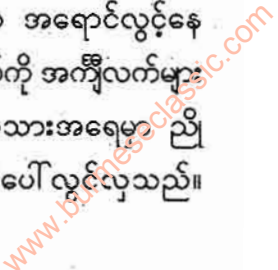
ကျွန်တော် ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်၍
 ကျောက်တုံးနံရံအပေါက်မှ အမြန်လေး ဖြတ်ထွက်လိုက်သည်။
 ကားမီးရောင်က တောင်ကုန်းဘက်စီ တစ်ဝက်မျှ တက်လာခဲ့
 သည်။ ကျွန်တော် လက်မကို ထောင်၍ လှုပ်ပြလိုက်သည်။ တစ်
 ခဏတွင် မျက်စိအမြင် ဝေဝါးသွားခဲ့ရသည်။ ကားမောင်းလာသူ
 က ကျွန်တော့်နားလေးတွင် ကားရပ်လိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရ

သည်။ ယင်းသို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးက တစ်ခါတစ်ရံ ပျော်စရာကောင်းသည်။ သို့သော် မည်သူကမျှ ကားကြီးတားစီးသွင်းအချိန်ကုန်ခံ၍ စကားများများပြောလိုမည် မဟုတ်ပါချေ။

ကားသည် ကျွန်တော့်ကို အတန်ငယ် ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ကားဘရိတ်မီးများ လင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားရှိရာဆီသို့ အိတ်ကို ဆွဲ၍ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ကားက မတ်စတန်(Mus-tang) အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ (၁၉၆၀) အနှောင်းပိုင်း(သို့) (၁၉၇၀)အစောပိုင်းကာလက မော်ဒယ်ဖြစ်မည်။ ကားစက်သံက ကျယ်လောင်လှသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက်ကား ပြဿနာ မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်တော် ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ခြေထောက်များကြား ချထားလိုက်သည်။ အနံ့တစ်မျိုး ရလိုက်သည်။ နှာခေါင်းယဉ်နေသော အနံ့တစ်မျိုး။ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားရသည်။ “ကျေးဇူးပါပဲ” “သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေသည်။

ကားလက်ကိုင်ဘီးနောက်မှ လူမှာ အရောင်လွင့်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အနက်ရောင်တီရှပ်ကို အင်္ကျီလက်များ ဖြတ်ပြီး ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူ၏အသားအရေမှာ ညိုရောင်သန်းနေသည်။ ကြွက်သားများက ပေါ်လွင်လှသည်။

ညာဘက်တံတောင်ဆစ်ကွေးတွင် အပြာရောက် တက်တူးကွင်း ထိုးထားလေသည်။ ဂျွန်ဒီ ရိကတ်ဦးထုပ် အစိမ်းရောင်ကို နောက် ပြန်လှည့်၍ ဆောင်းထားလေသည်။ တီရှပ်၏ဝန်းဝိုင်းသော ကော်လာအနီးတွင် ကြယ်သီးတစ်လုံးကို ထိုးထားလေသည်။ ကျွန်တော်မှတ်လုံးဖြင့် လှမ်းဖတ်ကြည့်၍ ကား မရနိုင်ပါချေ။

“ဒါ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ပြောလိုက်သည်။

“မင်း မြို့ဆီကို သွားမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ဤနေရာတွင် မြို့ဆီကို သွားမှာမဟုတ်လားဟူသော စကားသည် လူဝစ်စတန်မြို့ကို ဆိုလိုရာ ရောက်ပါသည်။ မြို့ဟု ပြောစရာဟူ၍ အနီးဆုံးအားဖြင့် ကားဦးတည်ရာဖက်တွင် လူဝစ် စတန်မြို့သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ ကားတံခါးကို ကျွန်တော် ပိတ်လိုက်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်မှနေ၍ ထင်းရှူးနဲ့ လေသန့် ကိရိယာ ပိတ်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ရနေ သောအနံ့မှာ ယင်းမှ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒီညတွင် အနံ့မျိုးစုံ ရနေသည်။ ပထမတွင် ကားကြိုလိုက်ခဲ့သော အဘိုးကြီး၏ထံမှ အောက်သိုးသိုးအနံ့၊ အခု လူလုပ်ထားသော ထင်းရှူးနံ့၊ မည်သို့ ဆိုစေ ကားကြိုလိုက်ရပြန်ပြီ။ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သင့် သည်။ ကားစက်သံက ကျယ်လောင်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်

သက်သက်သာသာ နေလိုသည်ဟု ပြောရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“မင်း မြို့ကို ဘာကိစ္စ သွားမှာလဲ” ဟု ကားမောင်းသူက မေးလိုက်သည်။ ထိုသူ၏အသက်သည်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပြီ ထင်ရသည်။ စကားသံအရ အော်ဆန်းရှိ နည်းပညာကျောင်း တွင် တက်နေသူ(သို့)ယခုနယ်မြေထဲမှ ချည်ထည်စက်ရုံတွင် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ပေမည်။ သူ၏မတ်စတန်ကားလေးကို အား လပ်ချိန်တွင် ထွက်မောင်းဟန်ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းနယ်မြေမှ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လူငယ်များသည် ဘီယာ သောက်မည်၊ စီးကရက် သောက်မည်၊ ကားလျှောက်မောင်းမည် (သို့)မော်တော်ဆိုင်ကယ် လျှောက်မောင်းမည်။ ယင်းမှာ သူတို့ပြု နေကျ အကျင့်မျိုး ဖြစ်၍ပါတည်း။

“ကျွန်တော့်အစ်ကို မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားမှာပါ။ ကျွန် တော်က သတို့သားအရံ လုပ်ရမယ်လေ”

ကျွန်တော်လုံးဝ လိမ်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ မိခင်အကြောင်းကို ထိုသူကို ပေးမသိလိုပါချေ။ သို့သော် ဘာ ကြောင့်မှန်းမသိ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိ သည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုနေရာမျိုးသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်ရပြီး ထိုသို့သော အတွေးမျိုး ဝင်မိသနည်း။ မနက်ဖြန်အတွက် အကြံ လေ့ကျင့်ခြင်းဟု၊ မနက်ဖြန်ညတွင် အရွယ်ရောက်ပြီးသူများ အတွက် ပါတီပွဲ နွဲ့ရဦးမည်ဟု။

“ဟုတ်ပါ့ . . . ဒါ မှန်တယ်ကွ”

ကားမောင်းသူက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားပြီး မျက်လုံးများက အနည်းငယ်မျှ ပြုံးထားလေသည်။ မျက်လုံးများက မယုံကြည်နိုင်သောဟန်ဖြင့် . .

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကြောက်စိတ်ဝင်၍ ကျောချမ်းလာခဲ့မိသည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေချေပြီ။ အဖိုးကြီး၏ဒေါ့ဂျစ်အဟောင်းကြီးနဲ့ စလိုက်လာမိကတည်းက မှားခဲ့တာများလား၊ ဒါမှမဟုတ် မစွက်မက်ကာဒီ၏တယ်လီဖုန်းခေါ်သံမှ မိခင်ကြီး၏သတင်းစကားကြားခဲ့ရကတည်းက မှားခဲ့တာလား၊ သို့သော် ဘာမှားနေမှန်းလည်း ရေရေရာရာ မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

“ကောင်းပြီ . . . ဒါကောင်းပါတယ်”

ကားမောင်းသူ လူငယ်က ပြန်ရင်း ကက်ဦးထုပ်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုက အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတာ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းနာမည်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

ကျွန်တော် ကြောက်ရုံသာမက ထိတ်လန့်လာခဲ့မိသည်။ အရာရာသည် မှားနေချေပြီ။ အရာရာမှာလေ . . . ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဒီလောက် ပြန်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ ဘာကြောင့်များလဲဟု ကျွန်တော်မသိနိုင်တော့ပါချေ။ သို့သော် ကျွန်တော်တစ်ခုတော့

သိသည်။ မက်စတန်ကားလေးကို မောင်းလာသူသည် ကျွန်တော့်အမည်ကိုသာမက လူဝစ်စတန်ကို ဘာသွားလုပ်မည်ကိုပင် သိနေသလိုလို ရှိနေခြင်းပါတည်း။ ကျွန်တော် လူဝစ်စတန်ကို မြင်ရတော့မည်မဟုတ်ဟု ရုတ်တရက် အသေအချာ သိလာခဲ့ရသည်။ ကားရပ်သွားကတည်းက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု ထင်မိခဲ့သလို ရှိခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အနံ့၊ ဒီအနံ့က တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်နေသည်။ ယင်းအနံ့သည် လေသန့်ဗူးအောက်မှ ထွက်လာသော အခြားအနံ့တစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။

“ဟက်တာ(Hector)”

ကျွန်တော့်အတန်းဖော်တစ်ဦး၏အမည်ကိုပင် ကျွန်တော့်အမည်အဖြစ် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟက်တာ ပတ်စ်မိုးလို့ ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော်၏ ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းများက ချောမွေ့တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ခုခု မှားနေသည်ဟူသော အတွင်းစိတ်ကား ပို၍သေချာသလို ချိလာခဲ့သည်။ ဒါ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေမည်။

သူ ကျွန်တော့်ဘက် အနည်းငယ် လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကြယ်သီးပေါ်မှ စာသားကို ဖတ်၍ရလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် လာကိုးနီးယား သရဲရွာ၌ ကျည်ဆန်စီးခဲ့သည်”

ကျွန်တော် ယင်းနေရာကို သိသည်။ သို့သော် သိခဲ့ရသည်မှာ သိပ်တော့ မကြာလှသေးပါချေ။

ထို့ပြင် ထိုသူ၏လည်ပင်းတွင် သေးမျှင်သော တက်တူးထိုးထားသကဲ့သို့သော အနက်ရောင်မျဉ်းကြောင်းထူထူကို သူ၏လက်မောင်းတွင်ကဲ့သို့ လည်ပင်းကို ပတ်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းမှာ တက်တူးမဟုတ်ပါချေ။ အနက်ရောင် ကြက်ခြေခတ် ဒါဇင်လိုက်ကိုလည်း ထောင်လိုက်တွေ့လိုက်ရသည်။ ချုပ်နိုးချုပ်သားများ ဖြစ်နေလေသည်။

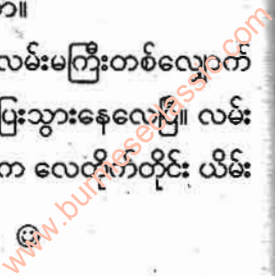
“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဟက်တာ”

သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါက ကျော့စတတ်ပါ”

အိပ်မက်မက်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏လက်များကို လေထဲ ဝှေ့ယမ်းလိုက်မိသည်။ ဒါ အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့တု ကျွန်တော်ဆန္ဒပြုလိုက်မိသည်။ သို့သော် တကယ်ကြုံတွေ့နေသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ အနံ့ရနေသောအနံ့ကား အချို့သော ဓာတုပစ္စည်းအနံ့ ဖော်မလင်နံ့။ ကျွန်တော် လူသေတစ်ဦးနှင့်အတူ ကားစီးမိနေချေပြီကော။

မက်စတန်ကားလေးက ရစ်ချ်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တစ်နာရီ မိုင်ခြောက်ဆယ်ခန့်နှုန်းဖြင့် ပြေးသွားနေလေပြီ။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ သစ်ပင်များက လေတိုက်တိုင်း ယိမ်း

ထိုးကခုန်နေကြသယောင် ယိမ်းယိုင်၍ ကျန်ခဲ့ကြလေပြီ။ ဂျော့
 စတပ်က ပြုံးပြလိုက်ရင်း ကားကို ဂရုစိုက်၍ မောင်းနေပြန်သည်။
 အထက်ကျောင်းတွင်တုန်းက ကျွန်တော် ဒရယ်ကူလာ(ခေါ်)
 သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များအကြောင်း ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ယခု ကျွန်
 တော် ဒီလိုမျိုး သတ္တဝါနှင့် နက္ခနေရပြီလော။ ခေါင်းထဲမှ စဉ်းစား
 ရင်း အက်ကွဲမတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။ အသုဘကောင် ယာဉ်
 မောင်းကား ကားကို အလွန်လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်နေလေပြီ။
 ခေါင်းထဲတွင် အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်လာနေသည်။ သူမသိနိုင်ဟု
 ထင်မိသည်။

“ဒါ ငါ့ခေါင်းထဲက အတွေးတွေပဲ၊ သိပ်များများစားစား
 တော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူမသိနိုင်ပါဘူးလေ၊ အခု အဘိုးကြီး
 ဘယ်တွေများ လျှောက်မောင်းနေသလဲ၊ သူ့ညီရော စိတ်ချရပြီ
 လား၊ ဒါမှမဟုတ် အဖိုးကြီးက လမ်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးလား၊
 ငါတို့နောက်ကနေ ဒေါ်လှစ်အိုကြီးကို မောင်းနေမှာလား၊ သူ သေ
 နား သွားပြီလား၊ မသေတော့ မသေလောက်ပါဘူးလေ၊ ဒီ
 အသုဘကောင် မောင်းတာ အတော်မြန်တယ်၊ ဘရယ်စတော့
 တာရဲ့အဆိုအရ အသက်(၄၅)နှစ်ထက်ကြီးတဲ့ အဘိုးကြီးတွေက
 ဘယ်တော့မှ မလှည့်စားတတ်ဘူးဆိုပဲ”

ကျွန်တော်၏လည်ချောင်းထဲမှ အလွန်ရယ်ချင်လာမိ
 သည်။

“ငါရယ်လိုက်ရင် သူသိသွားလိမ့်မယ်၊ သူမသိစေရဘူး
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်
ချက် ဖြစ်လို့ပဲ”

“မင်္ဂလာပွဲဟာ... ဘာနဲ့မှ မတူဘူးလို့ ဆိုကြတယ်”
ထိုသူက ကားမောင်းရင်း စကားလှမ်းပြောလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“လူတိုင်း ဒါ နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ လုပ်သင့်တာပဲ”

ကျွန်တော် လက်ချင်း ဆုပ်ကိုင်၍ ညှစ်နေမိသည်။
လက်သည်းများက လက်တစ်ဖက်၏လက်ဆစ်များပေါ် မြှုပ်ဝင်
သွားတော့မည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အခြား
လောကမှ လာသော သတင်းစကားမျိုးကို အဝေးမှ ကြားလိုက်ရ
သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မသိပါချေ။ သစ်ပင်
များက လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝန်းရံနေသည်။ လ
ရောင်ကသာ အလင်းရောင် ပေးနေလေသည်။ သူကား သေပြီး
သူဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။ သူ တစ္ဆေမဟုတ်ခဲ့ပါ
က ဘာမှဘေးသင့်စရာ မရှိပါချေ။ သင်ကော တစ္ဆေကို တွေ့မြင်
ဖူးပါသလား၊ ထို့ပြင် တစ္ဆေနှင့် ကားစီးဖူးပါသလော။ ဒါ ဘယ်လို
သတ္တဝါမျိုးလဲ၊ ဇွန်ဘီ(Zombie)လော၊ ဂေါင်းလ်(Ghost)လော၊
ဒီလိုသတ္တဝါတွေလည်း မဟုတ်ဘူးလော။

ကျော့စတတ်က ဟက်ကနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“နှစ်ခါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငါ့လူရေ ငါ့မိသားစုတစ်ခုလုံးက ဒီလိုကြံခဲ့ရတယ်”

“ငါလည်း ဒီလိုပါပဲကွာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏အသံက ဘေးကြိုစီးခဲ့ကတည်းက အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူနှင့် ဘေးကြိုစီးကတည်းက စကားလျှော့ပြောရန် စဉ်းစားခဲ့သည်။

“ဒါ အသုဘတစ်ခုနဲ့ လုံးဝမတူဘူး မဟုတ်လား”

“မင်္ဂလာပွဲ”

သူက နူးညံ့ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည်။ ကားဒက်ရှ် ဘုတ်မှ မီးလင်းလာခဲ့သည်။ သူ၏မျက်နှာက ပြောင်ချောနေသည်။ မိတ်ကပ်လိမ်းထားသည့်နှယ်။ ဦးထုပ်ကို ပြောင်းပြန်လှည့် ထိတ်ပြန်သည်။ သူ၏မျက်နှာကို အသေအချာ မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

“မင်္ဂလာပွဲ”

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းမလှုပ်တလှုပ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အနည်းငယ်ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

“မင်္ဂလာပွဲ... ကျွန်တော် ဒီလိုပြောမိလား”

“ငါတို့က အမြဲတမ်း ကိုယ်တွေ့မိသလို ပြောခဲ့ကြတာပဲ”

ကားမောင်းသူက ပြောလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးယောင်သမ်းနေဆဲ။

“ဟုတ်တယ်... ဖရိုက်ကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်ပညာ ဝမ်းအိုဝမ်းကို ဖတ်ရတယ်၊ ဖရိုက်ရဲ့အယူ အဆတော့ သံသယဖြစ်မိခဲ့တယ်၊

ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဖရိုက်ရဲ့အယူအဆကို လက်ခံတဲ့ ကျောင်းသားတွေဟာ အင်္ကျီလက်အိုး မပါတဲ့ တီရှပ်ကို ဝတ်ပြီး ဘေ့စ်ဘော ကက်ဦးထုပ်ကို ပြောင်းပြန်ဆောင်းတယ်လို့ မတွေ့ မိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ တွေ့နေရပြီ၊ အသုဘ အိုး... ခရစ်တော် အသုဘကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါပြီကော၊ ဒါကျွန်တော် ကြုံရတော့မှာလား”

သူ လူသေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိနေသည်ကို သူ မရိပ်မိစေလိုပါချေ။

သူက...

“သူ ငါ့ကို လူသေလို့ သိထားတာကို ငါ့ကို မသိစေချင် ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒါကို ငါသိထားတာကို ငါသို့တယ်ဆိုတာ သူ့ကို မသိစေချင်ဘူး”

လောကကြီးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ပြန်ပေါ်လာခဲ့ သည့် အချိန်အခိုက်အတန့်လေးအတွင်း ခေါင်းသည့် ချာချာ လည်နေသလိုပင်။ ငါနိုးသွားပြီ။ မျက်လုံးအစုံကို ခေတ္တမှိတ်ထား

ဆိုက်မိသည်။ အမှောင်ထဲတွင် လမင်း၏ပုံရိပ်သွင်က အစိမ်း
ရောင်အဖြစ် ပေါ်လာလေသည်။

“ဟေ့လူ နေကောင်းရဲ့လား”

ကားမောင်းသူက မေးလိုက်သည်။ သူ၏အသံက စက်
ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ပြောရင်း မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရာ
ရာကို ပြန်မြင်လာရသည်။ ကျွန်တော့်လက်များ၏လက်ခုံပေါ်
တွင် လက်သည်းများ အရေပြားတွင် မြှုပ်ဝင်နေသည်။ အမှန်
တကယ် ဖြစ်နေခြင်းတည်းဟု သိလိုက်ရသည်။ အနံ့ကို ရလိုက်
ပြန်သည်။ လေသန့်ဗူး၏အနံ့ မဟုတ်။ ဓာတုပစ္စည်း၏အနံ့
မဟုတ်။ မြေကြီး၏အနံ့ပင်တည်း။

“မင်းရဲ့လား”

သူက ပြောလိုက်သည်။

“နည်းနည်းလေး ပင်ပန်းသွားတာပါ။ တစ်လမ်းလုံး ကား
ကြို တားစီးလာခဲ့တာ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကားဆောင့်တာ ခံရ
တာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လေသန့်
ချိုက်လိုက်ရရင် သက်သာမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲ
လည်း မအီမသာ ဖြစ်နေတယ်၊ ကားရပ်ပေးပါလား၊ အပြင်ခဏ

ထွက်လျှောက်ရင် ကောင်းသွားမယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ကားရပ်မပေးနိုင်ဘူး. . . မင်း ဒီက ထွက်သွားချင်လို့လား၊ နည်းလမ်းမရှိပါဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နာရီအတွင်းမှာ မင်းကို ဘယ်သူမှ ကားကြိုမတင်လာခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါ မင်းကို ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ မင်း အသံတစ်ခုကို ကြားရဲ့မဟုတ်လား၊ ဘုရားကျောင်းကို အချိန်မီ သွားရမယ်၊ မင်းကို လေရှူဖို့ အပြင်ထုတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ တံခါးမှန်က နည်းနည်းအက်နေတယ်၊ ဒါဆိုရင် အထောက်အကူ ရပြီပဲ၊ ဒီနေရာမှာ အနံ့က အတော်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါက လေသန့်ဗူး ချိတ်ထားပေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီဗူးက အလုပ်မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ အချို့အနံ့က အချို့လူတွေအတွက် အနေခက်စေတတ်တယ်ကွ”

ကျွန်တော် ကားမှန်ပြတင်းပေါက်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ မှန်ကို ချကာ လေကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကြွက်သားများ တင်းမာသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်၏လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ညှစ်၍ လာခဲ့ရကား ကြွက်သားဆိုင်တစ်ခု အံသေသွားဟန်ရှိသည်။

“လူငယ်တစ်ယောက်က ကာဒီလက် ကားတစ်စင်းကို ဒေါ်လာခုနစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ ဝယ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကို မင်းကြား

ဖူးလား၊ ကြိုက်ကောကြိုက်လား” ဟု သူက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒါ နာမည်ကြီးတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲ၊ သူက ကားတစ်စီး ရှာရင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကာဒီလက်ကား အသစ်စက်စက် တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ မဟုတ်လား”

“ငါပြော . . . ငါ . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကားပိုင်ရှင်က ပြတင်းပေါက်မှာ ရောင်းဖို့ စာကပ်ထားခဲ့တယ်”

ကားမောင်းသူက နားရွက်နောက်မှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူ၏တီရှပ်ကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ဆွဲလိုက်သည်။ ဂုတ်တွင် အခြားမျဉ်းကြောင်းအနက်တစ်ခုကို ချုပ်ရိုးရာ များနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ ရှေ့သို့ ကုန်း၍ စီးကရက်ကို မီးညှိကာ တီရှပ်ကို ကိုယ်မတ်ရင်း ပြန်ချလိုက်သည်။

“အဲဒီသူငယ်လေးက ကာဒီလက်ကားကို မဝယ်နိုင်မှန်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း သိချင်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကားပိုင်ရှင်ဆီ လျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်တယ်၊ ဒီကားကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ၊ ကားပိုင်ရှင်က ကားကို ဆေးကြောနေရင်းက လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်၊ ‘သူငယ်မင်းကံကောင်းတယ်၊ ဒေါ်လာခုနစ်ရာ့ငါးဆယ် ပေးနိုင်ရင် မောင်းယူသွားပေတော့’”

စီးကရက် မီးညှိသော ကိရိယာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း
 ကားမောင်းသူက စီးကရက် မီးညှိလိုက်ပြန်သည်။ သူ စီးကရက်
 ဖွာရှိုက်လိုက်ချိန်တွင် သူ၏လည်ပင်း ပတ်ပတ်လည်ရှိ ချုပ်ရိုး
 ကြောင်းကြီးမှာ ဟု,၍ ချုပ်ရိုးအစအနများ ဖွာထွက်နေရာမှ
 လည်ပင်းမှာ ပြန်စေ့သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

[၃]

လူငယ်လေးက ယာဉ်မောင်းထိုင်တဲ့ဘက်ခြမ်း၊ ကား
ပြတင်းပေါက်ကနေ စုစုပေါင်း မောင်းထားတဲ့ မိုင်နှုန်းပြ မီတာ
ဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ စုစုပေါင်း (၁၇)မိုင်သာ မောင်း
ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူက ယာဉ်ပိုင်ရှင်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပါပြီ. . . သေချာရဲ့လား၊ ကျွန်တော့အတွက်
တော့ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ နောက်နေတာများလားလို့”

ဒီတော့ ယာဉ်ပိုင်ရှင်က ပြောလိုက်တယ်။

“နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ကလေးရေ၊ ဒီလို
တစ်ပဲတစ်ပြား ဈေးပေးပြီးရင် ယူသွားလို့ရပါပြီ၊ ဒီကားက မင့်
ကားဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ၊ အင်း. . . ချက်လက်မှတ်နဲ့ ပေးရင်

တောင် ငါလက်ခံပါတယ်၊ မင့်မျက်နှာ ကြည့်ရတာ ရိုးသားပုံ ပေါက်ပါတယ်”

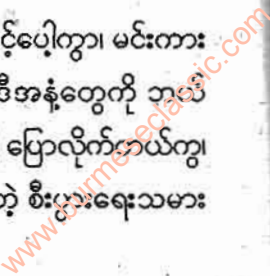
ဒီတော့ လူငယ်လေးက ပြောတယ်။

ကျွန်ုပ် ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ယင်းပုံပြင်ကို ကျွန်ုပ် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်ကထဲ က ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အထက်တန်းကျောင်း အငယ် တန်းတွင် တက်ရောက်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကြားခဲ့ရသော ပုံပြင်တွင် သန်းဒါးဘတ်ကားဖြစ်နေသည်သာ ကွာခြားပါသည်။ သို့သော် အခြားအချက်အားလုံးကား အတူတူပင်။ လူငယ်လေး က...

“ကျွန်တော့်အသက် (၁၇)နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ငန့်ငအတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ ဒီလိုကားမျိုးကို ဒီလိုအနိမ့်ဈေးမျိုးနဲ့ ရောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် အခု လို ဒေါ်လာ(၇၅၀)လောက် ဈေးမျိုးနဲ့ပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက် သည်။

ကားပိုင်ရှင်က...

“ကားထဲက အနံ့အသက်တွေကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ မင်းကား ထဲက အနံ့တွေ ထွက်နေတာ မရဘူးလား၊ ဒီအနံ့တွေကို ဘယ် လိုမှ ပျောက်အောင်လုပ်လို့ မရခဲ့ဘူးကွာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်ကွာ၊ မင်းသိလား၊ သူက ခရီးဝေး သွားပြီး လုပ်ရတဲ့ စီးပွားရေးသမား

ကွ။

သူက ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လောက် ခရီးသွားခဲ့ရတယ်။ ပြန်လာတော့ ကားကို ဂိုထောင်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ဇနီးက ကားထဲမှာ သေဆုံးနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ ခရီးသွားတုန်း သေဆုံးခဲ့တာကွ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာလား၊ နှလုံး လေရိုက်ပြီး သေတာလား၊ တစ်ခုခုပေါ့ကွာ၊ ကားထဲမှာ သူမက ပုတ်ပွနေပြီကွ။ အနံ့အသက်တွေကလည်း ဟောင်နေတာပေါ့ ကွာ၊ ဒါကြောင့် သူ ကားကို ရောင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့ကွာ” စတိဗ်က ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲပေါ့ကွာ.. . ဟား.. . ဟား.. .”

“ဘာကြောင့် သူ အိမ်ကို ဖုန်းမဆက်ရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်က အေးခဲ့နေပြီလော။ ထိုသူ နှစ်ပတ်ခန့် ခရီးသွားရာ တွင် သူ၏ဇနီးက ဘာတွေလုပ်နေသလဲဟု မသိရအောင်ပင် အိမ်ကို ဖုန်းတစ်ခါလောက်ပင် မဆက်ဘူးလားဟု တွေးလိုက်မိ သည်။

“ကောင်းတယ်.. . ဒါက တကယ့်ထောက်ကွက်တစ် ကွက်ပဲပေါ့”

စတိဗ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒါက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲလေ၊ သဘာဝကျတာ

www.burmeseclassic.com

တွေ မကျတာတွေ မစဉ်းစားနဲ့ပေါ့ကွာ”

တိတ်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သူ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်ကို စောင့်နေခြင်းလော၊ ယင်းပုံဝတ္ထုကို ကျွန်တော်က အဆုံးသတ်ရန် စောင့်နေခြင်းလော။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဘာပြောချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဟု အကဲစမ်းနေခြင်းလော။

သူက သူ၏လက်မထိပ်ဖြင့် သူ့ရှုပ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးဝိုင်းကို စမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ကြယ်သီးပေါ်တွင် “ကျွန်ုပ် လာကိုတာ သရဲရွာမှာ ကျည်ဆန်စီးခဲ့သည်” ဟူသော စာတန်းလေးပါရှိလေသည်။

“ဒီနေ့အတွက် သရဲရွာမှာ လူတစ်ဦးအတွက် အလုပ်အချို့ လုပ်ပေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီလူ့အတွက် တစ်နေ့လုံး အချိန်ပေးခဲ့ရတယ်၊ ငါ့ရဲ့မိန်းကလေးမိတ်ဆွေလည်း ငါနဲ့ အတူလိုက်ဖို့ပဲရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမက နေမကောင်းချင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီကာလက သူမ အတွက် တကယ့်ကို နာကျင်ခံခက်ပဲ၊ သူတို့က သူမကို ခွေးတစ်ကောင်လို နာဖျားမကျန်းဖြစ်စေခဲ့တယ်၊ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါအမြဲတွေးတယ်၊ ဟေး... ဘာအပြောင်းအလဲလဲ၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တကယ်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ငါလည်း ဒုက္ခရောက်နေတာပဲ၊ ငါတို့အားလုံးပဲ”

www.burmeseclassic.com

စတိဗင်က ခြောက်ကပ်၍ သရော်တော်တော်အသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ငါ့ဖာသာ လာခဲ့ရတာပဲ။ ဘယ်နေ့လုံး အချိန်တုန်ခံ စောင့်ခဲ့ရတာပဲကွာ၊ မင်း သရဲရွာကို ရောက်ဖူးလား”

“အင်း... ရောက်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေက နှစ်လောက်တုန်းကပါဗျာ”

“ဘယ်သူနဲ့ သွားတာလဲ၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... (၁၂)နှစ်သားတုန်းကဆိုတော့”

ဤကိစ္စကို သူ့ကို ပြောပြလို့ မဖြစ်ပါချေ။ ဟင့်အင်း။ သူက ကျွန်တော်နှင့် ကစားနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့တိုးနောက်ပြန် ကျီစယ်နေသည်။ တားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ညအမှောင်ထုတွင်းသို့ လှိမ့်ချလိုက်ရန် တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းကို လက်မောင်းများဖြင့် ကာ၍ လှိမ့်ချလိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အဝေးသို့ မရောက်နိုင်မီ သူပြန်လိုက်၍ အရခေါ်မည်ကို သိနေသည်။ ကျွန်တော်၏လက်များကို ဘယ်လိုမှ မြှောက်လိုက်၍မဖြစ်။ အကောင်းဆုံးက လက်များကို ဆုပ်တိုင်ထားရန်ဖြစ်ပေသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ သွားခဲ့တာ၊ ဖေဖေက ခေါ်သွားခဲ့တာ”

“မင်း ကျည်ဆန်စီးဖူးလား၊ ငါတော့ လေးခါလောက်

စီးခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟေ့လူ့ . . . ဒါ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာပဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့
ခြောက်တပ်ကပ် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ လရောင်ကို သူ၏မျက်လုံး
ထဲတွင် ထင်ဟပ်၍ မြင်လိုက်ရသည်။ ယခုအခါတွင်တော့ အဖြူ
ရောင်စက်စိုင်းအသွင် ပြောင်းလဲနေချေပြီ။ ရုပ်တုတစ်ခုလုံး၏
မျက်လုံးသဖွယ် ထင်လိုက်မိသည်။ သူက လူသေထက် ပိုလွန်နေ
သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်မိသည်။ သူကား ရူးမိုက်လေ
သူ။

“မင်း ကျည်ဆန်စီးဖူးလား Alan”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဟက်တာ(Hector)ဟု သူ့ကို
ကျွန်တော်ပြောထားခဲ့သည်။ သို့သော် သူက အလန်ဟု ခေါ်
လိုက်လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အခု အဆုံးသတ်တစ်ခုဆီ သွားနေခဲ့
ကြလေသလား။

“အင်း”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်
တွင် လရောင်မှတစ်ပါး အခြားအလင်းရောင် မရှိပါချေ။ သစ်ပင်
များက ယိမ်းထိုး၍ ကခုန်နေသည့်နှယ် ထင်မိရသည်။ လမ်းကား
ကျွန်တော်တို့၏အောက်ဖက်တွင် တစ်ဟုန်ထိုး ရွေ့နေသလိုလို။

ကျွန်တော် မြန်နှုန်း ခိုင်ခွန်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။
တစ်နာရီ မိုင်ရှစ်ဆယ်နှုန်း ပြနေသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

ကျည်ဆန်စီးနေရချေပြီ။ သူနှင့် ကျွန်တော် လူသေယာဉ်မောင်း
ထား အလွန်လျင်မြန်စွာ မောင်းနေလေပြီ။

“ဟုတ်တယ်. . . ကျည်ဆန် ကျွန်တော် စီးနေရပြီ”

“မဟုတ်ဘူး”

သူက ပြောလိုက်သည်။ စီးကရက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။ သူ၏လည်ပင်းချုပ်ရိုးကြောင်းမှ မီးခိုးများ စိမ့်ထွက်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“မင်း ဘယ်တော့မှ အထူးသဖြင့် မင်းအဖေနဲ့တောင်
ဒီလိုမစီးဖူးခဲ့ဘူး၊ မင်း အခု လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေပြီ၊
ကောင်းပြီ. . . ဒါပေမယ့် မင်းက မင်းအဖေနဲ့ အတူစီးခဲ့ရမှာ၊
ဒီလမ်းကြောင်းက ရှည်တယ်၊ အမြဲတမ်း ကျည်ဆန်စီးသူတွေ
အတွက်ပဲ၊ သူမက ပူပြင်းတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ နေချင်တဲ့သူ
မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူမက ဝဖြိုးလှတယ်။

အပူဒဏ်က သူမကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်တယ်မဟုတ်
ထား၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့လုံး မင်းက သူမကို အနှောင့်အယှက်
ပေးခဲ့တယ်၊ အနှောင့်အယှက်၊ အနှောင့်အယှက်၊ အနှောင့်
အယှက်၊ ငါနောက်တာပါကွာ ငါ့လူရာ၊ မင်း လမ်းကြောင်းထိပ်
ထို့ နောက်ဆုံး ရောက်မှာပါ။ ဟုတ်လား ဟကောင်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ပါချေ။ ကျွန်တော်၏လျှာ
ညို့ အာခေါင်ကို ထောက်ထားလိုက်သည်။

သူက လက်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ ဝါတာတာ အသား
ရောင်ကို မတ်စတန်ကား ဒွက်၍ဘုတ်မှ အလင်းရောင်အောက်
တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်သည်းများက ညစ်ထေးလှသည်။
ကျွန်တော်၏အချင်းချင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်များကို လာ
ကိုင်သည်။ အတော်သန်မာသောလက်။ မျက်လှည့်ဆရာ၏တုတ်
နှင့် အထိခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏အသားအရေ
က အေးစက်၍ မြွေတစ်ကောင်နှယ် တူလှသည်။

“ဟုတ်ရဲ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . .”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အသံက
လေသံသက်သက်သာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နီးကပ်သွားတဲ့အခါ အတော်မြင့်တာ
တွေ့ရတယ်၊ ထိပ်ကနေ လှည့်ပြန်လာခဲ့တယ်၊ အတွင်းမှ သူတို့က
အော်ဟစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်၊ သူမက
ကျွန်တော့်ကို ရိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ဘာမှ
မပြောတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ကျည်ဆန် လုံးဝမစီးခဲ့ဖူးပါဘူး၊
အနည်းဆုံး ခုချိန်ထိပေါ့”

“မင်းစီးခဲ့သင့်တာပေါ့၊ ဒါ အကောင်းဆုံးထဲက တစ်ခုပဲ၊
ဒါကို စီးတဲ့လူတစ်ဦးအတွက် အနည်းဆုံးတော့ ဘာမှမကောင်းပါ
ဘူး၊ လမ်းပေါ်က အိမ်မှာ ငါရပ်ပြီး နယ်မြေလမ်းကြောင်းပေါ်က

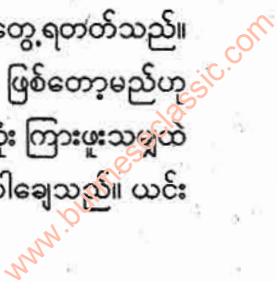

တိုးဆိုင်မှာ ဘီယာဗူးအချို့ ဝင်ယူရမယ်၊ ငါ့ရဲ့မိန်းကလေး မိတ်ဆွေရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး သူ့ကို နောက်ပြောင်တဲ့ ကြယ်သီးတစ်လုံး ပေးရမယ်”

သူက သူ့ရှပ်အင်္ကျီပေါ်မှ ကြယ်သီးကို ပုတ်ပြု၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘေးမှ ပြတင်းမှန်ကို ချ၍ စီးတရက်ကို လေတိုက်နေသော ညအမှောင်ထဲသို့ တောက်လွှတ်လိုက်သည်။

“မင်းကသာ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ သိနိုင်တော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်သိပါသည်။ ယင်းမှာ သင်အမြဲကြားဖူးနေသော တစ္ဆေပုံပြင် မဟုတ်ပါလား။ သူ၏ကြေမွနေသော မတ်တော်ကားဆီသို့ ရဲများ ရောက်လာသောအခါတွင် ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံပေါ်၌ သူ့ကို ထိုင်လျက်သား တွေ့ရပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသာ ကားလက်ကိုင်ဘီးရှေ့တွင် ကျန်နေကာ ဦးခေါင်းက နောက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ ဦးထုပ်ကား နောက်သို့ ပြောင်းပြန်လှည့်လျက်။ သူ၏ပွင့်ဟနေသော မျက်လုံးများက စားခေါင်မိုးဆီ ကြည့်လျက်သား။ လပြည့်၍ လေထန်သောညများသည် ရစ်ချ်လမ်းမကြီးပေါ်၌ သူ့ကို အမြဲတွေ့ရတတ်သည်။ ဦး... အူး... ။ သူနဲ့ မဆုံတွေ့မီ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်နေခဲ့မိသည်။ သင့်ဘဝတစ်ခုလုံး ကြားဖူးသမျှထဲတွင် အဆိုးဝါးဆုံး ပုံဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်နေပါချေသည်။ ယင်း

တို့သည် တကယ့်ညဘက်၏ချောက်အိပ်မက်များပင်တည်း။

“အသုဘနဲ့ ဘာမှမတူဘူး” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။
ပြီးတော့ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မင်း ဒီနေရာမှ ခြေချော်
သွားခဲ့တာ အလန်၊ မင်း သံသယ မဖြစ်နဲ့၊ ခြေချော်ခဲ့တာ၊ ခဏီ
ထွက်ခဲ့ရတာနဲ့ လဲကျခဲ့ရတာ”

“ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ကျွန်တော်က လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ . . . ”

“ကောင်းပြီ . . . ငါ့ကို လှည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ဒီအကြောင်း
ပြောကြရအောင် မဟုတ်လား၊ ငါဘယ်သူဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား
အလန်”

“ခင်ဗျားက တစ္ဆေတစ်ကောင်ပဲပေါ့ဗျာ”

သူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် နှာတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်
သည်။ မိုင်နှုန်းပြ ဒိုင်ခွက်တွင် သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း ကွေး၍
သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“လာပါ ငါ့လူရာ၊ မင်းပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်
တစ္ဆေတစ်ကောင်လို့ ပြောရအောင် ငါက လေထဲ လွင့်ချောနေ
လို့လား၊ မင်းခန္ဓာကိုယ်ကို ထွင်းဖောက်ပြီး တစ်ဖက်ကို မြင်နေရ
လို့လား”

သူက လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ချော့တွင် ဆန့်တန်းရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်၏နားထဲတွင် ခြောက်သွေ့၍ ဆီထည့်မထားသော အက်ကွဲသံမျိုး ဖြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် တစ်ခုခု ပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်မသိပါချေ။ မည်သည့်အရာမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း မရှိ၍ တကယ့်ဖြစ်ရပ်လည်း မဟုတ်နိုင်ပါချေ။

“ငါက တမန်တစ်မျိုးပါ။ သတင်းပို့သူတစ်မျိုးပေါ့ကွာ” စတိဗ်က ပြောလိုက်သည်။

“ငါလိုလူတွေက တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတင်းစကားပါးဖို့ ထွက်လာကြရတယ်ကွာ၊ တို့နောက်ကွယ်မှာ တို့ကို အုပ်ထိန်းရတဲ့သူ ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ညတော့ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ အမေအတွက် ငါ့တာဝန်ပဲ၊ မင်းတို့က ကျည်ဆန်စီးရဖို့ လိုအပ်တယ်လေ”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က အဖိုးကြီးနဲ့သာ အတူရှိနေခဲ့ရင် သူနဲ့ လမ်းခွဲမလာခဲ့ရင်၊ ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော့် အနေနှင့် စတိဗ်၏အနံ့အသက်ကို ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ရလာခဲ့လေသည်။ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းအနံ့၏စူးရှမှု၊ ပျက်စီးနေသော အသား၏အနံ့မျိုး။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ယင်းအနံ့မျိုးနဲ့ မှားယွင်း

www.burmeseclassic.com

ထင်မြင်ခဲ့မိပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ပြောဖို့ ခက်တယ်”

စတိဗင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီအဖို့ကြီးနဲ့မင်း သေခြင်းအကြောင်းတရားကို ပြော
မိကြမှာပဲ”

ကျွန်တော်က အဖို့ကြီး၏အက်ရှရှအသံနှင့် အနံ့
အသက်ကို လူသေနှင့် အထင်မှားခဲ့မိသည်။ သူ၏ဒေါ့ဂျစ်
ဟောင်းကြီးမှ ဆိုးဝါးသော အနံ့အချို့ ရရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါ
လား။

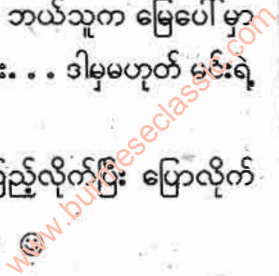
“တနည်းနည်းနဲ့ပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ဒီအကြောင်း အလုံးစုံ
ပြောဖို့ ငါတို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ငါးမိုင်လောက် ဆက်
သွားပြီးရင် အိမ်အချို့ကို ငါတို့ စမြင်ရတော့မယ်၊ (၇)မိုင်လောက်
ဆက်သွားရင် လူဝစ်စတန်မြို့ကို ရောက်မယ်၊ အခု မင်းဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်မလဲ”

“ဘာဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် သိနေသလိုတော့ ရှိနေသည်။

“ဘယ်သူ ကျည်ဆန်စီးရမယ်၊ ဘယ်သူက မြေပေါ်မှာ
ကျန်နေမယ်ဆိုတာကိုပေါ့ကွာ၊ မင်းလား... ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့
အမေလား”

သူက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်

သည်။ သူ၏မျက်လုံးများက လရောင်ကဲ့သို့ တောက်ပြောင်နေသည်။ ပြန်လည်း ပြုံးပြနေသည်။ ထိုအခါမှ သူ့တွင် သွားအတော်များများ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ကားတိုက်မှု ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ပျက်စီးကြွေကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ သူက တားလက်ကိုင်ဘီးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းတို့နှစ်ဦးထဲက တစ်ဦးကို ခေါ်သွားရမှာ ငါ့လူဇု မင်းအမေနဲ့မင်း ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းဆုံးဖြတ်ပေးရမယ်၊ မင်း ဘာပြောချင်လဲ”

ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများက ပြောရန်စကား မထွက်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူက အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းနေသည်။ လူသေတစ်ဦး၏ပြင်းထန်မှု။

ကျွန်တော် အမေနှင့်အတူ နေခဲ့ရသောနှစ်များကို ပြန်တွေးမိသည်။ အလန်နှင့် ဂျင်းပါကာတို့သည် လောကကြီးကို အတူတကွ လက်တွဲ၍ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ များသောအားဖြင့် အချိန်ကာလကောင်းများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသော်လည်း အချို့သောကာလများက မကောင်းလှခဲ့ပါချေ။ ကျွန်တော်၏ ဘောင်းဘီတွင် ချုပ်ရိုးများနှင့် ဟင်းပူပူနွေးနွေးကို အိုးလိုက် စားပွဲပေါ်တင်၍ စားခဲ့ရသော ညစာတို့ကို အမှတ်ရနေမိသည်။ ကလေးအများစုတို့သည် တစ်ပတ်တွင် သုံးလေးကြိမ်ခန့် နေ့လည်စာပူပူနွေးနွေးကို ဝယ်စားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည်ကား အမြဲ

လိုလို မြေပဲထောပတ်၊ ဆန်းဒဝစ်(သို့)အသားညှပ်ပေါင်မုန့် တစ်ပိုင်းကိုသာ စားခဲ့ရလေသည်။ အမေက စားသောက်ဆိုင် အတော်များများတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ အလုပ်မှ အနားရ သောရက်များတွင် သူမ၏အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံတစ်ခုကို ဝတ် ဆင်၊ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံတတ်လေသည်။ ဧည့်သည်ပြန်သွား လျှင် ပြုံးရယ်ရာမှ ငိုကျွေးနေတတ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် အမေ နောက်နား သွားထိုင်လျှင် ကြိုးစား၍ ပြုံးပြတတ်လေသည်။ ကျွန်တော်ရယ်လျှင် အမေလည်း ရယ်လေတော့သည်။

အမေသည် စီးကရက်ကိုတော့ အလွန်သောက်တတ် လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ပို အလုပ်ဆင်းရသောအခါများ တွင် သူမ၏ခြေဆစ်များ ရောင်ရမ်းနေတတ်ပေသည်။ သို့သော် သားအတွက် ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရရှာလေသည်။ တခြား ကလေးများ ကစားနေကြသောအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော် အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပညာသင် ထောက်ပံ့ကြေးနှင့် ချေးငွေရရန် ကြိုးစား၍ ကောလိပ်သို့ တက် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထွက်ပေါက် ရရာရကြောင်း လမ်းတစ်ခုသာ ဖြစ်၍ပါတည်း။ အမေက အပြင်းအထန် အလုပ်လုပ်နေရသည်ကို မြင်နေရသော ကျွန် တော်အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ခဲ့ရသည်။ စီးကရက် သောက်ခြင်းကား အမေအတွက် တစ်ခုတည်းသော ဇိမ်ခံရမှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့

နွေတွင် အခြေအနေ ပြောင်းလာခဲ့ပါက အမေ့ကို ပြန်လည်
 စောင့်ရှောက်ရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပါသည်။ ကောလိပ်ပညာရေး
 နှင့် အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုခု ရပါက ကျွန်တော် အမေ့ကို
 ပြန်လည်စောင့်ရှောက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် အမေ့ကို ချစ်
 သည်။ အမေ ရိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ နမ်းသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်က
 တော့ အမေ့ကို ချစ်မြဲပါတည်း။ သင်နားလည်ပါရဲ့လား။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိသော မိသားစုလေး
 ဖြစ်၍ပါတည်း။ ယခု ကျွန်တော် မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမည်နည်း။
 အမေက သူမ၏နေရာတွင် သေဖို့ ဖြစ်နေချေပြီ။ ကျွန်တော်
 ဆုံးဖြတ်ရ ခက်လှပေသည်။

“မင်းဘာပြောချင်လဲ အလန်”

ကျော့စတိဗ်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အချိန်ကုန်နေပြီကွ”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လမင်းက ကျွန်တော်တို့၏အထက်တွင် ရွှေ့လျားနေ
 သည်။ လုံးဝန်းတောက်ပနေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းလို့ မသင့်လျော်ပါဘူးဗျာ”

“ငါသိတယ်... ငါ့ကို ယုံပါကွာ၊ သူတို့အားလုံးက
 ပြောကြတယ်”

ထို့နောက် သူက အသံကို နှိမ့်၍ . . .

“ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ ပြောစရာစကားတော့ ရှိနေတယ်။ မင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် ငါတို့ ပထမဆုံး အလင်းရောင်တွေ့တဲ့အိမ်ကို ပြန်သွားရမယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်ရတော့မှာပဲ”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းကို သတင်းကောင်းရော သတင်းဆိုးရော ပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်မိလား။ မင်းနောက်ခုံမှာ အတူတူ စီးနိုင်ရင် မင်းတို့နှစ်ဦးလုံးကို အတူတကွခေါ်ပြီး အချိန်ဟောင်းဆီကို ပြန်ခေါ်ပြီးမှ ခရီးဆက်ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်နေရာကို စီးရမှာလဲ”

သူ ပြန်မပြောတော့ပါချေ။ သိလည်း သိပုံမရပါချေ။ သစ်ပင်များက မှင်အနက်ရောင်များကဲ့သို့ မပီမသ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ကားရှေ့မီးရောင်က လမ်းပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ ကျွန်တော့်အသက်က (၂၁)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ လူပျိုစစ်စစ် မဟုတ်တော့သော်လည်း မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတစ်ဦးသာ ထားခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်သာ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် အရက်သောက်ထားခဲ့ပြီး ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိပ်မမှတ်မိခဲ့တော့ပါချေ။ ကျွန်တော် သွားချင်သောနေရာ တစ်ထောင်ခန့် ရှိသည်။ လော့အိန်ဂျလိစ်၊ တာဟီတီ၊ လူဇင်ဘတ်၊ တက်ဆက်စ် . . .

စသည်ဖြင့်။ လုပ်ချင်တာတွေလည်း တစ်ထောင်ခန့် ရှိသည်။ အမေက အသက်(၄၈)နှစ်ခန့် ရှိချေပြီ။ အိုလေပြီ။ မစွက်မက် ကာဒီက နုပျိုဆဲဟု ပြောသော်လည်း သူမကိုယ်တိုင်က အိုမင်း နေသူ။ အမေက ကျွန်တော့်အတွက် အမှန်ပင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ သည်။ နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက် ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ၏အသက်အတွက် သူမကိုပင် ကျွန်တော် ရွေးရတော့မည်လော။ သူမ၏ဘဝက ကျွန်တော့်အတွက်လို ဖြစ် နေခဲ့ရသည်။ အမေက (၄၈)နှစ်။ ကျွန်တော်က (၂၁)နှစ်။ ကျွန် တော့်ဘဝ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် များစွာကျန်သေးသည်။ ထို့ပြင် ကျွန် တော်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးရမည့် လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက် နေသည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွင် သင်ကော ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မှာလဲ။

သစ်ပင်များက တစ်ရိပ်ရိပ် ရွေ့လျားနေသည်။ လမင်းက တောက်ပပြီး မျက်လုံးသေကြီးနှင့် တူလှသည်။

“မြန်မြန် ငါ့လူ . . . မြန်မြန်”

ဂျောစတင်က ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း သွားရတော့မယ်”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ကို ဟ၍ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက် သည်။ သို့သော် စကားသံကား ထွက်မလာခဲ့ပါချေ။

“တစ်ခုခု ပြောချလိုက်လေကွာ”

သူက ပြောလိုက်သည်။ သူ၏ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲတင်လိုက်

ပြန်သည်။ သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှ ချုပ်ရိုးရာကြီးများကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ဓာတုပစ္စည်းအနံ့ကိုလည်း ရလိုက်သည်။ သူက ဘီယာဗူးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူ့နောက်ဆုံးစီးခဲ့စဉ် နယ်မြေလမ်းကြောင်းရှိ စတိုးဆိုင်မှ ဝယ်လာခဲ့သော ဘီယာဗူးများမှ တစ်ဗူး ဖြစ်မည်။

“ငါသိပါတယ်... စိတ်ဖိစီးနေတော့ အာခြောက်နေပုံ ရတယ်... ရော့”

သူက ဘီယာဗူးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဗူးကို ဖွင့်ကာ တစ်ရှိုက်ထိုး သောက်ချလိုက်သည်။ ဘီယာ၏အေးစက်ခါးသက်သော အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ဘီယာကို ယခင်က မသောက်ဖူးခဲ့ပါချေ။ သောက်လည်း မသောက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ ငွေကြေးအခြေအနေအရ တီဗီတွင်သာ ကြည့်ခဲ့ရဖူးသည်။

ရှေ့အမှောင်ထုတွင်း၌ အဝါရောင်မီးရောင် လင်းလက်လာခဲ့သည်။

“မြန်မြန်ပြောကွ အလန်၊ ငါအရှိန်မြှင့်ရတော့မယ်၊ ဒါပထမဆုံး အလင်းရောင် တွေ့ရတဲ့အိမ်ပဲ၊ အဲဒီမှာ ပြတင်းပေါက်တွေ ရှိတယ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေရဲ့နောက်မှာ သာမန်လူတွေက တီဗီကြည့်တာ၊ ကြောင်ကို အစာကျွေးတာ စတဲ့ သာမန်အလုပ်တွေ လုပ်နေကြတယ်”

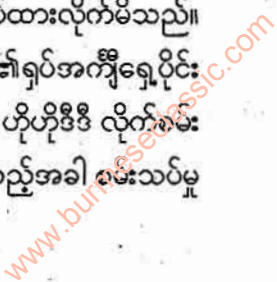
ကျွန်တော် သရဲရွာ၏လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ရပ်ရင်း
 တွေးနေမိသည်။ ဂျင်းနှင့်အလန်ပါကာ၊ ဝါပြူးလှသော အမျိုးသမီး
 ကြီးနှင့် သူမရဲ့သားလေး။ သူမလည်း ယင်းသို့ လမ်းကြောင်းပေါ်
 တွင် ရပ်ချင်မည် မဟုတ်ပါချေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခုခု
 ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ စတိဗ် ပြောတာ မှန်သည်။ အမေက ကျွန်
 တော်နှင့်အတူ လမ်းကြောင်းအတော်များများပေါ်တွင် ရပ်ခဲ့ဖူး
 သည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းများ ပြန်ပြောဆို ငြင်းခုံနေရန်
 အချိန်မရှိတော့ပြီ။

“အမေ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ”

ပထမဆုံးအိမ်မှ အလင်းရောင်၊ မက်စတန်ကားလေးဆီ
 ထိုးကျအလာတွင် ကျွန်တော်က ထိုသို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။
 ကျွန်တော့်အသံက တိမ်ဝင်နေသည်။ ပြီးနောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
 ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် . . .

“အမေ့ကိုပဲ ခေါ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ပါနဲ့”
 ဟု ပြောလိုက်မိပြန်သည်။

ဘီယာဗူးကို ကျွန်တော် ကားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်
 ချလိုက်မိသည်။ လက်များဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်မိသည်။
 သူ ကျွန်တော့်ကို လာကိုင်သည်။ ကျွန်တော်၏ရှုပ်အင်္ကျီရှေ့ပိုင်း
 ကို လာကိုင်သည်။ သူ၏လက်ချောင်းများက ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်လမ်း
 နေသည်။ ရုတ်တရက် ရင်ထဲတွင် ရှင်းသွားသည့်အခါ မီးသပ်မှု

တစ်ခုဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် ကျွန်းလေပြီ။ သူက ကျွန်တော့်နှလုံး
 ခုန်သံကို ရင်ဘတ်မှနေ၍ စမ်းသပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
 အားကုန် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ သူ၏လက်ချောင်းများ ပြန်ရုပ်
 သွားသည်။ နောက်ဆုံးစက္ကန့်ပိုင်းလေးတွင် သူစိတ်ပြောင်းသွားပုံ
 ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်နှာခေါင်းနှင့် အဆုတ်တွင်းမှ သူ၏
 လူသေခံ့ကို အပြည့်အဝ ရှုရှိုက်လိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ
 သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေလူဟု ထင်လိုက်မိသည်။
 ထို့နောက် တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး လေအေးတစ်ချက်
 သုတ်ကနဲ ဝင်လာကာ အနံ့အသက်များ ပျောက်ကွယ်သွား
 သည်။

“စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် အိပ်မက်ပါပဲ အလန်”

သူက ကျွန်တော်၏နားများသို့ ကပ်ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်
 တော့်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အောက်တို
 ဘာလ၏လေထန်သောအမှောင်ထုတွင်းသို့ လွင့်သွားရသည်။
 ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားမိသည်။ လက်များကို
 မြှောက်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တောင့်တင်း
 ရကား အရိုးများ အပိုင်းပိုင်း ကြေမွသွားလေမည်လားဟု ထင်မိ
 သည်။ ကျွန်တော် အော်ဟစ်လိုက်မိလေသလား။ အသေအမှာ
 တော့ မမှတ်မိတော့ပါချေ။

ကျွန်တော်၏အရိုးများတော့ ကြေမွမသွားခဲ့ပါချေ။ ကျွန်

တော် သတိရချိန်တွင် မြေပြင်ပေါ် ရောက်နေခဲ့ချေပြီ။ မျက်လုံး
များကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပြန်မှိတ်လိုက်မိပြန်သည်။ လ၏
အရောင်က တောက်ပလွန်းနေသည်။ ကျွန်တော်၏ခေါင်းမှာ
ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။ ကျွန်တော့ခြေထောက်များနှင့် ကိုယ်
အောက်ပိုင်းတို့မှာ အေးစက်စိုစွတ်နေလေသည်။ ကျွန်တော်
ဂရုမစိုက်ပါချေ။ မြေကြီးပေါ် ထထိုင်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်ဆေး
ကြည့်ရမည်။

(၄)

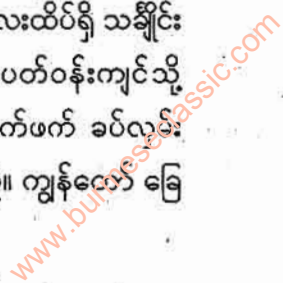
ကျွန်တော် တံတောင်ဖြင့် ထောက်၍ ကိုယ်ကို ကြွကာ မျက်လုံးကို ထပ်မံဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင် ပို၍ ဂရုစိုက်ကာ လုပ်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကို သိနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ပို၍ သေချာသွားလေသည်။ ရစ်ချ်လမ်းမကြီး ဖြတ်ဖောက်ထားရာ တောင်ကုန်းလေးထိပ်တွင် ရှိသည့် သင်္ချိုင်းလေးအတွင်း၌ ပက်လက်လဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် လမင်းသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တည့်တည့်တိုင် တိုက်ရိုက်ထွန်းလင်းတောက်ပနေလေသည်။ သို့သော် ယခင်က မြင်ခဲ့ရသလောက်တော့ အရွယ်အစား မကြီးမားတော့ပါချေ။

မြတ်ပင်၊ ချုံပင်ငယ်များ ထူထပ်ရကား စောင်ထူထူတစ်ထည် ခင်းထားသည့်ပေါ် လဲလျောင်းနေရသကဲ့သို့ ခံစားရမိပေသည်။

အချို့သော အမှတ်အသားများကြောင့် ကျောက်တုံး တွန်းလေးတစ်ခုနှင့် တူနေပေသည်။ ကျွန်တော် အားတင်းပြီး ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ဘေးအခါတွင် ဦးခေါင်းနောက်ဘက်မှ နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကို ခံစားလိုက်ရမိသည်။ ယင်းနေရာသို့ လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စွတ်စိုမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လရောင်အောက်တွင် လက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် သွေးများဖြစ်နေပြီး မဲနက်သော အရောင်မျိုးဖြစ်နေလေသည်။

ဒုတိယတစ်ကြိမ် ကြိုးစားပြီး ထရပ်လိုက်ရာ ကောင်းစွာ ရပ်တည်နိုင်လေတော့သည်။ အုတ်ဂူကျောက်တုံးများက ဘေးတွင် ဝန်းရံနေလေသည်။ ကျွန်တော်၏ကျောပိုးအိတ်လေးကို မြက်ပင်၊ ချုံပင်ထူထူများကြောင့် မမြင်တွေ့ရနိုင်ပါချေ။ သို့သော် ယင်းနေရာ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေကြောင်းကား သိနေမိလေသည်။ လမ်း၏ဘယ်ဘက်ကြောမှ လျှောက်ရင်း ရှာကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ယင်းတောင်ကုန်းလေးထိပ်ရှိ သင်္ချိုင်းလေးထဲတွင် ခဏရပ်၍ နားလိုက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ အနည်းငယ်မျှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဂျော့စတိဗ်၏အုတ်ဂူ ရှိနေပေသည်။ ကျွန်တော် ခြေ

ချော်၍ လဲကျသွားခဲ့ရာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သတိမေ့သွားခဲ့
 ပါသနည်း။ လ၏အပြောင်းအလဲကို ကြည့်၍ ခန့်မှန်းပြောနိုင်
 သော်လည်း တိတိကျကျကား မပြောနိုင်ပါချေ။ အနည်းဆုံး တစ်
 နာရီမျှတော့ ရှိပေမည်။ ဤမျှဆိုလျှင် သေသူနှင့် ကားစီးခဲ့ရ
 သော အိပ်မက်မျိုး မက်ဖို့ အချိန်လုံလောက်ပါသည်။ သေသူက
 ဘယ်လိုလဲ၊ ဂျော့စတိဗ်ဟု အုတ်ဂူပေါ်မှ စာအရ သိခဲ့ရသည်။
 ယင်းကား ဂန္ထဝင်ဆန်ဆန် ပြီးခဲ့ချေပြီ။ ဂျော့ . . . အိုး . . .
 အိပ်မက်ဆိုးပါလား။ ကျွန်တော် လူဝစ်စတန် ရောက်၍ ဆေးရုံ
 သို့ သွားတွေ့လျှင် အမေ့ကို အသက်ရှင်လျက်နှင့်မှ တွေ့နိုင်ပါ
 မလား၊ ဒီညအဖို့ ကြိုတင်နိမိတ်သိမြင်လိုက်ခြင်းလား၊ အတွေး
 များဖြင့် ခေါင်းရှုပ်လာမိသည်။

ပါးစပ်မှ ဆဲဆိုရေရွတ်လိုက်မိသည်။ တောင်ကုန်းထက်
 တွင် မြူများက တဖြေးဖြေး ကျလာပြန်သည်။ မှန်ဝါးသော မှန်
 ချပ်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ ဒီအကြောင်း ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ ဘဝတစ်
 လျှောက်လုံးမှာ လုံးဝကို မပြောတော့ဘူး၊ သေခါနီး လွဲနေရတာ
 တောင် မပြောတော့ဘူး” ဟု စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ဤအဖြစ်အပျက်ကိုကား တစ်သက်လုံး မမေ့
 နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့မည်ကား သေချာပါသည်။ ဂျော့စတိဗ်
 သည် သူ၏မတ်စတန်ကားလေးဖြင့် ရောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်

ကို ခေါ်တင်သွားခဲ့သည်။ ပထမဆုံး မီးရောင်မြင်ရသည့်အိမ်ကို တွေ့ရလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုခု ပေးဖို့ အတင်းတောင်းဆိုခဲ့သည့် ကျွန်တော်ကား အမေ့အသက်ကို ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ ဒါကို နားလည်ကြမည်ထင်ပါသည်။ သူမသည် တစ်နေ့နေ့တော့ သေရမည်ပင်။ ဇိုး . . . ငရဲပါပဲဟု တွေးရင်း ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းဘယ်ကြောမှ နေ၍ သင်္ချိုင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အိတ်လေးကို ခလုတ်တိုက်မိလိုက်သည်။ ပခုံးပေါ်အိတ်ကို တင်၍ လွယ်လိုက်သည်။ တောင်ကုန်းလေး အောက်ခြေမှ အလင်းရောင် ထိုးတက်လာသည်။ ကားတစ်စီးစီးတော့လာနေချေပြီ။ လက်မကို ထောင်ပြရင်း ကားကြိုစီးရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် အဘိုးကြီး၏ဒေါ့ဂျစ်အိုကြီးမှန်း သေချာသွားသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်၍ ရှာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ကားကို လမ်းကြိုစီးရပေဦးမည်။

အဘိုးကြီးဟုဆိုသော်လည်း တကယ်ကား မအိုလှသေး၊ လူသေလည်း မဟုတ်၊ လူသားစင်စစ် ဖြစ်ပေသည်။ ဆေးရွက်ကြီး တမြို့မြို့နှင့် တကယ့်လယ်သမားကြီးပါတည်း။

“မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ ကလေး” ဟု သူက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူပဲလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေ

လိုက်သည်။ မိနစ်လေးဆယ်ကျော်ကျော်၊ အချိန်အားဖြင့် ကိုးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တွင် ဗဟိုဆေးရုံကြီးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ကံကောင်းပါစေကွာ. . . မင်းအမေကို နေကောင်းလျက်သား တွေ့ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောရင်း ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကလေး. . . မင်းတကယ်ကြောက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအမေကို နေကောင်းလျက် တွေ့ရမှာပါကွာ၊ မင်းရောဂါပိုး မဝင်အောင်တော့ ဂရုစိုက်ပါ”

သူက ကျွန်တော့်လက်များကို လက်ညှိုးနှင့် ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်အချင်းချင်း အတင်းဖိညှစ်ထား၍ လက်များပေါ်တွင် လက်သည်းရာ လခြမ်းကွေးလေးများ ခပ်နက်နက် ပေါ်နေသည်မှာ ခရမ်းရောင်ပင် သန်းနေခဲ့ချေပြီ။ နာကျင်သော်လည်း လက်များကို ဖိညှစ်ထားခဲ့မိသည်။ ပြီးတော့ ကျော့စတိပ်၏မျက်လုံးများ၊ လရောင်ဖြာထွက်နေသော ရှေ့ပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

“မင်း ကျည်ဆန်စီးဖူးသလား” ဟု သူက မေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် လေးကြိမ်စီးဖူးခဲ့တယ်”

“ကလေး.. .”

အဘိုးကြီးက ကားဆက်မောင်းရန် ပြင်ရင်း.. .

“မင်း.. . ဟန်ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“မင်းကြည့်ရတာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နဲ့”

“ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

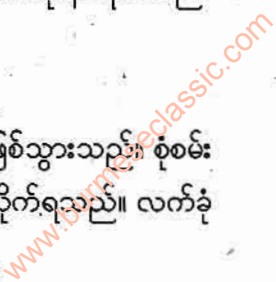
ကျေးဇူးတင်စကား ထပ်ပြောကာ လရောင်အောက်တွင် ဆေးရုံကြီးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံကြီး၏စုံစမ်းရေးဌာနသို့ လျှောက်လာရင်း ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော့်အမေ သေသွားပြီလို့ ပြောမှာလား။ ဒီလိုပြောရင် ကျွန်တော် ရှော့ခဲဖြစ်သွားမှာလား တွေးရင်း စုံစမ်းရေးဌာနဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အမေ၏နာမည်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“အခန်းနံပါတ်(၄၈၇)မှာပါ.. . ဒါပေမယ့် ရှင်အခု တက်သွားလို့ မရသေးပါဘူး၊ ဧည့်တွေ့ချိန်က ကိုးနာရီကတည်းက ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ”

“ဒါပေမယ့်.. . .”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စုံစမ်းရေးဌာနမှ စားပွဲစွန်းများဆီ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ လက်ခုံ

ပေါ်တွင် လက်သည်းရာ လေးခုစီက မီးချောင်းအလင်းရောင်
ကြောင့် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်နေသည်။ အဘိုးကြီး ပြောတာ ဟုတ်
နေမည်လား၊ ပိုးများ ဝင်လေမလား။

စားပွဲနောက်မှ အမျိုးသမီးက စိတ်ရှည်စွာ ကြည့်နေ
လေသည်။ သူမ၏ရှေ့မှာ ထောင်ထားသော ကတ်ပြားအရ
ယူဗိုနီ အီဒါလီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ဒါပေမယ့် အမေ့အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

သူမက ကွန်ပျူတာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာ စရောက်တုန်းကတော့ အခြေအနေ
ကောင်းပါတယ်၊ လေးထပ်က အထွေထွေ လူနာခန်းမှာပါ။
အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားရင်တော့ အိုင်စီယူကို ပို့လိုက်ပါလိမ့်
မယ်၊ သုံးထပ်မှာပါ။ နောက်နေ့မနက် ရှင်လာရင် သေသေ
ချာချာ ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ရှင့်အမေကို နေကောင်းနေတာ
တွေ့ရမှာပါ။ ဧည့်ချိန်က...”

“သူက ကျွန်တော့်အမေလေ၊ ကျွန်တော်မိန်းတက္ကသိုလ်
ကနေ ကားကြိုစီးပြီး လာခဲ့ရတာ၊ မိနစ်ပိုင်းလောက် တက်တွေ့
လို့ မရဘူးလားဗျာ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကသောကမျှာ ရောက်လာတတ်တဲ့
မိသားစုဝင်တွေအတွက်တော့ ချွင်းချက်ရှိပါတယ်ရှင်” မှု သူမက
ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ခဏစောင့်နော်၊ ကျွန်မ အဆက်အသွယ် လုပ်
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

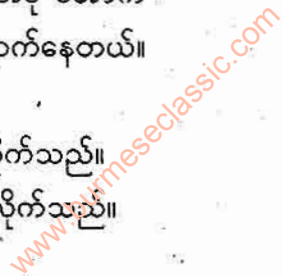
သူမက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ရင်း ဂဏန်းနှစ်လုံးကို နှိပ်
လိုက်သည်။ လေးထပ်မှ သူနာပြုဌာနဆီ ဆက်သွယ်နေကြောင်း
သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပါချေ။ နောက်နှစ်မိနစ်မျှအကြာတွင် ကျွန်
တော် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စုံစမ်းရေးဌာနမှ
ယူဗိုနီ ဟူသော အမျိုးသမီးလေးက အခန်းအမှတ်(၄၈၇)မှ ဂျင်း
ပါကာ၏သားက သူ့အမေကို နမ်းရှုံ့ရင်း အားပေးစကားပြောရန်
မိနစ်အနည်းငယ်မျှ တွေ့လိုကြောင်း ပြောနေဟန်ရှိသည်။ တစ်
ဖက်မှ ဂျင်းပါကာသည် လွန်ခဲ့သော(၁၅)မိနစ်အတွင်းက ဆုံး
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရေခဲတိုက်သို့ပင် ပို့လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကွန်
ပျူတာတွင် ထည့်သွင်းရန် အချိန်မမီခဲ့ကြောင်း၊ ဒါ အလွန်
ကြောက်လန့်စဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေမည်ဟု ကျွန်တော်
တွေးနေမိသည်။

စုံစမ်းရေးစားပွဲမှ အမျိုးသမီးလေးက . . .

“မြူရီယတ်လား . . . ကျွန်မ ယူဗိုနီပါ။ အခု အောက်
ထပ် စုံစမ်းရေးစားပွဲမှာ အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်နေတယ်။
သူ့နာမည်က . . .”

သူမက ကျွန်တော့်အား မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်သည်။

“အလန်ပါကာပါ” ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

“အလန်ပါကာ၊ သူ့အမေက ဂျင်းပါကာ၊ အခန်း(၄၈၇) က လူနာပါ။ သူ့ရောက်လာလို့ ခဏတွေ့ချင်. . .”

သူမ စကားပြော ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောသည်ကို နားထောင်နေသည်။ ဂျင်းပါကာ သေဆုံးသွားပြီးဟု ပြောလိမ့်မည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပါချေ။

“ကောင်းပြီ”

ယူဗိုနီက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်”

သူမ တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အပြင်ဖက်သို့ ငေးကြည့်နေလိုက်ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ပခုံးနှင့် မေးကြားတွင် ညှပ်ထားပြီး ဤသို့လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သူနာပြုဆရာမ အန်နီကော်ရီဂန်က သူမကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်၊ အခု အဲဒီကို လူလွတ်ပြီး မေးခိုင်းလိုက်ပြီ ခဏလေး စောင့်ပါရှင်”

“ဘယ်တော့မှ ဒါတွေ ပြီးမှာလဲဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

ယူဗိုနီက တောင်းပန်ဟန်ဖြင့်. . .

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး. . . ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ညလုံး ကြာရင်လည်း. . .”

ကျွန်တော် ယူဗိုနီအီဒါလီကို သံသယ ဝင်မိခဲ့သည်။ မတ်စတန်ကားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့သူနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေသလော။ ဤသို့လည်း ဟုတ်ဟန် မတူပါချေ။ ယင်းကိစ္စကို ဂျော့နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသာ သိသည့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ရပ်သာတည်း။

လေးထပ်ရှိ သူနာပြုဆရာမမှ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်လည် ဆက်သွယ်ပြောကြားရန် ကျွန်တော်စောင့်နေရသည်မှာ တစ်နာရီမျှ ကြာသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ယူဗိုနီက သူမရှေ့တွင် စာရွက်စာတမ်းအချို့ ချထားလေသည်။ နာမည်အချို့ဘေးတွင် ဘောလ်ပင်ဖြင့် အမှတ်အသား လုပ်နေလေသည်။ စားပွဲတွင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြန်သည်။ ဖုန်းကိုကား သူမနားတွင် ကပ်ထားလေသည်။ ပခုံးဖြင့် ညှပ်၍ ထားခြင်းပါတည်း။ အသံချဲ့စက်မှ ဒေါက်တာယာကွာဟာအား ရေဒီယိုလောဂျီအတွက် လှမ်းခေါ်နေလေသည်။ လေးထပ်မှ သူနာပြုဆရာမနာမည်မှာ အန်နီကော်ရီဂန် ဖြစ်သည်။ သူမက ယခုအခါ ကျွန်တော်၏အမေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေရသည်။ အမေက ကုတင်ပေါ်တွင် မျက်စိများ ပွင့်နေပြီး သေလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေချေပြီ။ လေဖြတ်ခြင်း၊ သူမ၏ပါးစပ်သည် နောက်ဆုံး ပိတ်သွားပေတော့မည်။

ဖုန်းလိုင်းပေါ်တွင် အသံပြန်ကြားလာရ၍ ယူဗိုနီက

ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ သူမက နားထောင်နေရင်းမှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးပဲ မြူရီယယ်” ဟု ပြန်ပြောနေလေသည်။ သူမက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မြူရီယယ်က ရှင် တက်လာလို့ ရပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငါးမိနစ်ပဲ အချိန်ရမယ်၊ ရှင့်အမေက ညနေပိုင်း ဆေးသွင်းပေးပြီး တော့ အနားယူနေတယ်၊ ရှင်တက်သွားလို့ ရပါပြီ”

ကျွန်တော် ထရပ်ပြီး သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမက ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြလိုက်ရင်း . . .

“မစ္စတာပါကာ . . . ရှင် နေကောင်းတာ သေချာပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် တွေးနေမိတာက . . .”

သူမက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ချိန်တွင်တော့ ကရုဏာပြုံးပါတည်း။

“လူအတော်များများကတော့ ဒီလိုပဲ တွေးတတ်ကြတာပဲ၊ ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်အမြန်သွားတော့ပေါ့၊ အခြေအနေ ဆိုးဝါးမယ်လို့ ရှင်တွေးချင်တွေးနေမှာပဲ၊ မြူရီယယ် ပြောတာကတော့ ရှင့်အမေက နေကောင်းနေပါတယ်၊ ကျွန်မ

“ပြောတာ ရှင်ယုံပါနော်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ... တကယ့်ကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

ကျွန်တော် စတင်လျှောက်လှမ်းလိုက်စဉ် သူမက...

“မစွတာပါက... ရှင် မိန်းတက္ကသိုလ်က လာခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ရှင့်အင်္ကျီမှာ အဲဒီကြယ်သီးကို ဘာကြောင့် တပ်ထား တာလဲလို့ ကျွန်မ မေးချင်တယ်၊ သရဲရွာက နယူးဟမ်းရှိုင်းယား မှာ ရှိတာ မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော် ရှပ်အင်္ကျီရှေ့ဘက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ အိတ်ကပ်တွင် တွယ်အပ်ဖြင့် ထိုးထားသော “ကျွန်တော် လာကိုတာရှိ သရဲရွာမှာ ကျည်ဆန်စီးခဲ့တယ်” ဟူသော စာတန်းလေး ပါရှိလေသည်။ ဂျော့က ညတုန်းက ကား အပြင်သို့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းချလိုက်စဉ်တွင် ဤကြယ်သီးကို တပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ၏လုပ်ရပ်ကား ယုံကြည်ရန် ခက်လှသည်။ သူက ရွေးချယ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခိုင်းသောကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ရသည်။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်အမေ ဘာကြောင့် အသက်ရှင်ဆဲ ရှိနေရပါသနည်း။

“ဒါလား”

ကျွန်တော်က လက်မထိပ်ဖြင့် ဖိပြလိုက်ရင်း...

“ဒါက ကျွန်တော်အတွက်တော့ ကံကောင်းစေတဲ့ အဆောင်ပါဗျာ”

ကျွန်တော် ကြောက်မက်ဖွယ် ကြုံခဲ့ရသောကိစ္စကို လိမ်ပြောခဲ့ရချေပြီ။

“ဒီဟာကို နှစ်အတော်ကြာကတည်းက အမေနဲ့ အတူ သွားရင်း ရခဲ့တာ၊ သူမက ကျွန်တော့်ကို ကျည်ဆန်ပေါ် တင်ပေးခဲ့တယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။

စုံစမ်းရေးဌာနမှ ယူဗိုနီသည် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် . . .

“သူမကို ပေးလိုက်ပြီး ကောင်းကောင်းနမ်းလိုက်စမ်းပါရှင်၊ ရှင့်အမေက ဆရာဝန် ပေးထားတဲ့ ဆေးလုံးတွေကြောင့် အိပ်ချင်အိပ်နေမှာ၊ ဓာတ်လှေခါးက ဟိုဘက်မှာ၊ ထောင့်နားလောက်မှာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ကားစောင့်နေရ၍ ဧည့်ခိုက်ကို ကျော်လွန်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရှုပ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရင်း တံခါးဝနားရှိ စင်ပေါ်မှ ယူလာသော ဆွဲခြင်းလေးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် လက်များကို ဘောင်းဘီဖင်ဖျားနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဓာတ်လှေခါးတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် အထဲသို့ဝင်လိုက်ကာ (၄)ထပ်အတွက် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေခါး စတက်ခဲ့လေပြီ။ အထပ်ခလုတ်များပေါ်တွင် ပြီးခဲ့သော

အပတ်မှ ကားတိုက်မှုများကို ကြော်ငြာစာကဲ့သို့ ပို့စတာဖြင့် ကပ်ပေးထားသည်။ ဖတ်ကြည့်ရင်း အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သည်။ ယခုအခါ အမေသေနေလေပြီ။ စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း သူမ ရှိရာအထပ်သို့ ရောက်ပေတော့မည်။ ကျွန်တော် သူမကို ချွတ်မည်။ ကောင်းကောင်းတွေ့ရပါမည်လော။

ဓာတ်လှေခါးတံခါး ပွင့်သွားပြီးနောက် နောက် ပို့စတာ တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကာတွန်းရုပ်ပုံတစ်ခု။ သူ၏ နှုတ်ခမ်း နီနီရဲရဲများကို လက်ချောင်းဖြင့် ကပ်ပိတ်ထားသည်။ အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏လူနာများသည် သင်၏တိတ်ဆိတ်မှုကို အလိုရှိသည်ဟု ရေးထားလေသည်။ ဓာတ်လှေခါးခန်း၏နောက်တွင် ညာဖက်နှင့် ဘယ်ဖက်သို့ သွားသော ကော်ရစ်ဒါ လမ်းခွဲနှစ်ခုရှိလေသည်။ မဂဏန်းအခန်းမှာလည်း ဘယ်ဖက်တွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်ဖက် ကော်ရစ်ဒါသို့ လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အခန်းနံပါတ်(၄၇၁)နှင့် (၄၇၃)တို့ကြားတွင် ရပ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်တော့။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ မအီမသာ ခံစားလာရသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် တွန်တော့ကို မစွက်မက်ကာဒီက အမေ့အကြောင်း ခေါ်ပြီးကတည်းက ကားကြိုစီး၍ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ရန် ပြုလိုက်သည်။ အမေ့လူနာခန်း တံခါးပွင့်လာပြီး သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ခေါင်းပြု၍

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မစ္စတာပါကာလားရှင်”

သူမက အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ခဏမျှ ကျွန်တော် ကြောင်နေခဲ့ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိသည်။

“အမြန်ဝင်လာခဲ့ပါ... သူမ သွားတော့မှာ”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေမိသော စကားမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုခဏတွင် ကျွန်တော့်တွင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာကာ ဒူးများပင် တုန်လာမိခဲ့ရသည်။

သူနာပြုဆရာမက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် ကျွန်တော့ဆီ အမြန်လျှောက်လာရာ စကပ်ပင် လွင့်တက် သွားရသည်။ သူမ မျက်နှာက သတိအတော်ထားနေပုံပေါ်သည်။ သူမ၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်တွယ်အပ်လေးဖြင့် “အန်နီ ကော်ရီဂန်” ဟူသော အမည်ကို တွယ်ချိတ်ထားသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဆိုလိုတာက အိပ် ဆေးတိုက်ထားတာကို ဆိုလိုတာပါ။ အိုး... ဘုရားသခင်၊ ကျွန်မ အလွန်မိုက်မဲတာပဲ၊ သူမ နေကောင်းနေပါတယ် မစ္စတာ ပါကာ၊ သူမကို အမ်ဘီယမ်(Ambien) ပေးထားတယ်၊ သူမ အိပ်ပျော်သွားတော့မယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ရှင် မေ့မျောသွားတော့ မလို့လား”

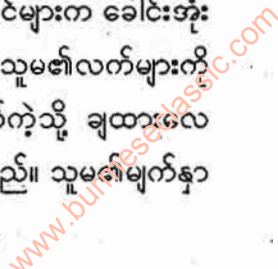

သူမက ကျွန်တော့်လက်မောင်းများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မေ့သွားသည်ဖြစ်စေ၊ မေ့မသွားသည်ဖြစ်စေ၊ လောကကြီးမှာ ဟာနေပြီး နားထဲတွင် လေတဟူးဟူး ထနေသံ ကြားနေမိသည်။ ငွေရောင်တောက်ပနေသော လရောင်ဆမ်းသည့်ညတွင် အဖြူအနက်ရောင် ရုပ်ရှင်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ဆီ ကားတစ်စင်း တိုးဝင်လာသည်ကို တွေးနေမိသည်။

“အမေ . . . ကျည်ဆန်စီးခဲ့ပြီးပြီလား၊ ကျွန်တော်တော့ တကယ့်ကို လေးခါစီးခဲ့ရဖူးပြီလား”

အန်နီကော်ရီဂန်က ကျွန်တော့်ကို အခန်းဆီ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် အမေ့ကို မြင်ခဲ့ရပြီ။ သူမသည် အမြဲတမ်း တုတ်ခိုင်ကြီးမားသော ကိုယ်လုံးရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံကုတင်က သူမအတွက် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းနေသယောင်၊ သို့သော် သူမ ယင်းကို ယခုတိုင် သတိထားမိပုံ မပေါ်ပါချေ။ သူမ၏ဆံပင်များက ယခုအခါ အနက်ရောင်ထက် အဖြူရောင်က ပိုများနေချေပြီ။ ဆံပင်များက ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဖြန့်ချထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏လက်များကို ကုတင်ခင်းပေါ်တွင် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချထားလေသည်။ အရုပ်နှင့်ပင် တူသယောင် ရှိနေသည်။ သူမ၏မျက်နှာ

ကား လေဖြတ်ခံထားရပုံ မပေါ်ပါချေ။ သို့သော် အသားအရေ
ကား အဝါရောင် သန်းနေလေသည်။ မျက်လုံးများကို ပိတ်ထား
သော်လည်း သူနာပြုဆရာမက နားနားကပ်၍ အမည်ကို တိုးတိုး
လေး ခေါ်လိုက်သောအခါ မျက်လုံးများ ပွင့်ဟလာခဲ့လေသည်။

မျက်လုံးများက နက်ရှိုင်းပြီး ပြာလွင်နေသည်။ သူမ၏
အနုပျိုဆုံး အစိတ်အပိုင်း၊ လုံးဝရှင်သန်နေသော အစိတ်အပိုင်း။
တစ်ခဏမျှ ဟိုဒီကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့သွား
သည်။ သူမ ပြီးလိုက်ရင်း လက်များကို ဆန့်တန်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်
သည်။ လက်တစ်ဖက် ကြွတက်လာသည်။ အခြားတစ်ဖက်က
အနည်းငယ် မြောက်တက်လာပြီး ပြန်ကျသွားသည်။

“အားလ် . . .”

သူမက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

(၅)

ကျွန်တော် အမေ့ထံ ပြေးသွားလိုက်သည်။ စ၍ငိုကြွေး
 လိုက်မိသည်။ နံရံနားတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိနေသော်လည်း
 ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်ပါချေ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်
 ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး အမေ့ကို လက်များဖြင့် ပွေ့ဖက်ထား
 လိုက်မိသည်။ သူမ၏ကိုယ်ရနံ့က နွေးထွေးပြီး ရှင်းသန့်နေသည်။
 သူမ၏နားထင်ကို ကျွန်တော် နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပါးပြင်
 ကို နမ်းလိုက်သည်။ နောက် နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို နမ်းလိုက်သည်။
 အမေ၏ကောင်းနေသေးသော လက်တစ်ဖက် မြောက်လာပြီး
 ကျွန်တော့်မျက်လုံးတစ်ဖက်၏အောက်ကို လိုက်စမ်းနေသည်။

“မငိုပါနဲ့ကွယ်”

အမေက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ငိုဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော် ကြားကြားချင်း ထလာခဲ့တာပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ဘက်စီမက်ကာသီက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်

အမေ”

“သူမကို သီတင်းပတ် ပိတ်ရက်မှ ပြောခိုင်းတာ”

အမေက ပြောလိုက်သည်။

“သီတင်းပတ် ပိတ်ရက်လောက်ဆိုရင် ကောင်းနေ

လောက်ပြီ”

“အင်း... အခုလို ပြောလိုက်တော့လည်း တစ်မျိုး

ကောင်းတာပါပဲ”

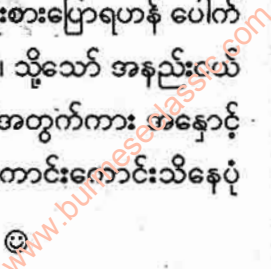
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကားရရဲ့လား”

“မရဘူး အမေ၊ ကားကြိုစီးလာခဲ့တာ”

“အိုး... ဒုက္ခပါပဲ”

သူမ၏စကားလုံးတိုင်းသည် ကြီးစားပြောရဟန် ပေါက်
သော်လည်း ရှင်းလင်းပြတ်သားနေသည်။ သို့သော် အနည်းငယ်
လေးနှေးနေပုံတော့ ရသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ကား အနှောင့်
အယှက် မဖြစ်ပါချေ။ သူမကိုယ်သူမ ကောင်းကောင်းသိနေပုံ

လည်း ပေါ်သည်။ သူမ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်၊ ဘာ
ကြောင့် ရောက်နေသည်ကိုလည်း သိနေပုံရသည်။

တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းခြင်း လက္ခဏာကား ဘယ်မက်လက်
အားနည်း ချည့်နဲ့နေခြင်းသာတည်း။ ကျွန်တော် အတော်တို့
စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့သည်။ စတိဗ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ခြင်းကား
တကယ့်ပြောင်လှောင်ခံခဲ့ရခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ်
စတိဗ်က တကယ်ပင် မရှိခဲ့ခြင်းပေလော။ သို့မဟုတ် အိပ်မက်
မက်ခဲ့ခြင်းပေလော။ ယခု ကျွန်တော် ဤနေရာသို့ ရောက်နေ
ပေပြီ။ အမေ့လူနာကုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း သူမကို
ပွေ့ပိုက်ထားနိုင်နေပေပြီ။ သူမထံမှ လန်ဗင်ရေမွှေးနံ့ပင် ရနေ
သည်။ အိပ်မက် မက်ခဲ့သည်ဆိုရင်လည်း တကယ့် ချောက်
အိပ်မက်ပင်တည်း။

“အလန် . . . မင့်အကျိုးကော်လံမှာ သွေးတွေ ခွန်းနေပါ
လား။”

သူမ၏မျက်လုံးများ မှိတ်သွားပြီး ဖြည်းညှင်းစွာ ပြန်ပွင့်
လာလေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများမှာ အိပ်ချင်စိတ်ဖြင့် လေးလံ
နေမည်ကို ကျွန်တော်သိလိုက်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အခန်းအပြင်သို့
ထွက်သင့်ပြီ ထင်သည်။

“ချော်လဲပြီး ခိုက်မိသွားတာပါ အမေ . . . အရေးကြီး
လှပါဘူး။”

“ကောင်းတယ်... မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ဦးကွယ်”

မျက်ခွံများ မှိတ်သွားပြန်သည်။ ပို၍ဖြည်းလေးစွာဖြင့် ပွင့်လာပြန်သည်။

“မစ္စတာပါကာ... ရှင့်အမေ အခု အိပ်ပျော်သွားရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်”

သူနာပြုဆရာမက ကျွန်တော့်နောက်မှ ပြောလိုက်သည်။

“သူမအတွက် အလွန်ခက်ခဲတဲ့ရက်ပဲလေ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

အမေနှုတ်ခမ်းထောင့်ကို ထပ်၍နမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သွားဦးမယ် အမေ၊ မနက်ဖြန် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကားကြိုမစီးနဲ့၊ အန္တရာယ်များ... ”

“မစီးတော့ပါဘူး... မစွက်မက်ကာဒီနဲ့ အဝေးပြေးကားစီးလာပါ့မယ်၊ အမေ အိပ်ဖို့ လိုနေပြီ”

“အိပ်တာပဲ ငါလုပ်နိုင်တော့တယ်”

အမေက ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ အလုပ်တွေ တန်းလန်းကျန်ခဲ့တယ်၊ ပန်းကန်တွေလည်း မဆေးခဲ့ရဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းကိုက်နေခဲ့တာ၊

လွဲကျသွားပြီး ပြန်နိုးလာတော့ ဒီနေရာ ရောက်နေခဲ့ပြီ”

အမေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါ လေဖြတ်ခံရတာ သိပ်အခြေအနေ မဆိုးလှဘူးလို့

ဆရာဝန်က ပြောတယ်”

“အမေ ကောင်းနေပါပြီ”

ကျွန်တော် ထရပ်ပြီး အမေ့လက်ဖျားကို ကိုင်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။

• အသားအရေများ ကောင်းနေသည်။ ပိုးသားကဲ့သို့ နူးညံ့ချောမွတ်နေသည်။ လူအိုတစ်ဦး၏လက်။

“အမေ အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်၊ အမေတို့ နယူးဟမ်းရှိုင်း ယားက ကစားကွင်းပန်းခြံကို ရောက်နေခဲ့ကြတယ်”

အမေက ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အမေ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ၏အသားအရေများ အေးစက်လာသည် ထင်မိသည်။

“ဟုတ်လား အမေ”

“အား. . . လမ်းကြောင်းပေါ်မှ သွားဖို့ စောင့်နေခဲ့ကြ တယ်၊ အဝေးခရီးစဉ်တစ်ခုအတွက်ပေါ့၊ မင်း ဒီခရီးမျိုးကို မှတ်မိ လား”

“ကျည်ဆန်စီးတဲ့ခရီး. . ကျွန်တော်မှတ်မိတယ် အမေ”

“မင်းကြောက်နေတယ်. . . ငါအော်လိုက်တယ်၊ မင်းကို

www.burmeseclassic.com

အော်လိုက်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး. . အမေ. . အမေ”

အမေ့လက်များက ကျွန်တော့်လက်များကို ဖိညှစ်လာခဲ့သည်။ အမေ့နှုတ်ခမ်းများကလည်း ထောင့်စွန်းများ ကွေးကျလာသည်။ ယင်းမှာ စိတ်မရှည်သောအခါ သူမ ပြုတတ်သော အကျင့်ဟောင်းတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ မင်းကို အော်ဟစ်ပြီး အပြစ်တင်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ပြီးတော့လေ. . . မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မှာပါ အမေ”

ကျွန်တော်က ပြောရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါ အမေ ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ ပြောနေခဲ့ကျပဲ”

“မပြောသင့်ခဲ့ဘူး”

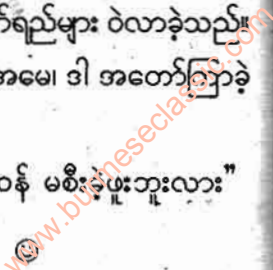
အမေက ပြောလိုက်သည်။

“ပူလည်းပူလွန်း၊ မောလည်း မောလွန်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မပြောခဲ့သင့်ဘူး၊ ငါ မင်းကို တောင်းပန်ချင်တယ်ကွယ်”
ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ ဝဲလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ၊ ဒါ အတော်ကြာခဲ့

ပြီပဲ”

“မင်းကော. . . မင်းရဲ့ကျည်ဆန် မစီးခဲ့ဖူးဘူးလား”

သူမက တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

“စီးခဲ့ဖူးပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် အဆုံးသတ်မှာတော့ ကျွန်တော် လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့တယ်”

အမေက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ အမေ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သေးငယ်ပြီး အားနည်းနေပုံရသည်။ ဒေါသ ထွက်ခဲ့သော၊ ပြုံးချိုနေသော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျည်ဆန်စီးခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးတော့ လမ်း ကြောင်းထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ သူမသည် အခြားသူများ ကျည်ဆန်စီးရန် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းကို မြင်ခဲ့ရဟန်တူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ ပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော်မှတ်မိနေခဲ့သည်။

“မင်းကြည့်ရတဲ့အရာတိုင်းဟာ လှပနေသလား”

ပူပြင်းသော နွေရာသီ၏နေပြင်းပြင်းအောက်တွင် ဂုတ် ပိုးမှာ ပူလောင်နေမှုကြောင့် စပ်ဖျဉ်းနာကျင်နေခဲ့ရသည်။ ကျွန် တော် ဂုတ်ကို တစမ်းစမ်း လုပ်နေခဲ့သည်။ သူမက ဒါကို စိတ် မရှည်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ခဲ့သည်။ ရိုလာကိုစတာထက်ပင် ကြောက်ဖို့ကောင်းသော ဟစ်အော်စက်(Scream machine) စီးခဲ့ရသောအဖြစ်ကိုလည်း သတိရမိပြန်သည်။

“မစ္စတာပါကာ. . . ရှင်သွားသင့်ပြီ၊ တကယ့်ကို သွား သင့်ပြီ”

သူနာပြုဆရာမက သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။
ကျွန်တော် အမေ့လက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ နမ်းလိုက်
သည်။

“မနက်ဖြန် တွေ့ကြဦးမယ် အမေ၊ အမေ့ကို ကျွန်တော်
ချစ်ပါတယ်”

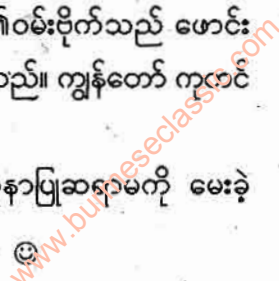
“အမေလည်း ချစ်ပါတယ် အလန်၊ မင်းကို အမေ အော်
ဟစ်ခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ထပ်လည်း
ဒီလိုအော်ဟစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်”

သို့သော် ယင်းမှာ အမေ၏လုပ်နေကျထုံးစံလို ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်သိသမျှကို အမေ့ကို မည်သို့ ပြောရမည်ကို
ကျွန်တော်မသိတော့ပါချေ။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု၏
လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဆီကို တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုး
ပြောနေသည်ကို ကြားနေရသလို ခံစားရမိသည်။

“မနက်ဖြန် တွေ့ကြမယ် အမေ... အိုကေ”

အမေ့ထံမှ ပြန်ဖြေသံ မကြားရပါချေ။ အမေ၏မျက်
လုံးများမှာ ထပ်မှိတ်သွားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတွင်တော့ မျက်ခွံ
များ ပြန်ပွင့်မလာတော့ပါချေ။ အမေ၏ဝမ်းဗိုက်သည် ဖောင်း
လိုက်ပိန်လိုက်နှင့် ပုံမှန်လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ကျွန်တော် ကူလင်
ဘေးမှ ခွာခဲ့သည်။

အခန်းတွင်း၌ ကျွန်တော် သူနာပြုဆရာမကို မေးခဲ့

သည်။

“အမေ တကယ်ကောင်းနေပြီလား၊ တကယ့်ကို နေကောင်းပြီလား”

“ဘယ်သူမှ ဒီလိုတော့ သေချာပေါက်ကြီး မပြောနိုင်ဘူး မစ္စတာပါက၊ ရှင့်အမေက ဒေါက်တာနန်နယ်လီရဲ့လူနာပါ။ သူတအလွန်တော်တဲ့ ဆရာဝန်ပါ။ နက်ဖြန်နေ့ခင်းမှာ သူ ဒီကို လာကြည့်ဦးမယ်လေ၊ ရှင် အဲဒီကျတော့ မေးကြည့်ပေါ့”

“ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လဲ ပြောပြပါလား”

“ကျွန်မအထင်တော့ ရှင့်အမေက ကောင်းနေပါပြီ”

သူနာပြုရာမက ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို အခန်းမှ ဓာတ်လှေခါးခန်းလေး ရှိရာသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ရှင့်အမေရဲ့မူလကိုယ်ခံအားက အတော်အားကောင်းပါတယ်၊ အခုဖြစ်ရတဲ့ အခြေအနေက လေဖြတ်တာဆိုပေမယ့် အပေါ့စားလောက်ပါပဲ”

သူမက စကားအနည်းငယ် ပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်အမေရဲ့အခြေအနေကို သိသိသာသာ ပြောင်းသွားစေချင်ရင် စားသောက်နေထိုင်ပုံကို ပြောင်းပစ်ရမယ်”

“ဆေးလိပ်သောက်တာကို ဆိုလိုတာလား”

“အိုး. . . ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

သူမက အမေ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှ အမှူးအတူင့်

www.burmeseclassic.com

က ဧည့်ခန်းစားပွဲမှ ဆေးရုံသို့ ခေါ်ဆောင်လာရာတွင် အတော် အခက်တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်ဓာတ်လှေခါး ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အဝင်တံခါး ပွင့်သွားသည်။ ဧည့်တွေ့ ချိန်ကို အတော်ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။

“အရာရာတိုင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ကျွန် တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်မ ပြောခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အလွန်အကျွံများ ပြောမိသလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် သူမနှင့် သဘောထားချင်း တူညီပါသည်။

“စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့”

ကျွန်တော် ဓာတ်လှေခါးထဲ ဝင်ခဲ့ပြီး အောက်ဆင်းရန် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ သူနာပြုဆရာမက လက်ကို မြှောက်ပြ ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ကို ပြန် မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ဓာတ်လှေခါးတံခါး ပိတ်သွားလေပြီ။ ဓာတ်လှေခါး စဆင်းခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော့်လက်ခုံမှ လက်သည်း ရာများကို ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ယင်းမှာ ကျွန်တော်၏မိုက်မဲ သော အပြုအမူကြောင့်ပင်လော။ အနိမ့်ကျတကားထဲမှာ အနိမ့် ကျဆုံးဖြစ်ရပ်၊ အိပ်မက်ဖြစ်ခဲ့လျှင်တောင်မှ အတော်အဆင့်နိမ့် ကျလှပေသည်။ “အမေ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ” ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့

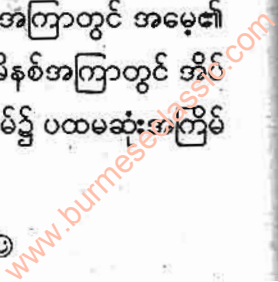
သည်။ သူ့မကား ကျွန်တော့်အမေပါတည်း။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြောထွက်ရက်ခဲ့သည်။ “အမေ့ကို ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ပါနဲ့” အမေက ကျွန်တော့်ကို ဘဝအဆင့်မြင့်အောင် ကြံဆောင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်ပို အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် “အမေ့ကို ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ပါနဲ့” ဟူသောစကားမျိုးကို ကျွန်တော် ပြောထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ဆဲမိသည်။

ဓာတ်လှေခါးတံခါး ပွင့်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြင်းငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့၍ ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ အတွင်းတွင် စက္ကူကော်ဖီခွက်အလွတ် တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ယင်းတွင် “ကျွန်တော် လာကိုတာတွင် သရဲရွာ၌ ကျည်ဆန်စီးခဲ့သည်” စာတန်းကို ရေးသားထားသည့် ကြယ်သီးကို ကျွန်တော် ပစ်ထည့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ကျွန်တော် ကြယ်သီးလေးကို ကုန်း၍ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ လွှင့်ပစ်လိုက်မည်ဟူသော အတွေးမှားကို ပြင်လိုက်ချေပြီ။ ကံကောင်းခြင်း (ဝါ)ကံဆိုးခြင်းအဆောင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်၏ပစ္စည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံထဲမှ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့သည်။ ယူပိုနီက ကျွန်တော့်ကို လက်ရမ်းပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ငွေသော်တာ လမင်းက ကောင်းကင်ပြင်တွင် မြိတ်တွယ်

နေဆဲ။ လောကကို သူ၏ဆန်းကြယ်ပြည့်စုံသော အိပ်မက်လင်း
 ရောင်ခြည်ကို ဖြန့်ဝေပေးနေသည်။ ကျွန်တော်သည် အရင်က
 ကျွန်တော်မဟုတ်တော့သလို ခြားနားသွားခဲ့လေပြီ။ ဘယ်
 လောက် ရယ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ၊ အမေ သေဆုံးသွားပြီး
 ကျွန်တော် ရှင်ကျန်နေခဲ့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ဤသို့
 ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်၏ဇာတ်လမ်း ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပေမည်။

မည်သူမှ မြို့တွင် ကျည်ဆန်စီး၍ ကျဆုံးလိုမည် မဟုတ်
 ပါချေ။ ဟိုအဖိုးကြီး ပြောသောစကားသည် မည်မျှမှန်သနည်း။
 ကျွန်တော်သည် လူဝစ်စတန်မြို့ကို ဖြတ်သော လမ်းအားလုံးကို
 ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ လစ်စဘွန်းလမ်းတွင် ဘလောက်ပေါင်း
 သုံးဒါဇင်ခန့် ရှိပြီး ကိုးဘလောက်တွင် ဗဟိုလမ်းမကြီးတစ်လမ်း
 ရှိသည်။ နိုင်ငံခြားသားများက သီချင်းဟောင်းများ ဆိုနေကြပြီး
 ကျွန်တော်က လမ်းကြိုစီးရန် လက်မတစ်ချက်မှ မထောင်ခဲ့ပါ
 ချေ။ ယင်းမှာ ကောင်းသောအချက် မဟုတ်ပါချေ။ ဆယ့်တစ်
 နာရီကျော်ကျော်တွင် ကျွန်တော် ဒီမတ်တံတားကြီးဆီ ရောက်ခဲ့
 သည်။ ဟာလားလက်ခြမ်းတွင် ပထမဆုံး တွေ့ရသောကားကို
 လက်မထောင်ပြခဲ့သည်။ မိနစ်လေးဆယ်အကြာတွင် အမေ၏
 အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆယ်မိနစ်အကြာတွင် အိပ်
 ယာဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ထိုအိမ်၌ ပထမဆုံးအကြိမ်
 တစ်ဦးတည်း အိပ်စက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့လည်(၁၂)နာရီ(၁၅)မိနစ်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ
 ကြောင့် ကျွန်တော်နိုးလာခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှတူ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိ
 သည်။ ဆေးရုံမှ တစ်ဦးဦးက ကျွန်တော့်အမေ ရုတ်တရက်
 အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သည့် မိနစ်အနည်းငယ်က
 ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းပါကြောင်း သတင်းပေးလာ
 မည် ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မစွက်မက်ကာဒီဆီမှ ဖုန်းသာ ဖြစ်ပြီး
 ကျွန်တော် အိမ်သို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိကြောင်း
 သေချာမသေချာ လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ပြီးခဲ့သော
 ညက ခရီးစဉ်ကို လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့လည်ခင်းတွင်
 သူ ဆေးရုံသို့ လာမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် အတူလိုက်နိုင်မလားဟု
 လည်း မေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်က အလွန်သင့်မြတ်ပါ
 ကြောင်း ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

တယ်လီဖုန်းခွက် ပြန်တင်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းတံခါးကို
 ဖြတ်၍ နောက်အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ယင်းနေရာတွင်
 ကြည့်မှန်ကြီးတစ်ချပ် ရှိသည်။ မှန်ထဲတွင် အရပ်မြင့်မြင့် မုတ်
 ဆိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေး မရိတ်ရသေးသော လူငယ်တစ်ဦး အတွင်း
 ခံ ဘောင်းဘီတိုဖြင့် ရပ်နေလေသည်။

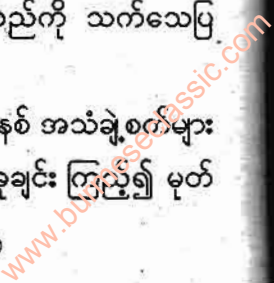
“မင်း ဒါနဲ့ အတူနေရတော့မှာလား ဟေ့လူကြီးရေ”

ကျွန်တော်က မှန်ထဲမှ ကိုယ့်အရိပ်ကို ပြောလိုက်သည်။
 ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် တယ်လီဖုန်းသံ ကြားရတိုင်း အမေ သေ

သည့်သတင်း ပေးပို့ခြင်းဟု အမြဲတွေးတောထိတ်လန့်နေရချေ
တော့မည်။

အားလုံးကို ကျွန်တော်မေ့သွားလျှင် ကောင်းပေမည်။
သို့သော် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်များက ကျွန်တော့အတွေးထဲ
ဝင်လာပြန်သည်။ အဖြစ်အပျက်အရပ်ရပ်ကို အသေးစိတ် သိ
နေခဲ့ပြန်သည်။ ဂျော့စတိတ်၏နုပျိုသောရုပ်သွင်၊ ကက်ဦးထုပ်ကို
ပြောင်းပြန်ဆောင်းထားခြင်း၊ စီးကရက်ကို နားရွက်ကြားတွင်
ညှပ်ထားခြင်း၊ စီးကရက် ရှိုက်လိုက်တိုင်း လည်ပင်းချုပ်ရိုးကြီး
များကြားမှ စိမ့်ထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့များ၊ စသည် . . စသည်
ဖြင့် အစီအရီ မြင်ယောင်မိလာပြန်သည်။ ကာဒီလက်ကားကြီး
ရောင်းချသောပုံပြင် ပြောပြခဲ့ပုံကိုလည်း ကြားယောင်လာခဲ့
သည်။ အားလုံးမြင်ယောင်လာပြီးနောက် ကြယ်သီးလေးကို အိပ်
ခန်းတံခါးမှ အံဆွဲငယ်လေးထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ယင်း
ကြယ်သီးသည် ကျွန်တော်၏အမှတ်တရပစ္စည်းဖြစ်သည်။ တစ္ဆေ
သရဲပုံပြင်တိုင်းတွင် သူ့ရဲကောင်းသည် အမှတ်တရပစ္စည်းနှင့်
အတူ ပေါ်လာစမြဲ မဟုတ်ပါလား။ ယင်းက ကျွန်တော် ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသောဖြစ်ရပ် တကယ်လက်တွေ့ဖြစ်သည်ကို သက်သေပြ
သောအရာ ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

အခန်းထောင့်တွင် ရှေးစတီရီယိုစနစ် အသံချဲ့စက်များ
ရှိနေသည်။ တိတ်ခွေဟောင်းများကို တစ်ခုချင်း ကြည့်၍ မှတ်

ဆိတ်ရိတ်စဉ် နားထောင်ရန် တိတ်ခွေကို ရွေးနေမိသည်။ အလို ရှိသော တိတ်ခွေကို တွေ့ရသည်နှင့် ရွေးယူပြီး စက်ထဲသို့ ထည့် ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝက သီချင်းဖြစ်ပြီး မှတ်မိနေဆဲဖြစ်သည်။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်နေစဉ်တွင် သီချင်းတတိယပိုဒ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ “ဝီစကီကို ခေါင်း အပြည့်၊ ဂျင်ကို ဝိုက်အပြည့်” (Got a headful of whiskey and a bellyful of gin) . . . သီချင်း “ဆရာဝန်က ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်သေတော့မယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့ သေမယ် မပြောပါ” ဟူသော အဆိုကျော်၏ သီချင်းစာပိုဒ်ကို ကြားလိုက်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် အဖြေတစ်ရပ် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အမေ ရုတ်တရက် သေ မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ စတိဗင်ကလည်း ချက်ချင်းခေါ်မည် မပြော ခဲ့ပါချေ။ ကျွန်တော်ကလည်း မမေးမိခဲ့ပါချေ။ သို့သော် အဖြစ်မှန် ဖြစ်သည်ကတော့ သေချာပါသည်။

ဆရာဝန်က သေမယ် ပြောတယ်၊ ဘယ်တော့လဲဟု သူ မပြောပါ။

ဘုရားသခင်၏ အမည်နာမတော်သည် အဘယ်နည်း။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာသည်။

ကျွန်တော်မရွေးခဲ့လည်း သံဘာဝ ဖြစ်စဉ်အရထက် ပို ပါချေ။ မိဘများနှင့် ကင်း၍ သားသမီးများ ဖြစ်လာရန် မရှိပါချေ။

နတ်ဆိုး၏သားသည် ကျွန်တော့ကိုမှ ရွေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသလား။ သို့သော် သူ့ရောင်းချမည်ကို ကျွန်တော်မဝယ်ယူခဲ့ပါချေ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ကျည်ဆန်စီးရမည်သာ။

သင့်ဖာသာ ကြိုးစားပါ။ အဆင်ပြေမည့်လမ်းကို တွေ့ရမည်သာ။ မင်းအတွေး မှန်ကန်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူက ရွေးချယ်ခိုင်းသောအခါ မင်းက မိခင်ကို ရွေးချယ်ပေးခဲ့သည်။ မင်းစဉ်းစားမှုထဲတွင် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့၊ မိခင်ကို ရွေးပေးခဲ့သည်။

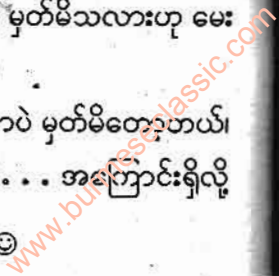
ကျွန်တော် မျက်စိပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး မှန်ထဲမှ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ငါ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ . . . လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် အချိန်ကား လွန်ခဲ့ပြီ။

မစွက်မက်ကာဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့ အမေ့ကို သွားတွေ့ခဲ့ကြချိန်တွင် အမေ အနည်းငယ် ပိုကောင်းလာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က အမေ၏လာကိုတာမှ သရဲရွာအိပ်မက်ကို မှတ်မိသလားဟု မေးကြည့်မိသည်။ သူမက ခေါင်းခါပြသည်။

“အမေ မနေ့ညက မင်း လာခဲ့တာပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ အမေ လုံးလုံးကို အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပဲ . . . အကြောင်းရှိလို့

လား”

“မရှိပါဘူး”

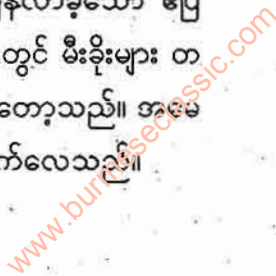
ကျွန်တော်က ပြောရင်း အမေ့နားထင်ကို နမ်းလိုက်သည်။

“အကြောင်းထူး မရှိပါဘူး အမေ”

နောက်ငါးရက်အကြာတွင် အမေ ဆေးရုံမှ ဆင်းခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အနည်းငယ် လေးနေခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်တစ်လအကြာတွင် အလုပ်ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ပထမတွင် အလုပ်ချိန် တစ်ဝက်၊ နောက်ပိုင်းတွင် အချိန်ပြည့် ပြန်လုပ်ခဲ့သည်။ ဘာမှတော့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာခဲ့ပါချေ။ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့ပြီး အိုရိုနို၏ဆင်ခြေဖုံးပက်ပီဇာတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ လုပ်ခရငွေ မများလှသော်လည်း ကားဝယ်ရန်ကား လုံလောက်ခဲ့သည်။

ယင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကောင်းပါသည်။ ကားကြိုစီးရသော အရသာကိုကား မရနိုင်တော့ပြီ။

အမေက ဆေးလိပ်လျှော့သောက်ရင်း ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့သော ဧပြီကျောင်းပိတ်ရက် အစောပိုင်းတွင် မီးဖိုခန်းတွင် မီးခိုးများ တထောင်းထောင်း ထနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။ အမေက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အမေ ဆေးလိပ်မဖြတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ တောင်းပန်ပါတယ် အလန်ရယ်၊ မင်းအမေ့ကို ဆေးလိပ်ဖြတ်စေချင်တာ၊ အမေ ဆေးလိပ်ဖြတ်သင့်တာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆေးလိပ်မရှိဘဲ အမေ့ဘဝ ဆက်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးကွယ်” ဟု ပြောရှာလေသည်။ ကျွန်တော်မလုပ်နိုင်သော အကောင်းဆုံးအရာကား အစပြန်မဖော်ရန် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော် ကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရပြီး နှစ်ပတ်အကြာတွင် အမေ နောက်တစ်ကြိမ် လေဖြတ်လေသည်။ အပြင်းအထန် တော့ မဟုတ်ပါချေ။ အမေ ဆေးလိပ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြန်သည်။ ဆရာဝန်က အပြင်းအထန် သတိပေး၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆေးလိပ်ပြန်သောက်ပြန်လေသည်။

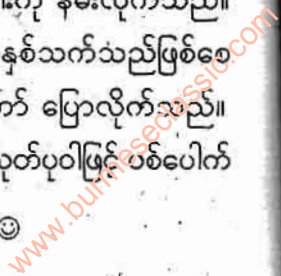
အမေက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ပြန်သည်။

“မင်း. . မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို စိတ်ချရချင်ရင် အမေ့ကို ဂရုမစိုက်နဲ့၊ မင်းအိမ်ထောင်ပြုချင်တဲ့အခါကျရင် အမေ့အတွက် နှောင့်နှေးနေလိမ့်မယ်၊ မင်းက မင်းဘဝနဲ့မင်းပဲလေ”

“အမေက ကျွန်တော့်ဘဝလို့ ဆိုတယ်နော်”

ကျွန်တော်က ပြောရင်း သူမပါးကို နမ်းလိုက်သည်။

“အမေ နှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ အမေ ရှင်သန်နေရဦးမယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမေက ကိုယ်သုတ်ပုဝါဖြင့် ပစ်ပေါက်

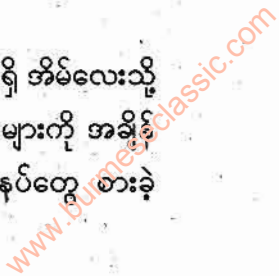

ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်အနည်းငယ်ခန့် ပျော်ပျော်
ပါးပါး နေခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အမေနှင့် အမြဲမနေနိုင်
သော်လည်း နေ့စဉ်လိုလို အမေနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျင်လောက်ကြသည်။ ဗီဒီယို ရီကော်ဒါဖြင့်
နှစ်ရှင်ကြည့်ရရန် ဝယ်ယူပေးထားခဲ့သည်။ ဂျော့စတီဗ်ကြောင့်
မိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်မှတစ်ပါး ပျော်စရာနှစ်များ ဖြစ်ခဲ့
သည်။ စတီဗ်နှင့် ဆုံခဲ့ရသောညည့်သည်ကား ကျွန်တော့်မှတ်
ဉာဏ်ထဲမှ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်စပြုလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဖောလ်မောက်ရှိ အခန်းသို့ ပြောင်းရန် ပြင်
ဆင်ရင်း အိပ်ယာဘေး စားပွဲ၏အပေါ် ဆုံးအံ့ဆွဲမှ ဘီးအတော်
များများ၊ ကြယ်သီးဟောင်းများနှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည့်
ကြယ်သီးဟောင်းကို ပြန်ရှာတွေ့မိသည်။ နောက်တစ်ရက်
နှစ်ရက်အကြာတွင် မစွက်မက်ကာဒီထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။
ငိုသံပါကြီးနှင့်။ သတင်းကား သတင်းဆိုး၊ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်
ထားတော့သော သတင်း။ “ပျော်စရာက ပျော်စရာ၊ လုပ်စရာက
လုပ်စရာ” ပါတည်း။

အမေ၏အသုဘကိစ္စအပြီးတွင် ဟာလိုးရှိ အိမ်လေးသို့
ပြန်လာခဲ့သည်။ အမေက သူ့နောက်ဆုံးကာလများကို အချိန်
ပြုန်းခဲ့သောနေရာ၊ ဆေးလိပ်တွေသောက်၊ ဒိုးနပ်တွေ စားခဲ့

သောနေရာ၊ ဂျင်းနှင့်အလန်ပါကားတို့ လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့
သောနေရာ။ ယခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲ။

ကျွန်တော် အမေ့ကိုယ်ပိုင်စာရွက်စာတမ်းများကို ဣ
ကြည့်သည်။ နောက် အမေအိပ်ခဲ့သော ကုတင်ဘေးတွင် ဣ
ထောက်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ကုတင်အောက်တွင် ဖုန်တက်နေ
သော ကြယ်သီးဟောင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော်
လာကိုတာက သရဲရွာမှာ ကျည်ဆန်စီးခဲ့တယ်” စာတန်းပါ ကြယ်
သီးလေး။ ကျွန်တော် လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း လက်သီးကို ကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ခဲ့မိသည်။ ပင်အပ်ဖြင့် ကြယ်သီးကို အသား
နှင့် တွယ်စိုက်ကာ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိသည်။ ခါးသီး
သော နာကျင်မှုကို ခံစားရမိသည့်အထိပင်။ လက်ချောင်းများကို
ဖြေချလိုက်သောအခါတွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်
တွေနှင့် ပြည့်နေခဲ့သည်။ ကြယ်သီးမှ စာတန်းပင် နှစ်တန်းဖြစ်
နေလေသည်။ သုံးဖက်မြင် ရုပ်ရှင်ကို မျက်မှန်မပါပဲ ကြည့်နေရ
သည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသောအခန်းတွင်းဝယ် “မင်းကျေနပ်ပြီ
လား” “ဒါ လုံလောက်ပြီလား” သို့သော် အဖြေပြန်မရခဲ့ပါချေ။
“ဘာကြောင့် မင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ဒါ
မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်လား”

သို့တိုင်အောင် အဖြေကား ထွက်မလာခဲ့ပါချေ။ ဘာ

ကြောင့်ပါနည်း။ မင်း ဒီလမ်းကြောင်းကို စောင့်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါ လုံးဝ
 ပဲ မဟုတ်လား။ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လမင်းအောက်ကနေ
 နင်းဆူတောင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းလမ်းကြောင်းမှာ စောင့်
 ပြီး သူတို့ရဲ့အော်ဟစ်သံတွေ နားထောင်ရင်း ကြောက်စရာတွေ
 တို့ သူတို့ဆီ ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျည်ဆန်ပေါ်မှာ သူတို့
 ငွေကြေးတွေ ကုန်ကျခဲ့ရတယ်။ မင်းစီးရမယ့်အလှည့်ကျရင် မင်း
 ထွက်ပြေးကောင်း ထွက်ပြေးမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မင်း
 လည်း အလားတူ ကြုံတွေ့ခံစားရမှာပဲ။ ဒါဟာ တကယ်မဟုတ်
 ဘူးဆိုရင်လည်း “ပျော်စရာက ပျော်စရာ၊ လုပ်စရာက လုပ်စရာပဲ
 ပေါ့”

မင်းရဲ့ကြယ်သီးကို ယူပြီး ဒီနေရာက ထွက်တော့။

ပညာဒီပ

ကျမ်းကိုး။ ။ Stephen King : Riding the Bullet

အာရီရ

ကျွန်တို့၏အာရီရအဖွဲ့အစည်း

၁ န : ဝိ ခ န နိ . ၀ ၀ .

ပန်ဒန်မြို့၊ ဂိုး(လ်)စမစ်ကောလိပ် ပရဝဏ်သည် တဖွားဖွား ကျနေသည့် မိုးစက်မိုးပေါက်များကြောင့် မှိုင်းယုယု ဖြစ်နေသည်။ မိုးကလည်း နံနက်လင်းသည့် အချိန်မှစ၍ တစ်မိမ့်မိမ့် ရွာနေသည်။ ကောလိပ်ပရဝဏ်အတွင်း ဆေးဖြူသုတ် ထားသော (၆)ထပ် အဆောက်အအုံကြီးသည် မိုးစက်မိုးပေါက် များအောက်တွင် အလှူတစ်မျိုး ဆင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထို(၆)ထပ် အဆောက်အအုံကြီး၏ တတိယထပ်သည် အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားစ ပြုနေသော ဂိုး(လ်) စမစ် ကောလိပ်ကြီး၏ ပရစိတ်ပညာဌာန ဓါတ်ခွဲခန်း (Parachology Laboratory) တည်ရှိရာဖြစ်သည်။

ပရစိတ်ပညာဌာန ဓါတ်ခွဲခန်းများနှင့် သုတေသနများကြီး ဖြစ်သူ ပါမောက္ခ ခရစ်စတိုဖာဖရင့်(ချ)သည် ဓါတ်ခွဲခန်း ပြတင်း

ပေါက်မှ မိုးတစ်ခွက်ခွက် ရွာနေသည်ကို အမိပွယ်ကင်းမဲ့စွာ စိုက်၍
 ကြည့်နေမိသည်။ မိုးဆက်တိုက်ရွာနေသည်မှာ သုံးလေးရက်
 ရှိပြီဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ကောလိပ်
 ပရဂုဏ်ကြီးတစ်ခုလုံး တောရပရဂုဏ်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
 နေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့၏ရယ်
 မောသံ၊ နောက်ပြောင်သံ၊ ဆရာ ဆရာမတို့၏စကားပြောသံ၊
 ရုံးခန်းများအတွင်းမှ ဝန်ထမ်းများ၏လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ၊ စကား
 ပြောသံ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ကားများနှင့် ဆရာ
 ဆရာမများ၏ကားများ၏အသံများဖြင့် ဆူညံနေလေသည်။

ပါမောက္ခ ခရစ်စတိုဖာဖရင့်(ချ)သည် သူ့စားပွဲ ရှိရာသို့
 ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ၏ရေးလက်စ ဖြစ်သော “ကျိန်စာများ၏နောက်
 ကွယ်မှ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ” ဟူသော စာတမ်းကို ဆက်၍ရေးရန်
 ပြင်ဆင်လိုက်ပြန်သည်။ ဖွင့်ထားသောပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ပေါက်
 ဝင်ရောက်လာသည့် သစ်ရွက်ဆွေးနံ့ သင်းနေသော လေကြောင့်
 သူ့စာတမ်းမှ စာရွက်များသည် တဖျတ်ဖျတ် မြည်ကာ တစ်ရွက်
 ပြီးတစ်ရွက် လန်နေကြ၏။ ဓါတ်ခွဲခန်းနံရံဘေး ကပ်ပေါက်နေ
 သော တိုက်ကပ်ပန်းပင်တို့မှာလည်း တရှဲရှဲ မြည်၍ လှုပ်ရှားနေ
 ကြသည်။

သူ့စားပွဲပေါ်တွင်မူ စာတမ်းရေးသားရန်အတွက် ကိုး
 ကားရသည့်စာအုပ်များ၊ မှတ်တမ်းများ၊ သူ့အကြိုက် ခပ်ပြင်းပြင်း

ဖျော်ထားသည့် ကော်ဖီခွက်များနှင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိနေလေသည်။

ပရစိတ်ပညာ ပါမောက္ခကြီး ဒေါက်တာဖရင့်(ချ)မှာ နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် သာမက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးရှိ ပရစိတ်ပညာကို တလေးတစား လေ့လာသူများ၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်(စ)ဖို့(ဒ) တက္ကသိုလ်နှင့် ကင်းဘရစ်(ချ) တက္ကသိုလ်ကြီးများမှ ပညာရှင်များ၊ အင်္ဂလန် နိုင်ငံမှ ကမ္ဘာကျော် မနောသုတေသနအသင်း၊ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုမှ မနောသုတေသန ဖောင်ဒေးရှင်းအသင်းနှင့် အမေရိ ကန်ပြည်ထောင်စု မနောသုတေသနအသင်းမှ ပညာရှင်အများ ကလည်း လေးစားရသည့် ပညာရှင် သုတေသီတစ်ဦးဖြစ်ပါ သည်။ သူ့ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် စာတမ်းများကို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီး သီးမှ ပညာရှင်များ၊ သုတေသီများကိုယ်တိုင် တလေးတစား အကဲဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ပါမောက္ခသည် ဘီဘီစီ ရုပ်သံလွှင့်မှု စိတ်စေတသိက်တို့၏ဆန်းကြယ်မှုဖြစ်စဉ် များအကြောင်း ဟောပြောပို့ချပေးခဲ့ရသည်။

ဂိုးလ်စမစ်ကောလိပ်တွင် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထား သော “မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသော သဘာဝ လွန် ဖြစ်ရပ်များ” လေ့လာရေးကော်မတီတွင်လည်း ပါမောက္ခ ခရစ်စတိုဖာ ဖရင့်(ချ)သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရ

သူဖြစ်သည်။ သူသည် သမိုင်းအဆက်ဆက် လူအများ လက်ခံ ယုံကြည်နေသည့် 'ကျိန်စာ' သင့်ခြင်း ခံရသည့် ဖြစ်ရပ်များ၏ အသေးစိတ် အခြေအနေကို စနစ်တကျ စေ့ငုံစွာ သုတေသန ပြုနေသူဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခဖရင့်(ချ)သည် ပထမတွင် ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိခဲ့။ ယုံတမ်းစကားများ၊ သူပြောကိုယ်ပြော ပါးစပ်ပုံပြင်များကို လူအများ ချဲ့ထွင်ပြောကြခြင်းမှ 'ဥပါဒါန်' ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ယူဆထားခဲ့၏။ ကျိန်စာသင့် သည်ဆိုခြင်းများကို အနောက်တိုင်းသားများထက် အရှေ့နိုင်ငံ သားများက အယူရှိတတ်ကြသည်။ အနောက်တိုင်းသားများကမူ မတော်တဆ ဖြစ်ခြင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တိုက်ဆိုင်မှုဟူ၍ လည်းကောင်း အများအားဖြင့် ယူဆတတ်ကြသည်။ တိုက်ဆိုင်မှု ဆိုရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ဆိုင်မှုများကို တိုက်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း မကြာခဏ တိုက်ဆိုင်လာသည်ဟု ဆိုလျှင် တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရန် မသင့်ပေ။ အမှန်အားဖြင့် ကျိန်စာ ဆိုသည်မှာ ဘုန်းတန်ခိုးရှိသောပုဂ္ဂိုလ် (Superman) တစ်ဦးက အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊ လူတစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် တွင်ဖြစ်စေ၊ လူအများစုတစ်စုအပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊ လေးနက် တည်ကြည်စွာ ရွတ်ဆိုခဲ့သော သစ္စာစကားပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆို ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသစ္စာစကား ထားရှိခဲ့သော မူလပုဂ္ဂိုလ်၏

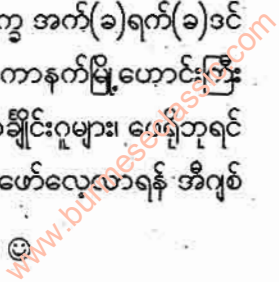
သမာဓိ ရှိမှု၊ တည်ကြည်မှု၊ သိက္ခာရှိမှုအစွမ်းအရ စူးရှ၍ သူ၏ အလိုကို ဆန့်ကျင်ပြုလုပ်သူတိုင်း ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုး တွေ့ကြုံရမှု ကို ကျိန်စာသင့်သည်ဟု အများက ယူဆလေ့ ရှိကြသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များအဖို့ ဤကဲ့သို့ ကျိန်စာသင့်သည့် ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်မှန်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုများ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုများကို ဖန်တရာတေအောင် ဖတ်ရှုခဲ့ကြ မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြထားသည့် လန်ဒန်မြို့၊ ဝိုး(လ်)စမစ်ကောလိပ်မှ စိတ္တဗေဒပညာရှင် ပါမောက္ခဒေါက်တာ ဂျွန်ဝု(ဒ်)သည် 'ကျိန်စာသင့်သည်' ဟူသော ဖြစ်ရပ်များကို မတော်တဆဖြစ်မှု၊ တိုက်ဆိုင်မှုများအဖြစ် ယူဆထားခဲ့သူ ဖြစ်ပါ သည်။ သို့သော် သူတို့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ လက် တစ်ဆုံးနှိုက် လေ့လာခဲ့သောအခါ တအံ့တဩ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ သာဓကအားဖြင့် ဗြိတိသျှ အမျိုးသား နာမည်ကျော် ရှေးဟောင်း သမိုင်းသုတေသီနှင့် သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာ အက်(ခ) ရက်(ခ)ဒင်သည် ခရစ်နှစ်(၁၈၉၀)ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် အီဂျစ်နိုင်ငံသို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ၏ကျန်း မာရေးအရ ဆောင်းရာသီတွင် ပူနွေးသော အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် ခေတ္တအပန်းဖြေရန်နှင့် အီဂျစ်ရှေ့ဟောင်းယဉ်ကျေးမှုများကို

တတ်နိုင်သလောက် လေ့လာရန် ဖြစ်သည်။

အီဂျစ်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် အီဂျစ်အစိုးရ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏အကူအညီနှင့် အီဂျစ်အမျိုးသား လမ်းပြတစ်ဦးနှင့်အတူ နိုင်းမြစ်တနံတလျားရှိ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ၊ သင်္ချိုင်းဂူများ၊ နတ်ဘုရားကျောင်းများကို စနစ်တကျ လေ့လာခဲ့သည်။ ပျက်စီးနေသောဘီဘက်(ခ) ကာနတ်၊ လူဆာ၊ စသော မြို့တော်ဟောင်းကြီးများတွင် လပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး အီဂျစ်တို့၏ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုကို စနစ်တကျ လေ့လာခဲ့သည်။ ပါမောက္ခ အက်(ခ)ရက်(ခ)ဒင်သည် အီဂျစ်နိုင်ငံ ဖေရိုဘုရင်များ၏ 'ကျိန်စာ' သင့်သည်ဆိုသော ဖြစ်ရပ်များကို ယုံတမ်းစကားများ၊ ပါးစပ်သမိုင်းများ၊ မဟုတ်မမှန် ချဲ့ထွင်ပြောသော ဖြစ်ရပ်များသာဖြစ်သည်။ လူတို့၏စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဥပါဒါန်အရလည်းကောင်း ဖြစ်ရခြင်းများသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အီဂျစ်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၊ အဆောင်လက်ဖွဲ့များကို အမှတ်တရပစ္စည်းများအဖြစ် စုဆောင်းထားရှိခဲ့သည်။

(၁၈၉၁)ခုနှစ်ဦးပိုင်းတွင် ပါမောက္ခ အက်(ခ)ရက်(ခ)ဒင်သည် အီဂျစ်အမျိုးသား လမ်းပြနှင့်အတူ ကာနတ်မြို့ဟောင်းကြီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အီဂျစ်ဖေရိုဘုရင်တို့၏ သင်္ချိုင်းဂူများ၊ ဖေရိုဘုရင်၏အနွယ်တော်များ၏ သင်္ချိုင်းများကို တူးဖော်လေ့လာရန် အီဂျစ်

အင်းရု နွေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများ၏ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းခံခဲ့ပြီး နိုင်းလ်မြစ်အနီးရှိ ဖေရီဘုရင်တစ်ပါး၏ အနွယ်တော်တစ်ဦးဖြစ်သော မင်းသားကြီးဆင်နာ၏သင်္ချိုင်းဂူကို တူးဖော်ခဲ့သည်။ အီဂျစ်အမျိုးသား လမ်းပြဖြစ်သူကမူ ထိုသင်္ချိုင်းဂူကို မတူးဖော်သင့်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ခေါင်းမာလှသော ပါမောက္ခ အက်(ခ)ရက်(ခ)ဒင်သည် အီဂျစ်အလုပ်သမားအချို့နှင့် တူးဖော်ခဲ့သည်။ မင်းသားကြီးဆင်နာ၏ခေါင်းတလား ထားသော မြေအောက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် ပါမောက္ခ အက်(ခ)ရက်(ခ)ဒင်မှာ ကြက်သေ၊သေ သွားခဲ့ရသည်။ မင်းသားကြီး ဘင်နာ၏ခေါင်းတလား ထားရှိသော ကျောက်ခုံကြီး၏နံရံတွင် 'ငါ၏ငြိမ်းချမ်းစွာအိပ်စက်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်သူများသည် သဲပွင့်သဲလုံးများနှင့်အမျှ ဘေးဒုက္ခအပေါင်း ကြုံတွေ့ရစေသတည်း' ဟူသော ကျိန်စာကို တွေ့ရလေသတည်း။

ပါမောက္ခ အက်(ခ)ရက်(ခ)ဒင်သည် ကျိန်စာကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်သော်လည်း နားမလည်နိုင်သောဖြစ်စဉ်ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကို တင်းထားသော်လည်း တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ ကြီးမားသောလင်းနီကြီးတစ်ကောင် ပည် သူတို့အဖွဲ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ

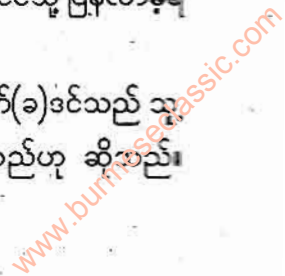
www.burmeseclassic.com

တော့၏။ သူတို့ စခန်းချသည့်နေရာနှင့် မနီးမဝေး ရောက်သည် နှင့် ပါမောက္ခ အက်(ခ)ရက်(ခ)ဒင်၏မျက်နှာအား လင်းနို့ကြီး သည် အတောင်ပံများဖြင့် ရိုက်ခတ်လိုက်သည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရတော့သည်။

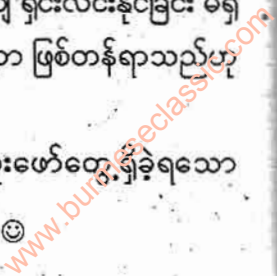
ခေါင်းမာသော ပါမောက္ခကြီးမှာ ထူးထူးခြားခြား တအံ့ တဩ ဖြစ်သွားသည်။ လင်းနို့ကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် သူ တစ်ဦးတည်း၏မျက်နှာကို အတောင်ပံဖြင့် ရိုက်ခတ်ခဲ့သနည်း။ ထိုနေ့ကပင် စတင်၍ ညစဉ် လင်းနို့ကြီးသည် ပါမောက္ခ ဒေါက် တာ ရက်(ခ)ဒင်၏မိုးကာတဲအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုလော၊ ပါမောက္ခကြီးအဖို့ အိပ်မပျော်သော ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ လင်းနို့ကြီးသည် သူ့အား ထာဝစဉ် ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု ထင်လာသည်။ ပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း သူတွေ့ကြုံရသည့်အဖြစ်ဆန်းများသည် စိတ်စေတသိက်တို့၏ထူးခြားသောဖြစ်စဉ်နှင့် ဥပါဒါန်ကြောင့် အာရုံထင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ဖျောက်ခဲ့ သော်လည်း ဖြေ၍မရ။ နောက်ဆုံးတွင် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ရက်(ခ)ဒင်သည် မှီရာသဘောဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့ရ သည်။

လမ်းခရီးတွင် ပါမောက္ခ အက်(ခ)ရက်(ခ)ဒင်သည် သူ့ အခန်းအတွင်း ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

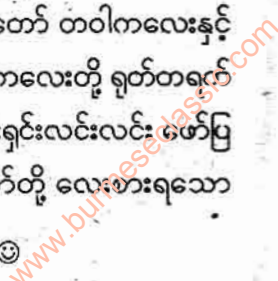
သတင်းများအရ သူ မည်သို့မည်ပုံ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိခဲ့ကြရ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် သင်္ဘောဆရာဝန်နှင့် ခရီးသည်အဖြစ် လိုက်ပါလာသော ဆရာဝန်တစ်ဦးတို့ကမူ ပါမောက္ခကြီးမှာ တစုံတရာကို ကြောက်လန့်သဖြင့် နှလုံးသွေးရပ်၍ ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ ကွယ်လွန်သူ ပါမောက္ခကြီး၏လက်ထဲ၌ သဲများကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို အင်္ဂလန်မှ ထုတ်သော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် အထောက်အထား သာဓက ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ လူအများကမူ ပါမောက္ခကြီးသည် အီဂျစ်နိုင်ငံ ဖေရိုဘုရင်မျိုးနွယ်များ၏ 'ကျိန်စာ' သင့်ခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်များအဖို့ ယင်းဖြစ်ရပ်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော 'ကျိန်စာ' သင့်သောဖြစ်ရပ်ဆိုသည်ကိုမူ လက်ခံလိုခြင်း မရှိကြ။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ပါမောက္ခကြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရသည်ဟူသောဖြစ်ရပ်နှင့် သူ့လက်အတွင်း သဲများ မည်ကဲ့သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကိုမူ လူအများ နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် သဘာဝကျကျ ရှင်းလင်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အချို့ကမူ မတော်တဆ ဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ဆိုကြ၏။

သို့သော် (၁၉၂၂)ခုနှစ်က တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ရသော

အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် ခရစ်တော် မပေါ်မီ စိုးစံခဲ့သော ဘုရင်ကျူတာ ခမ္မန်၏ဂူသင်္ချိုင်းရာနှင့် ပတ်သက်၍ တွေ့ရှိသူ၊ တူးဖော်သူ၊ သူ့ဂူ အတွင်း ဝင်ရောက်လေ့လာသူ၊ သူ့မမ်မီအလောင်းတော်အား ဓါတ်မှန်ရိုက်ခဲ့သူ၊ သူ့ခေါင်းတလားအနီး တွေ့ရသည့် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သူများ၊ သူ့ရုပ် အလောင်းနှင့် ပစ္စည်းများကို ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သူများသည် မမျှော် လင့်သော ဘေးဥပါဒ် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရ သည်ကို နိုင်ငံတကာမှ သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ တွင် အထောက်အထား အပြည့်အစုံနှင့် ဖော်ပြခဲ့ကြပါသည်။

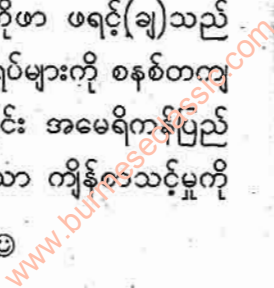
ကျူတာခမ္မန် ဘုရင်ကလေး၏သင်္ချိုင်းဂူ တူးဖော်ရာတွင် အဓိက ဦးဆောင်ခဲ့ရသော ဗြိတိသျှအမျိုးသား မြို့စားကြီး ကာနာဗွန် သေဆုံးခြင်းနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်(၂၆)ဦးတို့ ကွယ်လွန်ခြင်းသည် သင်္ချိုင်းဂူမှ ကျိန်စာကြောင့်ဟု ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးမှ သတင်းစာ များ၊ ဂျာနယ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများက ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသော် လည်း ကမ္ဘာက မငြင်းနိုင်ချေ။ တိုက်ဆိုင်မှုများသာ ဖြစ်တန်ရာ သည်ဟု ဆိုသည်။ ထူးဆန်းနေသည်မှာ လူများသာမက သင်္ချိုင်း ဂူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူ ကာတာ၏အချစ်တော် တဝါကလေးနှင့် မြို့စားကြီး ကာနာဗွန်၏အချစ်တော် ခွေးကလေးတို့ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း မည်သူမျှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖော်ပြ ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ ဤဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်တို့ လေးစားရသော

စာရေးဆရာကြီးများသည် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်သည် ဖန်တရာတေအောင် ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤ 'ကျိန်စာသင့်' သည်ဟူသော ကိစ္စရပ်နှင့် ပတ်သက် ၍ (၁၉၇၇)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်(၁၄)ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘီဘီစီ ရုပ်သံလွှင့် အစီအစဉ်မှ ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည်။ ယင်းအစီအစဉ်တွင် ကျူတာခမွန် ဘုရင်ကလေး သင်္ချိုင်းဂူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၍ ပထမ ဆုံး ဝင်ရောက်ခဲ့ရာမှ ကျိန်စာသင့်၍ ကွယ်လွန်သူဟု ယူဆထား သည့် မြို့စားကြီး ကာနာဗွန်၏သားဖြစ်သူ မြို့စားကလေး ကာနာ ဗွန်အား ဘီဘီစီ ရုပ်သံလွှင့်က မေးမြန်းခဲ့ရာ သားကာနာဗွန်ကမူ "ကျိန်စာနှင့် ပတ်သက်၍ ယုံတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မယုံဘူး လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပေါင်တစ်သန်း ပေးမယ်ဆိုတောင် ကျွန်တော်တော့ ကျူတာခမွန် ဘုရင်ကလေးရဲ့သင်္ချိုင်းဂူထဲ မဝင်ဝံ့ပါဘူး" ဟု ဖြေကြားခဲ့လေသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို "Unsolved" မဖြေရှင်းနိုင်သေးသောအရာများ ဟူ၍သာ သတ်မှတ်ထားဆဲဖြစ်ပါသည်။

သုတေသီ ပါမောက္ခ ခရစ်စတိုဖာ ဖရင့်(ချ)သည် အထက်ဖော်ပြပါ ကျိန်စာသင့်သည့်ဖြစ်ရပ်များကို စနစ်တကျ သုတေသန ပြုခဲ့ပြီး (၁၉၆၃)ခုနှစ်အတွင်း အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု ဟေတီကျွန်းတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကျိန်စာသင့်မှုကို

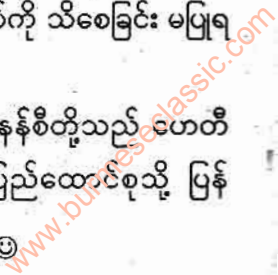

လည်း စနစ်တကျ ပြန်လည် သုတေသနပြုခဲ့၏။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့ရသူမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်ကမ်းခြေ တက်တပ်ရင်းမှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီး ရောဘတ် ဒက်(ဘ)ဟိန်းဆိုသူဖြစ်၏။ သူသည် ဟေတီကျွန်းတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဂေ့ဘပ်မတော်မှ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး အဖြစ် (၁၉၅၈)ခုနှစ်မှ (၁၉၆၃)ခုနှစ်အထိ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးဟိန်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ နန်စီတို့သည် ဟေတီကျွန်းသူကျွန်းသားများ၏ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများ၊ ဗူဒူ(voodoo) ခေါ် တောတွင်းလောကီပညာရပ်များကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဗူဒူပညာရှင်တို့၏ ကျိန်စာသင့်သည်ဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ်လော၊ သို့မဟုတ် ယုံတမ်းစကားလောဟူသော အချက်အလက်များကို စနစ်တကျ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ကြပြီး ဗူဒူလောကီပညာရှင်တို့ထံမှ သစ္စာခံ၍ ဗူဒူပညာရပ်ကို လေ့လာခဲ့သည်။ ယင်းသစ္စာအရ ဗိုလ်မှူးကြီးဟိန်းနှင့် ဇနီးနန်စီတို့သည် ဆရာတပည့် လက်ဆင့်ကမ်း ဗူဒူပညာရပ်အား သူတို့ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ အခြားသူများအား တဆင့်သင်ကြားခြင်း၊ ပညာရပ်ကို သိစေခြင်း မပြုရပေ။

သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီးဟိန်းနှင့် ဇနီးနန်စီတို့သည် ဟေတီကျွန်းမှ တာဝန်ပြီးဆုံး၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြန်

ရောက်သည်နှင့် "Written in Blood" သွေးနှင့် ရေးသော လောကီပညာအမည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓပညာအကြောင်း စာအုပ်ရေးသား ပြုစုခဲ့သည်။ ယင်းစာအုပ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဟိန်းနှင့်ဇနီးတို့သည် ဗုဒ္ဓပညာရပ်အား စေ့ငုံစွာ ဖော်ပြခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ သူတို့ ရေးသားသည့် စာမူကြီးကို ထုတ်ဝေရေးတိုက်များက အလှ အယက် ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထိုစာမူကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ပြုမည် ဟု ထုတ်ဝေသူများက ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ယူဆောင်သွားစဉ် စာမူကြီး မှာ မီးလောင်ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟိန်းတို့သည် ဒုတိယစာမူတစ်ခု ရေးသားထားခဲ့သဖြင့် ယင်း စာမူကို ပြင်ဆင်သုတ်သင်၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ကြိုးစားခဲ့ကြပြန် သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုစာမူကို ပုံနှိပ်မည့် ပုံနှိပ်စက်မှာ ပြင်မရအောင် ပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုစာမူနှင့် ပတ်သက်၍ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်နေ ရသည့် သတင်းများ ပြန့်နှံ့လာသဖြင့် သတင်းယူရန် ဗိုလ်မှူးကြီး မိသားစုထံ လာရောက်ခဲ့သော ဝါရှင်တန်ပို့(စ) သတင်းစာကြီးမှ အကြီးတန်း သတင်းထောက်တစ်ဦးမှာ သတင်းယူရန် လာ ရောက်စဉ် အစာအိမ်ရောဂါ ရုတ်တရက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားလာရသဖြင့် ဆေးရုံသို့ တင်ခဲ့ကြရသည်။

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲသို့ တက်ရောက်လာခဲ့သူ ဗိုလ်မှူးကြီးဟိန်းသည် သတင်းစာ ရှင်း

www.burmeseclassic.com

လင်းသည် ခန်းမစင်မြင့်ပေါ်တွင် ခြေထောက် ရုတ်တရက် ထိခိုက်မိရာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရခဲ့သဖြင့် သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲကို ရက်ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရပြန်သည်။

ဤသို့အတွင်း ဗိုလ်မှူးကြီးဟိန်းခမျာ ခွေးကိုက်ခံရ သဖြင့် ဆေးရုံတင်ခဲ့ရပြီး (၁၉၇၉)၊ မေလ(၅)ရက်နေ့တွင်မူ ဗိုလ် မှူးကြီးဟိန်းမှာ ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရ တော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ နန်စီကမူ “ကျိန်စာရှိတယ် မရှိတယ် အငြင်းမပွားလိုပါ။ သို့သော် အကောင်းဆုံးက ဗုဒ္ဓလောကီပညာ ရှင်တွေနှင့် မတွေ့ရတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ” ဟု ပြောဆိုခဲ့သည် ဟု ဆိုခဲ့ပါကြောင်း။

- ကျမ်းကိုး။ ။(၁) Beyond coincidence by M.Plimmer
- ။(၂) Incredible Phenomena by Orbis

